

Giới thiệu Người Hào Kiếm Thánh

Truyện Người Hào Kiếm Thánh của tác giả Càn Thái sẽ đưa đến bạn đọc một thế giới của những khó khăn, thăng trầm mà nhân vật sẽ phải vượt qua.

Võ Hoàng và Kiếm Thánh là hai giáp phái cứ ba năm một lần sẽ giao đấu để tìm ra đại diện đi tham dự đại hội võ lâm.

Truyện rồi sẽ đến hồi kết thế nào, con đường đã chọn đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Người Hào Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Bước vào giang hồ, thân trong giang hồ.

Mà cho dù là người mới vào giang hồ, cũng nghe qua biết qua danh hào “Bắc Võ Hoàng, Nam Kiếm Thánh”, hai người này từ khi chiến thắng tại đại hội võ lâm đều tự quản lý các môn phái thuộc khu vực của mình ở hai miền bắc nam, địa vị cao cả.

Ba năm một lần, Võ Hoàng và Kiếm Thánh sẽ tổ chức cuộc tỷ thí giữa các môn phái trong khu vực rồi sau đó sẽ ở đỉnh núi Nhị Tô Sơn—Biên giới giữa hai vùng triển khai đại hội võ lâm, không chỉ nhận thư khiêu chiến khắp nơi, về sau khi chủ trì đại cục, nếu các môn phái muốn so tài với nhau sẽ phải kí giấy ước.

Đương nhiên, nếu bại trận ở đại hội võ lâm, Võ Hoàng và Kiếm Thánh phải lập tức từ chức, người thắng trận sẽ lên làm tân minh chủ.

Cứ đến mùa thu của năm thứ ba, người giang hồ chắc chắn sẽ tụ hội về Nhị Tô Sơn, cho dù không đủ năng lực để khiêu chiến Võ Hoàng Kiếm Thánh, cũng có thể tham gia góp vui, nhìn xem các cao thủ so chiêu.

Năm nay chính là năm thứ ba, tuy rằng chỉ mới là mùa hạ, nhưng giang hồ cũng đã bắt đầu gọn sóng, mà ngày tổ chức đại hội càng ngày càng đến gần, nhiều người đã cười ngửa bắt đầu xuất phát, thông thả hướng Nhị Tô Sơn mà đi.

Nhìn như sóng yên biển lặng, nhưng thực chất mưa gió đã kéo đến.

Dù sao Võ Hoàng, Kiếm Thánh địa vị cao cả, trong tay lại nắm quyền trọng tài võ lâm ở nam bắc, khiến không ít người mơ ước, mà trong chốn võ lâm rùng rợn hỗn tạp, nhân sĩ chính phái tuy rằng không ít, mà tà ma ngoại đạo cũng có cả khối người, tuy rằng có thể ở đại hội võ lâm quang minh chính đại khiêu chiến Võ Hoàng Kiếm Thánh, nhưng vẫn có người sử dụng mưu mô, trước khi đại hội diễn ra lén lút động tay động chân.

Lại không thể không nói đến “Võ Hoàng” Võ Hoài Thiên cùng “Kiếm Thánh” Thượng Quan Ngự Kiếm, hai người đều là kỳ tài võ học trăm năm khó gặp, hơn nữa lại xuất thân từ võ lâm thế gia, một vị là thiếu bảo chủ Kinh Thiên bảo, một vị là truyền nhân duy nhất của Phi Hà đảo, võ công cùng nhau xếp hàng thứ nhất, muốn đánh bại họ ở đại hội võ lâm, căn bản là không có khả năng. Bởi vậy khi đại hội càng đến gần, hành động đánh lén hèn hạ ngày càng nhiều.

Đối với việc này, tâm tư Võ Hoài Thiên cùng Thượng Quan Ngự Kiếm đều giống nhau, nếu bọn chuột nhắt này có lá gan đụng đến mình, đương nhiên là sẽ thuận tay giải quyết, diệt hại cho giang hồ, cũng không cần mình phải ra mặt xử lý.

Người thất bại càng lúc càng nhiều, đại hội võ lâm ngày đến càng gần.

Trên đường từ kinh thành đến Nhị Tô Sơn, có rất nhiều quán trà nhỏ, cung cấp chỗ nghỉ tạm cho những người đi đường.

Mà giờ phút này, trừ bỏ người dân chỉ đơn thuần đi ngang qua, còn lại đều là võ lâm nhân sĩ mang binh khí, đương nhiên mọi chủ đề đều nói về đại hội võ lâm tháng sau.

Lúc này một thân ảnh đội mũ sa đen (mũ có vải che màu đen từ đỉnh đầu đến hết khuôn mặt áh) tinh xảo vào điểm, hướng đến một bàn ngồi xuống, vừa uống trà vừa nghe người ta nói chuyện phàm.

Không hổ là sự kiện võ lâm, ngay cả một quán trà nhỏ như thế này cũng có người bàn luận.

Mạc Nguyên Thiên uống nước trà, khước miệng mỉm cười nghe “Nhân sĩ giang hồ” đang bàn luận sôi nổi, mở miệng ngậm miệng đều là nhất cử nhất động của Võ Hoàng, Kiếm Thánh.

“Đại sư huynh, tính tình thời gian, Kiếm Thánh không phải nên đến cùng với chúng ta hay sao?”

Đột nhiên, từ bàn bên kia truyền đến lời nói khiến cho người nghe ánh mắt sáng ngời, Mạc Nguyên Thiên có vải sa đen che mặt, nhìn lên qua không để lại

dấu vết, chỉ thấy sáu nam nhân ngồi vây quanh một bàn nghỉ ngơi, có lẽ là đệ tử cùng môn phái, không cần hỏi nhìn qua cũng thấy là còn rất trẻ tuổi.

“Đúng vậy, sư phụ mấy ngày trước có đưa tin đến, kêu chúng ta nên cẩn thận, đừng vào thời điểm này gây chuyện không hay.” Đại sư huynh không nói nữa, nhìn bọn họ vài lần, hạ giọng lo lắng: “Thời điểm bình thường, tất cả đều là người một nhà, xảy ra chuyện gì cũng có thể giúp nhau giải quyết, nhưng bây giờ nếu không khéo để cho Kiếm Thánh biết được, lúc đó, chẳng những không thể cứu, chỉ sợ ngay cả sư phụ cũng bị kéo xuống nước.”

“Đại sư huynh, người nói giống như chúng ta đang gặp rắc rối vậy.” Có người ngồi cùng bàn kháng nghị.

“Không phải sao? Nhất là người, lão Tam.” Đại sư huynh trừng mắt một cái: “Người mấy ngày này ở trên núi an phận cho ta, đừng đến thị trấn gây sự.”

Mạc Nguyên Thiên nghe “Lão Tam” kia trả lời vài câu, nhàm chán đem sự chú ý đặt lên bàn của mình.

Y như nàng đoán, đám người sư huynh đệ này là đệ tử của “Khai Sơn phái” này, đại sư huynh đệ đại khái là “Khai Sơn phái” Đệ tử, phái Khai Sơn ngay cách đây khoảng bảy dặm đường, cách nơi này đại khái nửa ngày lộ trình, mà nghe đồn rằng Kiếm Thánh, muốn tới Khai Sơn phái?

Chuyện này làm cho nàng có chút đề ý.

m thâm tính toán, đủ thời gian đến Nhị Tô sơn, có lẽ nàng nên ở lại vùng phụ cận này mấy ngày, xem có thể gặp được vị Kiếm Thánh thần bí kia hay không.

Nàng nghĩ đến nhập thần, trong nhất thời không chú ý có một trận gió vụt qua bàn trà, vừa lúc đem sa màn màu đen nàng dùng để che đi khuôn mặt tuyệt mỹ lên.

Không gian đột nhiên im ắng, đại hán tiếng nói đồng loạt ban nãy trùng lớn mất, nhìn chằm chằm nàng giống như cả người bị hút mất hồn, người ngồi cùng bàn cảm thấy kì lạ ho vài tiếng, theo tầm mắt hần nhìn lại, nhất thời cũng thành tượng đất bất động, cứ như vậy một người tiếp một người, một bàn tiếp một bàn, một lúc sau, toàn bộ bàn trà đều tĩnh lặng, ngay cả tiếng lá rơi cũng có thể nghe được, toàn bộ người bên trong đều nhìn Mạc Nguyên Thiên chằm chằm.

Đây là tiên nữ hạ phàm? Không đúng không đúng, tiên nữ không có kiều mị như vậy, không có điểm lệ như vậy, không thể khiến cho người ta có cảm giác muốn cướp nàng về cột ở bên người, cả đời cũng không buông ra.

Mạc Nguyên Thiên đã sớm quen khi thấy mọi người nhìn nàng tròn mắt há hốc mồm, nhưng sau đó sẽ khiến cho nàng gặp phiền toái sớm thành thói quen mọi người mới gặp nàng khi tròn mắt há hốc mồm, nàng bất động thanh sắc đem sa màn che mặt lại, giấu đi khuôn mặt làm cho mọi người mất hồn.

Quanh mình vang lên tiếng than, Mạc Nguyên Thiên không để ý tới, chuyên tâm uống trà trong tay, không nghĩ muốn gây chuyện.

Lá trà không được tốt lắm, nhưng ở cái nơi người không ghé chân này, có thể giải khát là tốt rồi.

Cho dù nàng không phải loại thiên kim tiểu thư an phận ở khuê phòng, nhưng mà lần đầu tiên một mình xa nhà, dài nắng dài mưa, quả nhiên không thoải mái như trong tưởng tượng của nàng, từ kinh thành đi đến nơi này, thật rất đau khổ a.

Bất quá vì giấc mộng duy nhất từ nhỏ của mình, cho dù có nguy hiểm vất vả thế nào đi nữa, nàng cũng nhất định phải đi một chuyến đến Tô Nhị Sơn tham gia đại hội võ lâm.

Nhấp một ngụm trà, nàng miễn cưỡng phát hiện vài ánh mắt nhìn mình, nhếch miệng, chỉ có lúc này nàng mới cảm thấy xinh đẹp là phiền toái.

Vẫn là tránh đi thì tốt hơn, tuy nói không có phiền toái gì lớn, nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng còn muốn âm thầm nghe ngóng vị Kiếm Thánh kia khi nào thì xuất hiện.

“Chủ quán?” Mạc Nguyên Thiên ra tiếng, vừa lúc chống lại ánh mắt nhìn nàng chằm chằm của tiểu nhị, trong lòng âm thầm cười, đem tiền trà đặt lên bàn: “Tiền này trả người.”

Thanh âm kiều mị giống như một cây đao, chém đứt ánh nhìn chằm chằm của mọi người, tiểu nhị mặt đỏ bừng chạy đến lấy tiền, nhìn không được lại nhìn nàng vài lần.

Mạc Nguyên Thiên không để ý tới, đi ra khỏi quán lên ngựa bước đi.

Linh cảm nói với nàng, nếu tiếp tục ở đó chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

Cho dù nàng có rời khỏi, vẫn là gặp chuyện không may.

Mạc Nguyên Thiên nhìn nam nhân trước mắt, chính là một người trong số huynh đệ cùng bang ngồi nghỉ ngơi ở quán trà, bất quá biểu tình kia không giống với gương mặt đứng đắn vừa rồi.

“Tiểu mỹ nhân, sao lại đi một mình a?”

Đúng vậy, chính là lời dạo đầu, Mạc Nguyên Thiên trên đường đi đã nghe không dưới 10 lần, vì sao đáng đồ tử (kẻ háo sắc) trên đời này, đều ghẹo đại mỹ nhân chỉ có một chiêu này sao?

“Ta muốn đi thế nào không cần người quan tâm, con đường này hẳn là không phải nhà người mở đi? Không có việc gì xin tránh một bên.” Mạc Nguyên Thiên ngồi ở trên lưng ngựa, vì thoải mái nên đã xốc mạt đen trên mặt lên, híp mắt nhìn tên nam nhân chặn đường, động tác giận dữ này trong mắt người khác, cũng là một loại phong tình.

“Đúng là không phải nhà ta mở, nhưng người ở núi này dù sao cũng rất thừa thớt, tiểu mỹ nhân nàng một mình lẻ loi, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.”

Mã Tam cười hi hi, mười phần thiện lương.

“Người xuất hiện, còn không phải là nguy hiểm sao?” Mạc Nguyên Thiên thật sự rất muốn đem nụ cười giả dối kia xóa sạch, cười đến mười phần ghê tởm.

“Tiểu mỹ nhân sao lại nói vậy?” Mã Tam vẫn cười, cười chi kém không chảy nước miếng, nhìn chằm chằm nàng.

Thiên tiên tuyệt sắc như vậy, hẳn chưa bao giờ gặp qua, ngay cả đệ nhất mỹ nhân của Nam võ lâm Nguyên Túy Thu cũng không bằng nàng.

“Không cần làm bộ làm tịch, ta sẽ nôn.” Mạc Nguyên Thiên nhìn không được nói thẳng, miễn cho hắn lại đem giọng điệu cũ rích ra nói, từ khi thành “Người giang hồ”, những lời này nàng đã sớm nghe được, không lẽ những người này cùng chung một sự phụ?

“Người đứng ở đây chặn đường của ta, thì làm gì có hảo tâm? Không phải muốn khi dễ ta sao? Còn nói nhiều như vậy làm gì?” việc này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, Mạc Nguyên Thiên thật sự lười cùng hắn dây dưa, về mặt không kiên nhẫn rút kiếm ra: “Xuất chiêu đi.”

Mã Tam nhìn nàng, cười càng thêm càn rỡ.

“Tiểu mỹ nhân, người ngay cả bộ dáng tức giận cũng mê người như vậy, chỉ tiếc người không thông minh.” Mã Tam cười ha ha, hoàn toàn không đem nàng để vào mắt: “Người nhìn mình kia, tay trắng mịn màng, chỉ sợ ngay cả dao cũng chưa từng cầm qua, mang thanh kiếm phổ thông thanh thế cũng vô dụng, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời ta, khiến cho lão gia ta hảo hảo thương người, mới là người thông minh.”

Mạc Nguyên Thiên hừ một tiếng, không cùng hắn nói nhiều, kiếm hoa nhất văn, chủ động xuất chiêu.

Dọc theo đường đi, nàng đã không đếm được mình đã gặp chuyện này bao nhiêu lần, nhưng nàng có thể bình an đến nơi này, có thể thấy mấy tên Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra đều quá coi thường nàng.

Mạc Nguyên Thiên có lẽ xúc động, nhưng cũng không phải ngu ngốc, nàng dám một thân một mình đi lại bên ngoài, chính bởi vì nàng không giống thiên kim tiểu thư bình thường, cũng không giống bề ngoài mềm mại đáng yêu bất lực.

Công phu của nàng có lẽ ở trong mắt cao thủ chỉ như mèo ba chân, nhưng cũng đủ dùng để đối phó du côn lưu manh bình thường, nếu bất hạnh gặp phải cao thủ, thì nàng phải dùng đến khinh công bảo mệnh.

Sự phụ số khổ của nàng, từ lâu đã biết có ngày nàng hành tẩu giang hồ, cũng biết dung mạo của nàng sẽ khiến người ta sinh ra bao nhiêu tà niệm, cho nên đã giúp nàng chuẩn bị thật tốt.

Kỳ thật Mạc Nguyên Thiên cũng từng nghĩ tới thay đổi dung mạo để tránh đi phiền toái, nhưng nàng sẽ không dịch dung, mang mặt nạ càng dễ khiến người khác chú ý, mặc nam trang cũng không được. Nàng không có thân hình thon dài như Trầm Thiên Hạm, chứ đừng nói tới khuôn mặt này, cho dù là nam nhân, chỉ sợ cũng có không ít người “ái mộ”.

Chiêu thức đơn giản mà mau lẹ hướng về phía Mã Tam đang thông dong, khiến hắn không kịp trở tay, Mã Tam chật vật tránh được hai chiêu đầu, rút ra binh khí, trên mặt kinh ngạc không ít, không nghĩ tới cô nương nũng nịu này, xuất thủ lại sạch sẽ lưu loát như vậy, không chút do dự.

“Xem ra người thật là có một chút công phu.” Mã Tam lấy lại tinh thần so chiêu, thời gian trôi qua, hắn càng thoải mái, đã nhìn ra cô nương này kiếm chiêu tuy rằng kỹ càng, đáng tiếc không có nội lực, cũng không có kinh nghiệm cùng người khác đối chiến, xem ra đại khái là tân thủ mới vào giang hồ.

Tiếp qua mấy chiêu, Mạc Nguyên Thiên đã có vẻ đỡ trái hờ phải, nếu không phải Mã Tam sợ nàng bị thương, nàng đã sớm thua.

Mạc Nguyên Thiên mím môi, không nghĩ tới nguy hiểm đầu tiên gặp phải, lại phát sinh trên người kẻ này. Nàng lấy lại tinh thần, chuyên chú ngăn cản thế công của đối phương, bắt đầu đánh giá địa hình quanh mình — đánh không lại, liền đào tẩu.

Mã Tam tựa hồ phát hiện ý đồ của nàng, xuất thủ thêm tàn nhẫn, không chịu buông tha nàng.

Mạc Nguyên Thiên cản hai chiêu, trường kiếm ra chiêu, thuận thế sau lưng, hướng rừng cây chuẩn bị nhảy vô.

“Chạy đi đâu.” Mã Tam cười khà ồ đuổi theo, lại phát hiện dưới đại thụ kia có một gã nam tử đứng yên, vừa lúc chặn đường đi của Mạc Nguyên Thiên.

Mạc Nguyên Thiên cùng Mã Tam đều giật mình, không biết người này đến từ khi nào, lại muốn cái gì, là địch hay bạn?

Mã Tam quét mắt nhìn nam tử kia, do dự một chút, cũng không nghĩ buông tha miếng thịt béo sắp tới tay.

“Bằng hữu, việc này không liên quan đến người.” Mã Tam giương giọng, không dám tới gần quá mức, cảm thấy người nam nhân nhìn qua hào hoa phong

nhà này, lại làm cho hắn có cổ áp lực rất lớn.

Nam tử toàn thân mặc bộ y phục màu lam nhạt không để ý tới Mã Tam, một đôi mắt nhanh nhìn chăm chăm Mạc Nguyên Thiên, nhưng cũng không tránh ra.

Mạc Nguyên Thiên hơi nhíu mi, thấy hắn giống như mất hồn, chắc là không phải tâm ý đều giống nhau chứ? Một người đã khó đối phó rồi, bây giờ lại là hai người!

Cho dù cảm thấy lo lắng, nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, tay cầm kiếm vững vàng, một khắc sau, lại lần nữa hướng Mã Tam đánh tới.

Không thể trốn, chỉ có thể đánh bừa.

Toàn bộ tinh thần Mã Tam đều đề phòng động tác của tên nam tử kia, không nghĩ tới Mạc Nguyên Thiên lại phản công, sau đó, hắn bất chấp người ngoài, thậm chí bắt giữ người làm cho hắn tâm dương khó nhịn, không để ý tới sư huynh đệ ngăn cản, không nghĩ tới Mạc Nguyên Thiên chẳng qua làm bộ, kiếm đến nửa đường đột nhiên chuyển hướng, người cũng chạy trốn theo hướng khác, thi triển khinh công do sư phụ dạy nàng dùng để bảo mệnh.

Khinh công bảo mệnh, nếu không phải vì mạng nhỏ, nàng không cần vất vả đào hôn, lại gặp loại tiểu nhân này – cũng không nghĩ rằng, lần đào thoát này lại thất bại. Mạc Nguyên Thiên trừng mắt nhìn lam sam nam tử trước mặt, trong lòng bắt đầu có dự cảm không ổn.

Nếu nàng không đoán sai, trước đó, người này hẳn là không phải “vừa mới” đứng ở trên đường nàng đào tẩu, “không cẩn thận” ngăn cản nàng, hoàn toàn chính là cố ý.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, lại không thể nghĩ được biện pháp gì, truy binh từ phía sau đã đến gần.

Nhưng không cần nàng nghĩ biện pháp, nàng mới quay đầu, Mã Tam đang đuổi tới đã té trên mặt đất, há hốc mồm thờ phỉ phò, như thế nào cũng không dậy nổi.

Mạc Nguyên Thiên khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Xoay người đối mặt nam tử mặc áo lam về mặt bình tĩnh, nàng không biết nên nói cái gì.

Nam tử cũng không mở miệng, chỉ trầm mặc xem xét nàng, giống như tự hỏi cái gì.

Đối với nam nhân sừng sờ trước mắt mình, Mạc Nguyên Thiên từ nhỏ đã sớm thành thói quen, cũng không quên thừa dịp bỏ trốn, dù gì cũng không biết là địch hay bạn, lưu lại rắc công lại sinh thêm phiền toái.

Nàng muốn chạy, lại bị ngăn cản.

“Người đây là có ý gì?” Mạc Nguyên Thiên nhíu mi, không hề giận nhìn nam tử phía trước, thế này mới phát hiện nam tử có tướng mạo thật tuyệt, tuấn tú hơn cả mấy huynh trưởng nữ nam tử nhà mình, chính là huynh trưởng kế thừa tướng mạo của mẫu thân, ngũ quan xinh đẹp mà ôn nhu, còn có quý khí, người trước mắt tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách.

Người như vậy, nếu nói hắn muốn đánh nàng, nàng sẽ không tin, nhưng hắn cản trở đường đi của nàng như vậy là có ý gì?

“Mới vừa rồi, đa tạ công tử.” Là chờ cái này sao?

Nam tử vẫn lặng lẽ đứng trước mặt nàng, không trả lời, nhưng cũng không tránh ra.

Hiện tại là như thế nào a, hắn thích đứng tại đây một ngày một đêm cũng không phải chuyện của nàng, nhưng có thể tránh ra trước hay không a, nàng còn muốn đi nhìn chân diện mục (gương mặt thật) của Kiếm Thánh nha.

“Người. ....” Nàng cuối cùng nhìn không được mở miệng, lại phát hiện còn có một thanh âm lạnh lùng khác: “Đi?”

“Thất lễ.” Như quyết định cái gì, sau khi nói ra những lời này, lam sam nam tử xuất chiêu, nội lực thâm hậu nháy mắt vây quanh chế trụ nàng.

“Không thể nào.” Mạc Nguyên Thiên vội vàng nhảy dựng, lại là nhảy dựng, lại tiếp tục nhảy, vẫn là không thể thoát khỏi công kích của hắn, bất đắc dĩ thu kiếm bảo vệ mình, xuất ra chiêu thức.

Lúc này đây, có thể thấy rằng mạo hiểm hơn vừa rồi, Mạc Nguyên Thiên không dám khinh thường, chuyên chú sử dụng võ công sư phụ dạy, không hề nghĩ giống như lúc trước đánh nhau cho vui, không dám ý lại “dù sao còn có khinh công bảo mệnh”. Bởi vì nàng sớm đã biết, người trước mặt này, khinh công bảo mệnh của nàng một chút không cứu được mạng nhỏ.

Nhưng mà, nam nhân này cũng thật kỳ quái, nếu ngay cả khinh công hắn cũng ngăn được, công phu hẳn rất cao thâm, tuy tiện dùng ngón út cũng có thể làm nàng ngã xuống, sao nàng có thể đỡ được nhiều chiêu của hắn như vậy?

Nàng cảm thấy hồ nghi, càng nghĩ càng không thích hợp, nhìn hắn ra chiêu nhẹ nhàng chậm chạp, quả nhiên căn bản không xem nàng ra gì, đây là đại biểu cho cái gì?

Chắc hẳn không phải là tên biến thái, đầu tiên trêu cợt con mồi rồi sau đó phanh thây xé xác đi?

Thật sao? Nhìn bộ dạng hắn như vậy, không phải là thật chứ?

Nàng sóng mắt lưu chuyển, một cái phát tay thu kiếm vào vỏ, không nghĩ sẽ tiếp tục lãng phí tinh lực như vậy.

“Đánh tiếp như vậy không có ý nghĩa, ngươi muốn sao cứ nói thẳng đi.” Nàng đánh không thắng, hắn cũng không muốn thắng, cứ đùa như vậy vui lắm sao? Xem nàng là xiếc khi đùa giỡn a.

Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng lại vang lên lần nữa.

“Sư phụ ngươi là ai?” Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn nàng, trong lòng tuy rằng vì dung mạo của nàng kinh hách, nhưng chỉ là ý niệm chợt loé qua trong đầu, hắn là để ý chuyện khác.

“Sư phụ?” Mạc Nguyên Thiên có chút kinh ngạc, “Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Không thể nào, hắn vậy khốn nàng như vậy, cư nhiên là muốn hỏi sư phụ của nàng? Nàng càng ngày càng hoài nghi sư phụ của mình nhất định là gây thù kết oán, trách không được lại ẩn cư ở ngoài Cẩm Tú thành, hành tung bất định.

“Trả lời ta.”

“Dựa vào cái gì?” Thấy hắn không có ý xuất thủ đã thương người, chỉ là tìm hiểu thân phận của sư phụ, Mạc Nguyên Thiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lá gan cũng lớn chút, “Chẳng lẽ ngươi thấy cô nương ta võ công tuyệt diệu, cũng muốn bái sư học nghệ?”

Thấy nàng vẻ mặt không đứng đắn, Thượng Quan Ngự Kiếm mâu quang chợt lóe, kiềm chế tính tình. “Ngươi là đệ tử của Minh Hà Trang?”

“Minh Hà Trang?” Mạc Nguyên Thiên sững sốt, phong tình vạn chủng lắc đầu: “Không phải.”

Thấy khuôn mặt tuấn tú hắn giống như băng, toàn thân tràn đầy đối cảm giác bài xích nàng, lại không biết vì lý do gì khiến nàng thấy thú vị, Mạc Nguyên Thiên nhin không được muốn trêu cợt hắn.

“Như thế nào, không phải công tử đối với ta nhất kiến chung tình, muốn đến nhà ta cầu thân chứ?” Mạc Nguyên Thiên mỉa mai như tợ, thân hình mềm mại không xương rất phối hợp hướng tới sát người hắn, trong lòng cười thầm nhìn đầy mắt hắn hiện lên nét không tự nhiên. “Chỉ tiếc ngài đã đoán sai, ta không phải là Minh Hà Trang, đoán lại đi?”

“Ngươi không phải?” Cách xa thân mình nàng, Thượng Quan Ngự Kiếm nhủ mi.

“Đương nhiên không phải.” Nàng ngu ngốc sao? Ngay cả mình là ai, nhà mình thế nào sao lại không biết.

“Thượng Quan Mộ Dương là gì của ngươi?”

“Thượng Quan Mộ Dương?” Hắn như thế nào lại hỏi những chuyện kỳ quái a, “Đó là ai, chưa từng nghe qua?”

“Chưa từng nghe qua?” Ánh mắt chuyển sang thâm trầm, xác nhận lại.

“Như thế nào, hắn rất nổi tiếng sao? Pháp luật bắt buộc ta phải biết hắn à?” Mạc Nguyên Thiên còn muốn khua môi múa mép đùa giỡn hắn, lại phát hiện sắc mặt nam nhân trước mắt thay đổi, đại chương phút chốc bắt nàng lại.

“Ngươi làm cái gì?” Tại sao đột nhiên lại phát tác? Nàng làm gì sao? Nàng cái gì cũng không có làm a.

“Ngươi sử dụng là công phu độc môn của Minh Hà Trang, chỉ truyền người họ Thượng Quan cùng đệ tử chân truyền.” Thượng Quan Ngự Kiếm gần từng tiếng thông thả nói: “Nếu ngươi không phải đệ tử của Minh Hà Trang, làm sao có công phu này?”

Nhìn biểu tình của hắn, cũng biết vấn đề này rất nghiêm trọng, nhưng Mạc Nguyên Thiên vẫn không thay đổi tính tình, cho dù cổ tay bị hắn bắt, vì không sợ chết cười với hắn.

“Công phu, đương nhiên là sư phụ ta dạy.”

Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xí của nàng, lại không vì gương mặt nhỏ nhắn tuyệt diệu mà mê muội, sắc mặt trầm xuống, gờ tay lên.

“Học trộm võ công của Minh Hà Trang, chỉ có đường chết!”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hắn không xuống tay, mà khiến cho Thượng Quan Ngự Kiếm chú ý, chính là nàng, bị hắn bắt được lại hoàn toàn không có ý niệm chạy trốn ở trong đầu, ngay cả cặp mắt không an phận kia cũng không nháy một cái.

Nàng không biết tánh mạng của mình đang nằm trong tay hắn sao? Hay nàng biết rõ hắn sẽ không ra tay?

“Sao lại dừng tay?” Mạc Nguyên Thiên chẳng những không sợ, còn bật cười. Đơn giản vì nàng đột nhiên nhớ tới, Thượng Quan gia Minh Hà Trang, không phải là võ lâm thế gia ở phía nam sao?

Xem ra, người trước mắt này, lai lịch không nhỏ a.

Thượng Quan Ngự Kiếm không trả lời, càng khiến cho Mạc Nguyên Thiên tự đắc.

“Ta nói, ngươi chắc chắn là người nhà của Thượng Quan.” Không thèm để ý cổ tay mình còn bị hắn nắm, mạng nhỏ nằm trên tay người ta lại không quan trọng bằng thân phận của hắn. “Ta nhớ rõ đương kim Kiếm Thánh, là thiếu chủ Thượng Quan gia, đường đường son trang nổi danh giang hồ, chắc là sẽ không phân tốt xấu, sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, liền tùy tiện giết cô nương xinh đẹp thiên kiều bá mị như ta đi.”

“Ta đã cho ngươi cơ hội.” Là nàng không chịu trả lời đành hoàng.

“Cơ hội? Ngươi nói quen biết ngươi là cơ hội sao?” Mạc Nguyên Thiên có ý giả bộ thẹn thùng. “Ta biết bộ dáng ta người gặp người thích, người bình thường thấy ta luôn muốn tiếp cận ta một phen, nhưng mà ngươi ngay cả tên cũng không nói, cứ như thế nắm tay của ta. Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu để người khác biết được, ta cũng không muốn sống nữa a.”

“Sư phụ ngươi rốt cuộc là ai?” Chiêu thức nàng sử dụng, tất cả đều là võ công của bốn môn, mà khinh công kia Thượng Quan gia không truyền ra ngoài, có tên “Phi Yến trở lại”. Theo hắn biết, ngoại trừ đại bá phụ mất tích không rõ tung tích, trên đời chỉ có hai người là hắn cùng phụ thân biết.

Mình chưa từng gặp nàng, nàng cũng không phải người trên Phi Hà đảo, khả năng duy nhất, đó là đại bá phụ truyền cho đệ tử!

Cứ nghĩ đến đại bá phụ mất tích hơn hai mươi năm, cho dù sao đi nữa hắn cũng không buông tha manh mối này.

“Sư phụ ngươi là Thượng Quan Mộ Dương? Ông ta hiện tại ở nơi nào?” Hiếm khi có được tin tức, Thượng Quan Ngự Kiếm bám riết không tha.

“Đã nói không biết a.” Mạc Nguyên Thiên cười duyên. “Ta không phải họ Thượng Quan, ngươi nín kéo ta hỏi người Thượng Quan bị mất tích, cái này không phải làm khó ta sao?”

“Ngươi không phải họ Thượng Quan, nhưng lại sử dụng võ công Thượng Quan gia, nên giải thích sao?” Thượng Quan Ngự Kiếm cũng không phải dễ bị lừa gạt như vậy, làm trò cười cho nàng.

“Sư phụ ta dạy a.” Thấy hắn nhử mồi, Mạc Nguyên Thiên lại cười. “Nhưng sư phụ ta họ gì, tên gì, ông ấy cũng không có nói cho ta biết.”

Mạc Nguyên Thiên không cần nghĩ cũng biết, sư phụ mình khẳng định là người hắn nói – vị “Thượng Quan Mộ Dương” kia. Không chỉ thế, sợ hắn là người trọng yếu trong Minh Hà Trang Thượng Quan gia! Thật sự là không có suy nghĩ, hắn biết rõ ràng đồ nhi của mình đối với hai người Vô Hoàng, Kiếm Thánh trên giang hồ có bao nhiêu tôn sùng, tuy nhiên mỗi lần nàng hỏi cũng chỉ phát tay, nếu không thì bảo nàng từ bỏ ý định, một chút tin tức cũng không cho nàng biết.

Hừ! Lần sau gặp lại ông, không thể không cùng ông tính sổ!

Nhưng mà, sư phụ là người danh tiếng lẫy lừng lắm sao? Bằng không lại mai danh ẩn tích trong Cẩm Tú thành nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nói về lai lịch của mình. Lại không nói, nam nhân trước mắt này, vì sao lại gấp gáp tìm ông ấy như vậy.

“Vậy hắn hiện tại ở nơi nào?” Thượng Quan Ngự Kiếm hỏi lại.

“Không rõ ràng lắm a.” Mạc Nguyên Thiên bắt đầu đi lác đầu: “Nói đến sư phụ a, ông ấy du sơn ngoạn thủy khắp nơi, ngẫu nhiên nhớ đến còn có đồ đệ là ta thì đến thăm, thật sự là đến vô ảnh đi vô tung, hại tại khi xảy ra chuyện lại không tìm thấy người.”

Thở dài vô cùng đáng thương, Mạc Nguyên Thiên về mặt xin lỗi nam nhân mặt không vui. “Như vậy đi, nếu ta gặp sư phụ, liền giúp ngươi truyền lời cho ông ấy được không?”

Thượng Quan Ngự Kiếm lạnh lùng nghiêm mặt, không trả lời.

Mắt nàng chớp chớp, mang theo chút thỉnh cầu đáng yêu hỏi: “Như vậy cũng không được sao? nhưng ta cũng không có khả năng biến ra người cho ngươi nha! Ngươi rõ ràng rồi thì tốt nhất là thả ta đi.”

Tuy rằng hấn dùng lực không lớn, nhưng nắm lâu như vậy tay hấn không tê sao? Hơn nữa nếu cứ như vậy, trời càng lúc càng tối, nàng còn phải vượt qua Khai Sơn phải đi xem vị Kiểm Thánh mọi người bàn tán kia! Còn nữa, nếu người này là đệ tử Minh Hà Trang, chẳng phải đại biểu Kiểm Thánh Thượng Quan Ngự Kiếm cũng đến cùng hấn sao!

Không nên không nên, nàng phải nhanh đi tìm vị trí đẹp mắt để xem, không có thời gian cùng hấn dây dưa nữa.

“Nếu không, ngươi để lại phương thức liên lạc, khi ta gặp sư phụ, ta lập tức báo cho ngươi?” Nhìn thấy hấn không nhúc nhích, Mạc Nguyên Thiển lần này gặp phiền não rồi. “Này không được kia không xong, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây mắt to trừng mắt nhỏ, đến khi hóa đá sao?” Nếu thực sự hấn muốn vậy nàng không phải đã chết chắc sao!

Thượng Quan Ngự Kiếm nhíu mày, vẫn không buông tay.

“Ngươi không thể liên lạc với tôn sư?” Hấn lạnh giọng xác nhận.

“Đúng vậy.”

“Hấn không báo trước xuất hiện trước mặt ngươi?” Hỏi lại.

“Đúng vậy.”

“Xem ra, ta chỉ có thể giữ ngươi lại.” Trầm mặc một lúc, Thượng Quan Ngự Kiếm quyết định việc này.

“Cái gì?”

Mạc Nguyên Thiển sợ hãi kêu!

“Vị công tử này, vị thiếu hiệp này, vị đại gia này a.....” Mạc Nguyên Thiển bắt đầu cảm thấy mình gặp phải phiền toái, hơn nữa là cái loại khó giải quyết.

“Ngươi như vậy là ức hiếp dân nữ..... Ách khụ khụ.....” Mạc Nguyên Thiển trừng lớn mắt. “Ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Để ngươi tự nguyện đi theo ta.”

Nhìn hấn vẻ mặt không tình nguyện, giống như là nàng ép buộc hấn vậy. Phải biết rằng, nàng mới là người tâm không cam lòng không muốn, không hứng thú a.

“Cái gì vậy?” Hạ thuốc, hơi quá đáng đi!

Trách không được sư phụ luôn khuyên nàng từ bỏ ý niệm làm người giang hồ, xem ra giang hồ xấu xí như vậy, nàng rõ ràng là tiểu nữ tử không nơi nương tựa, cư nhiên vừa bị đùa giỡn vừa bị hạ độc, rốt cuộc nàng đã hiểu ra, giang hồ hiểm ác chính là như vậy?

“Chỉ cần ngươi an phận một chút, đương nhiên không có vấn đề.” Thượng Quan Ngự Kiếm bộ dáng lãnh đạm giống như quyết định này rất ỳu khuất với hấn.

“Cái gì an phận với không an phận?” Mạc Nguyên Thiển bình sinh lần đầu tiên ăn gió nằm sương, không thể tin được mình vậy mà lại bị người này làm khó. “Ta nói ngươi thật không có đạo lý, người ngươi muốn tìm không phải ta, ta cũng không đắc tội ngươi, ngươi dựa vào gì dùng thuốc bắt ép ta?”

“Tuy rằng người ta muốn tìm không phải ngươi, nhưng đối với ngươi có quan hệ rất lớn.” Thượng Quan Ngự Kiếm quét mắt nhìn nàng một cái, thần thái vẫn lạnh như băng, cũng không cảm thấy có gì không ổn: “Ngươi yên tâm, đợi khi sư phụ ngươi xuất hiện, ta tự nhiên sẽ cho ngươi thuốc giải, thả ngươi đi.”

Mạc Nguyên Thiển mở to mắt đẹp, nhìn không được hung tợn trừng hấn. Cắn răng một cái, nhấc chân một chút, nàng muốn thi triển khinh công, cuối cùng lại gãy giữa, thật không nghĩ đến vận khí một cái, ngực lại quặn đau một trận.

“A.....” Nàng hô nhỏ, đau đến chết lặng toàn thân.

“Thuốc này sẽ khống chế nội công của ngươi, chỉ cần ngươi vận khí, sẽ giống như vừa rồi.” Dừng một chút, mâu quang hấn không gọn sóng đề nghị: “Ngươi nên an phận thì hơn.”

“Ngươi.....” Mạc Nguyên Thiển lần đầu tiên chịu khuất nhục như thế, làm sao có thể cam lòng mà nhìn được. “Đường đường là Thượng Quan gia, danh kiểm sơn trang trên giang hồ, ngang nhiên làm những chuyện này? Ngươi hiện tại tốt nhất thả ta đi, bằng không ta nhất định phải đến Nhị Tô sơn, đem chuyện này trình báo với Kiểm Thánh, để hấn quyết định, cho ta một cái công đạo.”

Thượng Quan Ngự Kiếm mặt không biểu tình, đột nhiên gờ khóe miệng lên.

“Ta chính là công đạo.”

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nhưng cô nương như Mạc Nguyên Thiên, mặc dù ở dưới mái hiên, cũng sẽ không ngoan ngoãn cúi đầu. Cho nên dù hành động của nàng chịu khống chế của người ta, chỉ có thể bắt đầu đi theo hần, nhưng trong lòng nàng âm thầm thề, nếu có cơ hội, nhất định phải báo thù.

Do đó mấy ngày đồng hành, nàng vẫn cố gắng khiến cho hần không được thoải mái.

“Uy, tên nguoi rốt cuộc là gì?” Ngồi ở trà lâu uống hương trà ăn điểm tâm, Mạc Nguyên Thiên tâm tình tốt nhìn “Lao đầu”

“Nghĩ ngợi xong rồi thì đi.” Thượng Quan Ngự Kiếm sớm đã biết mình gặp phải một người phiền toái không dễ giải quyết, nhưng bắt đầu đi do tìm tung tích của đại bá phụ, hần đành phải miễn cưỡng chịu đựng.

“Còn chưa đủ.” Mạc Nguyên Thiên không chút nghĩ ngợi bác bỏ, tiếp tục nhàn nhã ăn bánh uống trà. Một đôi mị nhãn không an phận chớp chớp, thấy những người xung quanh nhìn mình chằm chằm, không có ý tốt lộ ra nụ cười mê hoặc chúng sinh, cười đến tất cả người trong trà lâu mắt đều tròn to, tâm bộn rộn, khoe miệng hướng về người đang câu dẫn kia, trong lòng mãnh liệt ôm ấp mộng đẹp có được mỹ nhân.

“An phận một chút.” Thượng Quan Ngự Kiếm uống trà, lạnh giọng cảnh cáo.

“Ta đã ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt nguoi, còn chưa đủ an phận sao?” Mạc Nguyên Thiên mở miệng, bộ dáng của một tiểu tức phụ: “Yêu cầu của nguoi cũng quá đáng đi, chắc không phải bắt ta một động tác cũng phải có mệnh lệnh mới được làm chứ? Cái này là khi dễ nguoi nha!”

“Nguoi biết ta đang nói gì mà.” Nàng diễn tuồng, hần sao lại không biết. Nàng biết rõ dung mạo của mình có thể dễ dàng làm cho người ta nổi lên tà niệm, còn có ý liếc mắt đưa tình khắp nơi, không muốn gây chuyện thì là gì?

Chỉ đừng nói tới, mấy ngày nay nàng đã gây ra bao nhiêu chuyện. Nàng dung mạo tuyệt sắc, chỉ cần xuất hiện trên đường cái sẽ gây chuyện xôn xao, căn bản không cần hao tâm tổn sức bày trò, chỉ là nhìn những người kia lộ ra bộ dáng si mê với nàng, trong lòng hần luôn không thoải mái.

“Ta không biết a.” Vô tội chớp mắt, nàng cười đến thiên chân đơn thuần. “Ta thấy nguoi do nhìn ta không vừa mắt, nên cố ý gây phiền toái cho ta đúng không?”

Nói đến việc này, nàng bắt đầu hoài nghi, sự phụ mình chắc chắn là phản đồ của Thượng Quan gia, mới có thể liên lụy đồ đệ không hay ho này, nên mới bị đối xử vô nhân đạo như vậy.

Bắt quả đi theo hần cũng không tính là đau khổ, nếu hần là người Thượng Quan gia, cuối cùng cũng đến Nhị Tô sơn tham gia đại hội võ lâm, coi như hai người có chung mục đích, mà ven đường có hần bảo hộ, cho dù công lực nàng có hoàn toàn biến mất thì cũng không lo lắng giữa đường xảy ra chuyện gì – đầu tiên không cần nói đến công phu tuyệt vời của hần, chỉ cần nhìn bộ mặt lạnh kia, đã đánh tan tà niệm người khác đối với nàng.

Xem hiện tại thì biết, từ khi nàng một mình xuất môn, không lúc nào giống như bây giờ, thoải mái lộ ra diện mạo của mình. Còn có thể nhàn nhã đưa tình với người đi lại trên đường, hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh! Có thể nói, nam nhân này cũng có chút tác dụng.

Hơn nữa nàng cũng không quên tin đồn về “Bác Võ Hoàng Nam Kiếm Thánh” trên giang hồ, Nam Kiếm Thánh kia là thiếu chủ Thượng Quan gia, nàng muốn gặp Kiếm Thánh, đi theo “Lao đầu” này, chắc chắn so với tự mình tìm kiếm thì dễ dàng hơn nhiều.

“Uy, nguoi rốt cuộc tên gọi là gì?” Nhớ tới vấn đề lúc trước còn không có đáp án, nàng hỏi lại một lần. “Ai biết chúng ta còn đi chung bao lâu, không lẽ cứ gọi nguoi là uy uy uy? Thật sự là quá mất lễ giáo.”

“Nguoi đề ý lễ giáo?” Biểu tình của Thượng Quan Ngự Kiếm giống như nghe được chuyện cười.

“Đương nhiên đề ý a.” Mạc Nguyên Thiên đáp trả lại hần một nụ cười ngọt ngào. “Nhưng ai kêu ta mệnh không tốt, gặp gỡ hung thần ác sát như nguoi, dám đem nữ nhân giữ bên người. Cô nam quả nữ, khiến người chê cười, ngày sau cho dù chúng ta mỗi người một ngã, khuê dự (danh tiết) của ta không khác gì bị nguoi hủy.”

Làm bộ hít một hơi dài, nàng ai oán nhìn thoáng qua hần. Dù sao hần cũng không biết thân thế của nàng, lại càng không biết, “khuê dự” của nàng từ nhỏ đã không tốt lắm, mà còn sót lại chút xíu cũng bị việc nàng đào hôn làm bay đi hết.

“Một nữ tử đơn thân hành tẩu giang hồ, cũng dám nói đến hai từ danh tiết sao?” Thượng Quan Ngự Kiếm tuy rằng không đề ý lễ giáo, nhưng nghe lời nói trong ngoài bất đồng kia, nhìn không được phản bác một phen: “Nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nguoi chưa từng nghe qua sao? Còn nữa, ta cũng không tin nguoi là người quan tâm lễ giáo, cô nương an phận thủ thường.” Một nữ tử đơn thân độc mã hành tẩu giang hồ, cũng dám bàn đến chuyện danh tiết sao?”

Hần cũng không quên, nàng mới vừa rồi liếc mắt đưa tình với mọi người xung quanh, đôi mắt không an phận hấp dẫn người ta.

Mạc Nguyên Thiên giả vờ kinh hô.

“Lời này của nguoi là có ý gì? Nguoi là đang nói ta không trinh không khiết sao?” Mạc Nguyên Thiên nghĩ rơi vài giọt nước mắt, đáng tiếc việc này là sở trường của Hương Hương, nàng thật sự không biết làm sao để khóc.

“Ý tứ của ta nguoi hiểu được, không cần phải cố ý bẻ cong.” Xem bộ dáng nàng phô trương thanh thế, Thượng Quan Ngự Kiếm thật muốn cười: “Còn

nữ, giả dạng nhu nhược không phải sở trường của người, người cũng đừng ép buộc cặp mắt của mình, làm cho người ta chê cười.” Ý tứ của ta người thực hiểu được, không cần phải cố ý vận vẹo.”

“Phải không?” Mạc Nguyên Thiên tức giận cắn răng, nhưng vẫn đưa ra tươi cười xinh đẹp: “Nữ nhân phải mạnh mẽ thôi, từ nhỏ ta đã tự nói với mình, bất luận trong hoàn cảnh khốn nào, đều phải nghĩ cách khiến mình vui vẻ.”

“Vui vẻ là chuyện tốt, nhưng đừng vui vẻ quá.” Thương Quan Ngự Kiếm thân nhiên nhắc nhở. “Đừng quên có câu nói, vui quá hóa buồn.”

Mạc Nguyên Thiên lưu chuyển mắt đẹp, không phải không hiểu hần cảnh cáo mình đừng quá phận, nhưng hần làm chuyện ti bỉ hạ độc nàng, nàng như thế nào có thể bỏ qua cho hần.

“Người đừng quan tâm ta, ta lại nghe một câu khác ‘Ác giả ác báo’, ta nghĩ người nên quan tâm mình thì hơn.” Đáp hần một câu vô cùng ngọt, chỉ kém không làm cái mặt quý.

Thương Quan Ngự Kiếm nhìn bộ dáng xinh đẹp kia, ngược lại nở nụ cười.

“Người muốn đi đâu?” Ăn uống no bụng xong, nhưng rốt cuộc nên đi nơi nào a?

Mạc Nguyên Thiên không chút để ý dắt dây cương, hỏi nam nhân bên cạnh.

“Là chúng ta.” Thương Quan Ngự Kiếm thân nhiên sửa lại.

“Là người.” Nàng không nhắc nhở nơi nàng muốn đến. “Ta vốn là muốn đi Khai Sơn phái một chuyến, sau đó lại tiện đường dạo chơi đi Nhị Tô sơn.”

“Nếu mục đích của người là Nhị Tô sơn, ta sẽ cho người đi.”

Mạc Nguyên Thiên vì ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ kia của hần chọc giận. Cái gì mà “Cho người đi” a, nam nhân này thực sự nghĩ hần là lão đại sao?

Đừng ngửa lại, tiểu thư nàng khó chịu.

Thương Quan Ngự Kiếm nhướn mi đẹp, không tiếng động hỏi nàng.

Mạc Nguyên Thiên ưỡn ngực giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không cam lòng yếu thế nhìn lại hần, quật cường không muốn mở miệng.

Hai người giằng co, xem ai có thể nhẫn nại hơn, ánh mắt nhìn nhau, một khắc cũng không buông lỏng. Nàng nhìn hần như kẻ thù, hần nhìn nàng thường thức.

Cách đó không xa tiếng xôn xao đánh vỡ trận giằng co này, biểu tình Thương Quan Ngự Kiếm biến hóa. Hần ôm Mạc Nguyên Thiên, thành thạo rút trường kiếm ra, cùng lúc đó, bốn gã nam tử từ bốn phía nhảy ra, vây quanh hai người.

“Ôm chặt, nhắm mắt lại.” Như bình thường truyền tới âm điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, hoàn toàn không bị tình huống khó khăn trước mắt quấy nhiễu, ngay cả tư thế giờ kiếm tiếp chiêu đều tự tại.

Mạc Nguyên Thiên không phải người biết nghe lời, dù ôm sát hần, nhưng mắt đẹp vẫn không nhắm lại, ngạc nhiên nhìn hần như nước chảy mây trôi đối phó bốn người, rất nhanh đánh bại họ, mặc dù hần ôm nàng, sức nặng trên người giống như không tồn tại, một chút cũng không ảnh hưởng đến hần.

“Cứ như vậy?” Mạc Nguyên Thiên nhìn người nằm trên mặt đất, không dám tin. “Là bọn hần quá yếu, hay là người quá mạnh?”

Bốn người này lúc đầu khí thế mạnh mẽ, nhưng không đến một khắc đã bị đánh bại?

“Người thấy sao?” Đan hai tay lại ôm nàng, làm cho nàng giống như hải đồng ngồi trên tay mình, hần mang theo tươi cười cùng nàng đối diện, đột nhiên cảm thấy gần gũi nhìn nàng như vậy thật thích.

Mạc Nguyên Thiên nghĩ nghĩ, đáp.

“Ta đánh không thắng bốn người kia.”

Thương Quan Ngự Kiếm nở nụ cười.

Cười vui như vậy sao? hai tay Mạc Nguyên Thiên đặt lên vai hần, hoàn toàn đã quên tư thế hai người có bao nhiêu mờ ám, chỉ là kinh ngạc nhìn khuôn mặt hần tươi cười, miệng cũng nở nụ cười.

Bộ dáng hồn nhiên mà kiều nữ này, làm cho lòng Thương Quan Ngự Kiếm lên tiếng, hần không tự chủ được đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hướng về phía mình, khi chạm đến đôi môi mềm mại như cánh hoa kia, hần lập tức sa vào trong cảm thụ tốt đẹp, cánh tay đặt bên thắt lưng nàng càng xiết mạnh, khiến cho hai thâm mình kẻ sát không một kẻ hở. Đầu lưỡi linh hoạt chui vào miệng nàng, công thành đoạt đất chiếm lĩnh hơi thở nàng, hôn sâu sắc, triển miên, mút, không chịu rời đi. Hần có thể cảm nhận được tim mình đập lạc nhịp, bộ dáng ngây ngô khẽ run của nàng, dễ dàng trực tiếp khơi mào dục vọng của hần, đánh vỡ sự kiều ngạo tự chủ bấy lâu.

Mạc Nguyên Thiên cũng không tốt hơn hẳn. Hai tay để sau cổ hắn nắm chặt, cả người dán lên người hắn, hơi thở hắn vây quanh nàng, hô hấp nàng dần dần nhanh hơn, ngốc nghếch đáp lại sự xâm lược của hắn, đầu óc mờ mịt quên đi bản thân đang ở nơi nào.

Hai người trong lúc đó tiếp xúc chặt chẽ, dần dần tạo nên lửa nóng ái muội, Thượng Quan Ngự Kiếm đột nhiên buông ra nàng, lui từng bước tạo ra khoảng cách.

Đột nhiên mất đi chỗ tựa khiến Mạc Nguyên Thiên lao đảo, khó hiểu như ong mị.

“Làm sao vậy?” Đột nhiên buông nàng ra như vậy, không lo lắng nàng té bị thương sao?

Thượng Quan Ngự Kiếm khẳng định là lo lắng, bởi vì tay hắn lại lần nữa về tới hông nàng.

“Biểu tình của ngươi giống như bị ta cướp bạc, đang chuẩn bị bỏ chạy.” Mạc Nguyên Thiên muốn nói, nàng rất không thích bộ dáng này của hắn.

Thân mật vừa rồi, khiến hắn không thoải mái như vậy sao?

“Bây giờ không phải chuyện này.” Hắn thu tay về, biểu tình như bình thường sâu xa khó hiểu.

Nhưng Mạc Nguyên Thiên không phải người dễ ăn hiếp.

“Ta nói sai chỗ nào sao?” Nàng kiên trì muốn biết đáp án.

“Không, ngươi không có làm sai.” Đại chưởng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, môi anh đào bị hắn hôn sưng lên, chống lại ánh mắt sáng của hắn, hắn không giải thích được hành vi đột ngột của mình.

“Vậy vì cái gì?” Nàng mặc dù không rõ việc nam nữ, cũng phát hiện ra phản ứng mới vừa rồi của hắn.

Thượng Quan Ngự Kiếm không nói một câu, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, như thế nào cũng không nghĩ tới không không chế được mình, bị nàng mê hoặc.

Mạc Nguyên Thiên nhăn mày, hắn nhìn nàng như vậy, hình như là... Bảo vật vô cùng quý trọng, so với lúc trước khác nhiều lắm.

“Ta thật sự không hiểu nổi ngươi.....” Nàng lơ mơ cảm giác hai người trong lúc đó đã có chuyện phát sinh, nhưng nàng chưa biết được đó là chuyện gì.

“Đừng lo.” Thượng Quan Ngự Kiếm buông nàng ra, đem hai con ngựa cách đó không xa dắt lại.

Mạc Nguyên Thiên nhìn thân ảnh hắn, nhớ lại cái hôn môi vừa rồi, cảm giác hắn ôm nàng như vẫn còn, nàng hít sâu đều có thể nghe được hơi thở của riêng hắn. Tay nhỏ bé đặt lên ngực mình, nàng có thể cảm nhận được tim đập liên hồi.

Tất cả đều không bình thường, nhưng phản ứng của hắn lại sâu xa khó hiểu.

Đến tận cùng là vấn đề gì xảy ra a?

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“Kiếm Thánh? Ngươi là Kiếm Thánh? Là Kiếm Thánh kia sao?”

Theo hắn vào “Lục ba sơn trang”, Mạc Nguyên Thiên nhìn không được túm áo hắn thấp giọng hỏi, nàng rất coi trọng việc vị đại đệ tử Lục Ba sơn trang xưng hô với hắn ban này.

“Ngươi kinh ngạc lắm sao?”

Hắn ngang nhiên còn dám bình tĩnh vô tội hỏi lại nàng như vậy? Mạc Nguyên Thiên thật muốn đánh hắn một phen.

“Thật có lỗi, ngươi có đề cập qua sao?” Nàng giả vờ cười, ánh mắt bắn ra tia sáng như muốn hóa thành kiếm đâm chết hắn. “Nếu ngươi có nói, ta nghĩ ta đương nhiên sẽ không kinh ngạc.”

Hắn ngay cả tên cũng không nói với nàng, nàng mà biết hắn là vị Kiếm Thánh đại danh鼎鼎 kia mới là lạ! Mà hắn ngang nhiên còn giả vờ như ngạc nhiên!

“Người biết ta họ Thượng Quan.” Theo đệ tử trong trang vào đại sảnh ngồi xuống, mặt Thượng Quan Ngự Kiếm không chút thay đổi đáp: “Ta cũng nói, ta chính là công đạo.”

Ngày ấy nàng nói muốn tìm Kiếm Thánh để phân xử, hấn lộ ra thân phận, là do nàng không đủ thông minh, còn muốn hỏi tên của hấn.

Hấn đã sớm cho đáp án.

“Cái gì?” Mạc Nguyên Thiên đương nhiên không nghĩ đến, nhưng nàng không muốn thừa nhận mình ngu ngốc, là hấn nói quá mơ hồ! “Như vậy cũng cho là nói sao?” nàng nhin không được kháng nghị.

“Không phải vấn đề này.” Hấn vẫn trong treo nhưng lạnh lùng như cũ trả lời, không đem bộ dáng tức giận của nàng để vào mắt. “Chủ nhân đang đến, an phận đi.”

Lại là an phận đi, hấn luôn nói những lời này với nàng! Nàng rốt cuộc là rất không an phận a.

Trang chủ Tổng Tam Lăng của Lục Ba sơn trang là lão tiên bối đức cao vọng trọng trên giang hồ, cũng từng là Nam võ lâm Kiếm Thánh, chỉ do sớm thoái ẩn không can thiệp đến chuyện giang hồ.

“Mỗi lần gặp người, thì biết là đại hội võ lâm sắp đến.” Lão trang chủ tóc trắng xóa, mặt mũi hiền lành, khiến người ta không nghĩ đến lúc trẻ ông có thể làm chủ võ lâm.

“Vâng.” Cho dù là gặp lão tiên bối, Thượng Quan Ngự Kiếm vẫn không thay đổi sự lạnh lùng của mình.

Lão trang chủ cũng quen với sự ít nói của hấn, nhưng lần này thực sự làm lão ngạc nhiên, nhìn đến người bên cạnh Thượng Quan Ngự Kiếm, hôm nay không phải đi một mình.

“Vị cô nương này là?” Lão trang chủ nhìn Mạc Nguyên Thiên ngồi bên cạnh hấn, trong lòng không thể không tán thưởng bộ dạng đứa nhỏ này thật đẹp, xem mặt mày thần vận kia, nói là đệ nhất mỹ nhân cũng chưa xứng với nàng.

Mạc Nguyên Thiên nháy mắt mấy cái, cũng thực chờ mong hấn trả lời.

Hấn sẽ nói như thế nào? Nói là tù nhân hấn bắt được? Em gái nhỏ mồ côi? Hay là phiền toái?

Thượng Quan Ngự Kiếm trả lời làm nàng không nói gì.

“Đây là sư muội của ta.” gương mặt lạnh lùng đột nhiên mỉm cười, khiến những người ở đây chấn kinh. Chỉ có Mạc Nguyên Thiên nhìn ra hấn tâm hoài bất đắc dĩ. (xấu xa áh)

Quả nhiên --

“Họ Phong.” Hấn thân nhiên thêm một câu.

“Thì ra là Phong cô nương a.” Cho dù chưa bao giờ gặp qua tiểu sư muội này của Thượng Quan Ngự Kiếm, nhưng lão trang chủ vẫn cười nói.

Cái gọi là cô nương “Điên” kia, mặt Mạc Nguyên Thiên hơi căng ra, nhưng vẫn nể tình lộ ra tươi cười, hướng lão trang chủ khẽ thi lễ.

“Ta từ nhỏ đã nghe qua nhiều truyền thuyết về Tổng tiên bối, hôm nay may mắn được diện kiến, thật là thỏa được ước nguyện từ nhỏ của ta.”

Có thể nhìn tận mắt nhìn thấy đại nhân vật tiếng tăm vang dội trong chốn võ lâm, còn có thể đến làm khách trong sơn trang lớn nhất võ lâm, đổi thành họ điên thì có là gì, dù sao nàng cũng không nói tên thật của mình, Thượng Quan Ngự Kiếm làm vậy cũng là bớt đi phiền toái.

“Cô nương trẻ tuổi như vậy, tại sao lại biết chuyện của ta?” Tổng Tam Lăng thấy nàng bất quá chỉ mười tuổi, hơn nữa trước lúc nàng sinh ra đã rút khỏi giang hồ a.

“Đã nghe qua!” Ánh mắt Mạc Nguyên Thiên tỏa sáng, nhắc tới chuyện này tinh thần liền hưng phấn. “Lão gia tử, con cũng không phải là nói lung tung muốn làm ngài vui vẻ, con nói thật, một đôi Thiết quyền của ngài năm đó đã tiêu diệt trại Mãnh Hồ, đến Ác Phong cốc nghĩ cách cứu viện. Rất có phong độ, còn cùng Bắc võ hoàng luận bàn tỷ thí, sau lại thoái ẩn một tay tạo ra Lục Ba sơn trang, ta từ nhỏ trước khi ngủ đều nghe kể.”

Đây là sự thật, nàng thật sự rất thích nghe chuyện giang hồ, mặc kệ Nam Bắc võ lâm, chỉ cần là truyền kì của cao nhân tiên bối, nàng luôn muốn biết.

Tổng Tam Lăng bị nàng chọc đến ha ha cười to.

“Cô bé con này, còn nói không phải muốn lão nhân ta vui vẻ.” Ông hiện tại cười đến vô cùng vui vẻ. Tuy rằng thành danh nhiều năm, cũng gặp không ít người ngưỡng mộ mình, nhưng bị một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy trực tiếp bộc lộ sự sùng bái không hề che dấu, trong lòng tự nhiên sung sướng. “Chuyện này đã nhiều năm, là ai còn nhắc đến? Mộ Bạch sao? Hấn cũng thật là.”

“Dạ?” Mạc Nguyên Thiên không hiểu.

“Nàng không phải đệ tử của gia phụ.” Thượng Quan Ngự Kiếm ra mặt giải thích.

“Không phải đồ đệ của Mộ Bạch?” Tống Tam Lăng nhìn qua nhìn lại hai người, như đoán quan hệ của bọn họ.

Thượng Quan Ngự Kiếm gọi nàng là sư muội, mà tiền bối của hắn, chỉ có hai huynh đệ là phụ thân cùng đại bá phụ, không phải đồ đệ của Mộ Bạch, đó không phải là.....

“Nàng là đồ đệ của Mộ Dương? Mộ Dương quay về?” Mặt Tống Tam Lăng lộ vẻ kinh hãi, không nghĩ tới hơn hai mươi năm, còn có thể nghe được tin tức của Thượng Quan Mộ Dương.

“Nàng là đệ tử của đại bá phụ, nhưng đại bá phụ hiện tại ở nơi nào, trước mắt vẫn chưa có tin tức.” Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn nàng một cái, Mạc Nguyên Thiên âm thầm hướng hắn làm cái mặt quỷ.

Nàng thật là không biết sư phụ ở đâu a! Hơn nữa chuyện nàng đào hôn, không biết sư phụ có biết hay không? Nếu ông ấy biết, nói không chừng rất nhanh sẽ đến tìm nàng.

“Còn không có sao?” Ngự khí Tống của Tam Lăng đầy tiếc hận, lại liếc mắt nhìn Mạc Nguyên Thiên, “Phong cô nương, cô nương không biết sư phụ của cô nương hiện nay ở đâu sao? Những năm gần đây, hắn đã ở đâu? Tốt không?”

“Không sai, Ông ấy là sư phụ a.” Mê hoặc di nương (đi) của nàng, cam tâm tình nguyện đi theo bà, thậm chí bởi vì nhờ bà nói hộ, ông mới có thể thu huynh đệ hai người làm đệ tử -- Đương nhiên, cũng vì nguyên nhân đó di nương mới làm kiều thê của hắn! Bất quá, chuyện này, nàng không nói thì tốt hơn.

“Cô nương không liên lạc với hắn sao? Lão phu hơn hai mươi năm không có tin tức của hắn, thật sự muốn gặp mặt hắn.” Tống Tam Lăng nói chân thành, trong giọng nói rõ ràng mang theo chờ mong.

Cái này làm cho Mạc Nguyên Thiên băn khoăn. Nàng có thể chống lại yêu cầu của Thượng Quan Ngự Kiếm, làm như không thấy, có tai như điếc, nhưng vị tiền bối trước mắt này là người nàng sùng bái vạn phần, nàng rất khó quyết định.

“Lão gia tử, không phải ta có ý giấu diếm, mà là ta cùng gia sư thật sự không có liên lạc.” Nàng hiện tại cũng không thể tìm sư phụ, lại càng không dám lộ ra chỗ ở của ông, bất quá nàng dám cam đoan, chỉ cần tin tức nàng đào hôn lan truyền trong Cẩm Tú thành, di nương tuyệt đối sẽ nhờ sư phụ xuất môn tìm nàng.

“Nhưng ta tin tưởng, trước khi đại hội võ lâm diễn ra, sư phụ nhất định sẽ đến tìm ta.” Tính tính thời gian, tin tức ở kinh thành cũng đã truyền đến Mạc phủ, không biết Hương Hương có khỏe không? Nhan Khánh Ngọc nếu thông minh như lời đồn, nên hiểu hắn nhất định được báo bồi. Trước khi võ lâm đại hội mới dự họp, sư phụ nhất định sẽ tìm đến nàng.

“Phải không?” Nghe nàng nói như vậy, Tống Tam Lăng cũng không truy vấn nữa. “Ta cũng chỉ có thể đợi.”

Mạc Nguyên Thiên áy náy cười cười, không dám nghĩ tới thời điểm sư phụ đuổi đến, mình sẽ thảm như thế nào, chỉ cầu di nương không cần vì quá quan tâm mình, bằng không khiến ái tề của người sốt ruột, sư phụ khẳng định sẽ giết chết nàng.

Nàng chỉ lo nghĩ, không phát hiện ánh mắt đánh giá, Thượng Quan Ngự Kiếm có chút đắm chiều nhìn dung nhan trầm tĩnh của nàng, không thích ứng được bộ dáng nhu thuận như vậy của nàng.

Cứ tưởng rằng nàng trước mặt trang chủ sẽ hồ ngôn loạn ngữ, không đứng đắn, không nghĩ tới nàng có hỏi sẽ đáp, thậm chí biết rõ chuyện của Tống trang chủ, khiến Tống trang chủ vui vẻ.

Nàng lúc này, là thật hay giả?

m thanh tiếng bước chân, có người vào cửa, lời nói vui sướng cũng lọt vào tai.

“Ngự Kiếm ca ca, huynh rốt cục cũng đến đây.” Đến là cháu gái Tống Ấu Ba của Tống Tam Lăng, vẻ mặt nàng ta tươi cười vọt tới trước mặt Thượng Quan Ngự Kiếm, vươn tay muốn vuốt mặt hắn, lại khiến hắn tránh đi không dấu vết, nhưng Tống Ấu Ba tuyệt không để ý, đôi mắt vẫn là khóa chặt hắn, miệng không khỏi oán giận.

“Tại sao đến đây cũng không cho muội biết trước? Muội sẽ đi đón huynh a! Còn bảo người chuẩn bị cho tốt.....”

“Không cần phiền toái như vậy.” Thượng Quan Ngự Kiếm lãnh đạm cắt ngang, ngay cả nhìn nàng ta cũng không.

“Ấu Ba, con càng lớn càng không có quy củ, trong mắt chỉ có Ngự Kiếm ca ca của con sao?” Tống Tam Lăng giấu cợt cháu gái mình, coi như là thay nàng giải vây.

Tâm tư nha đầu kia đối với Ngự Kiếm mọi người đều biết. Nhưng mọi người cũng đều nhìn ra được Ngự Kiếm đối nàng chỉ là tình cảm bình thường, ngay cả xem nàng là muội muội cũng không chịu, chứ đừng nói là tiến thêm một bước.

Chỉ tiếc, nha đầu Ấu Ba kia không ngoan.

“Gia gia.” Tổng Ấu Ba kiêu ngạo không thuận theo, cũng thu hồi tình cảm, chậm rãi đi đến bên Tổng Tam Lăng, giả bộ làm nũng giải thích: “Người ta đã lâu không gặp Ngự Kiếm ca ca thôi.”

Mạc Nguyên Thiển bị bỏ quên đứng một bên hứng thú xem kịch, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết cô nương này ái mộ Thượng Quan Ngự Kiếm, chỉ là hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình a.

Khá lắm hoa rơi nước chảy! Không được, nàng muốn cười.

Đang lúc nàng nhin vất vả, Thượng Quan Ngự Kiếm lúc này cũng quay đầu trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt kia rõ ràng muốn nói, vẫn là câu kia: An phận một chút.

Mạc Nguyên Thiển tức giận đáp trả hần một cái xem thường.

“Ngự Kiếm ca ca?” Hai người mất đi mảy lại làm cho Tổng Ấu Ba nhú mi, thế này mới chú ý tới trong phòng còn có người khác! Nàng càng nhìn gương mặt kia, trong lòng càng sợ hãi, nàng luôn tin tưởng vào dung mạo của mình, nhưng với nữ nhân trước mặt này, nàng lại bắt đầu lo lắng.

Nàng là ai? Tại sao lại ở đây? Nàng chắc không phải là đến cùng Ngự Kiếm ca ca chứ? Bọn họ có quan hệ gì? Ngự Kiếm ca ca chưa bao giờ cho người khác đi cùng mình.

Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu Tổng Ấu Ba, làm cho ánh mắt nàng càng tối tăm, Mạc Nguyên Thiển chú ý thấy, lại đáp nàng tươi cười hữu hảo kiêu mị mườì phần.

Nhưng, tươi cười này trong mắt Tổng Ấu Ba, hàm xúc ý tứ mườì phần là thị uy.

“Gia gia, vị cô nương này là?” Nàng chuyển hướng hỏi Tổng Tam Lăng.

“Đây là đệ tử của Mộ Dương bá bá con, Phong cô nương.” Tổng Tam Lăng không để ý cười, giải thích nghi hoặc của cháu gái.

“Mộ Dương bá bá? Ông ấy đã xuất hiện?” Chuyện liên quan đến Thượng Quan Ngự Kiếm cùng Minh Hà trang đối với Tổng Ấu Ba không xa lạ, đương nhiên cũng nghe qua hai mươi ba năm trước Thượng Quan Mộ Dương trốn đi sau đó không còn tin tức.

“Không có, bất quá Phong cô nương nói hần sẽ xuất hiện trước khi đại hội diễn ra.” Tổng Tam Lăng hướng về Mạc Nguyên Thiển. “Ta nói cô bé con này, tên của con rất cuộc là gì a? Cứ gọi con là cô nương cô nương, rất phiền toái.”

Một chút ý cười hiện lên, ánh sáng diễm lệ bắn ra bốn phía, Mạc Nguyên Thiển càng ngày càng thích ở chung với lão tiên bối này. Kêu cô nương cô nương không chỉ phiền toái, lại là “Điện” cô nương, thật sự là xiếc nhảm chán.

Buồn cười liếc mắt nhìn Thượng Quan Ngự Kiếm, âm thầm giễu cợt trò hài của hần cứ như vậy mà bị phá giải.

“Hay là con cũng thích mọi người gọi con là Phong cô nương?” Thấy nàng không trả lời, Tổng Tam Lăng trêu ghẹo nói.

“Đương nhiên không phải, như vậy rất khách khí.” Kỳ thật nàng trong lòng cũng trống rỗng, lại không thể nói tên mình, thì gọi nàng là gì? “Tiểu Thiển, con gọi là Phong Tiểu Thiển.”

Bên phải truyền đến ánh mắt mãnh liệt, Mạc Nguyên Thiển càng cười càng ngọt.

Cũng không phải là nàng cố ý làm nha, rõ ràng là hần khởi đầu, nói nàng họ Phong gì đó, nàng chẳng qua là làm theo lời hần thôi, dù sao hần cũng không biết.

“Sur muội.” âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng gọi nàng, nghe thật cứng ngắt nhưng thật ra cũng rất lọt tai.

“Chuyện gì nha, sur huynh?” Cho nên đáp lại hần cũng thực thuận miệng.

“Sur huynh đến giờ phút này, mới biết khuê danh của muội.” Nhưng hần thực hoài nghi, đó là tên thật của nàng, thấy cặp mắt không an phận kia, bỏ qua cũng rất tự nhiên.

“Do sur huynh là không để ý đến ta thì có.” Nàng giả vờ thờ dãi: “Ta muốn tìm thời gian, sur huynh muội chúng ta tâm sự a.”

Nhìn hai người có qua có lại, Tổng Ấu Ba tức giận, tất cả đều hướng đến nữ tử kia, Ngự Kiếm ca ca cư nhiên để ý đến khuê danh của cô ta.

“Mộ Dương bá bá khi nào thì thu nữ đồ đệ a? Phong tỷ tỷ, tỷ thật sự là có phúc khí tốt, cư nhiên có thể bá Mộ Dương bá bá làm sư phụ.” Nàng nhìn trên nhìn dưới, nhưng xem đến cổ nào cũng vẫn thấy “Phong Tiểu Thiển” không vừa mắt. Hơn nữa ánh mắt kia, nhìn Ngự Kiếm ca ca không biết xấu hổ, rõ ràng là muốn câu dẫn, không có ý tốt.

“Đúng vậy, là ta tốt phúc, thực tốt.” May mắn có di nương, bá sư không hề khó.

“Không biết Phong tỷ tỷ nhân duyên như thế nào, có thể gặp được Mộ Dương bá bá a?” Tổng Ấu Ba hỏi điều mà trong lòng mọi người muốn biết.

Người giảng hồ đều biết, đệ tử Minh Hà trang mặc dù nhiều, nhưng hầu như đều là không phải môn hạ chính thức, mà võ học chính tông đều truyền cho con cháu, rất nhiều người muốn bá sư người họ Thượng Quan, nhưng cơ hội khó lại càng khó. Giống như phụ thân Thượng Quan Ngự Kiếm, chỉ nhận Thượng Quan Ngự Kiếm cùng một người khác họ làm đồ đệ.

Hiện tại lại có người lai lịch không rõ tự xưng là đệ tử của Thượng Quan Mộ Dương, khiến người khác không khỏi tò mò nàng dùng cách nào làm cho Thượng Quan Mộ Dương gật đầu đồng ý.

“Này a.....” Mạc Nguyên Thiên chỉ có thể cười, khó có thể nói do mình có đi nương đi. “Khi còn nhỏ nghịch ngợm, cùng bạn chạy ra ngoài thành du ngoạn, để cho người xấu theo dõi, may mà sư phụ xuất hiện kịp lúc, mạng nhỏ này mới được bảo toàn.”

Chuyện này cũng không phải nói đùa, lúc trước nàng thật sự là gặp sư phụ như vậy.

“Phải không? Chỉ như vậy mà Mộ Dương bá bá thu người làm đồ nhi sao?” Tống Ấu Ba không tin, nào có dễ dàng như vậy, nếu dễ như vậy, giang hồ hẳn là có một đồng người sư đồ Minh Hà trang.

“Ta cùng sư phụ quen biết như vậy, về phần bá sư, đương nhiên là ta phải bỏ hết công sức a, còn nữa chắc do sư phụ thấy ta lanh lợi nhu thuận, cho nên liền đồng ý.” Nàng thiếp vàng lên mặt mình mà không biết thẹn.

“Mộ Dương làm việc tùy ý, thật là có khả năng như vậy.” Tống Tam Lăng cười cười. “VẬY trừ con ra, còn có huynh đệ đồng môn nào không?”

“Có a, còn có một vị sư huynh.” Đó là huynh trưởng của nàng.

Nghe thấy hai chữ sư huynh, Thượng Quan Ngự Kiếm khẽ nâng mắt, không lên tiếng di chuyển tầm nhìn.

“Phải không? Vậy tại sao người ấy không đồng hành với con?” Tống Tam Lăng hơi nhíu mi, một cô gái nhỏ bé một mình hành tẩu bên ngoài, thật sự là rất nguy hiểm.

“Ác, chúng con không thân lắm, cho nên mỗi người đi một đường.” Trong mắt đại ca nàng chỉ có một mình Nhạc Nhạn, đâu thèm muội muội này, cho dù hẳn có lòng quan tâm, nàng cũng không muốn bị hấn quản – Ai biết ngày nào đó sẽ bị hấn bán đi.

Không đúng, nghiêm khắc mà nói, nàng đã sớm bị bán! Bán cho Tướng gia đương triều, chẳng qua nàng nhẫn tâm đem thị nữ thân cận làm thể thân thôi.

“Phải không? Con sống một mình à? Như vậy rất nguy hiểm.” Biểu tình của Tống Tam Lăng không đồng ý, “Sư phụ không ở bên cạnh, làm thân sư huynh vốn nên chăm sóc sư muội a!”

“Nói rất đúng.” Mạc Nguyên Thiên cố ý nhìn nam nhân trầm mặc một bên, nửa thật nửa giả cười duyên nói: “May mà trước đó vài ngày đi trên đường gặp được Ngự Kiếm sư huynh, huynh ấy nhận ra võ công của con, biết thân phận của con, lập tức bỏ qua đám tiểu đệ con chiếu cố, để con không gặp phải phiền toái.”

“Muội là sư muội của ta, cũng là ái đồ của bá phụ, ta đương nhiên không thể bỏ mặt muội.” Thượng Quan Ngự Kiếm thần sắc không đổi, nói ra những lời khiến cho Mạc Nguyên Thiên âm thầm cắn răng, còn lại Tống Ấu Ba này giờ vẫn âm thầm quan sát hai người sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Không thích hợp, chuyện này tuyệt đối không thích hợp.

Từ nhỏ, ánh mắt của nàng vẫn luôn dõi theo Ngự Kiếm ca ca, đối với tính tình lãnh đạm của hấn cũng hiểu ít nhiều, hấn không phải thiện lương, dễ gần đến tùy tiện nhận sư muội trên đường như vậy. Hơn nữa ánh mắt hấn nhìn nữ nhân kia không bình thường! Thực không bình thường!

Nàng thân là nữ nhi, đồ kị nhìn Thượng Quan Ngự Kiếm lộ ra tươi cười với Mạc Nguyên Thiên, trong lòng tức giận mãnh liệt.

Không được, Ngự Kiếm ca ca sẽ bị cướp đi.

Nàng không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Mạc Nguyên Thiên ở Lục Ba sơn trang tùy ý vui chơi, càng ngày càng thấy có sư phụ cùng sư huynh thanh danh vang dội, thật là không có chuyện nào tốt hơn.

Có lẽ nề mặt Thượng Quan Mộ Dương, cũng có thể vì nàng là do Thượng Quan Ngự Kiếm dẫn đến. Người trong Lục Ba sơn trang đối với nàng khách khí vô cùng, cơ hồ là muốn như thế nào thì liền như thế ấy, không ai ngăn cản nàng, chỉ biết cố gắng chiều theo nàng.

Mà Tống Tam Lăng tuy rằng thoái ẩn giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn là trang chủ đương nhiệm của Lục Ba sơn trang, trong trang hoàn toàn không giống với Mạc phủ đơn thuần, ngay cả gia nhân, cũng có võ công cao thâm.

Đây mới là giấc mộng trong cuộc sống của nàng a.

Mạc Nguyên Thiên thở sâu -- Ngay cả hô hấp đều tràn đầy hương vị giang hồ a.

Cai ngục của nàng sáng sớm đã nhốt mình trong phòng nghị sự, nghe nói là ở cùng chương môn nhân của Lục Ba sơn trang, cũng chính là con của Tống

Tam Lăng nói chuyện, nàng tuy rằng rất muốn nghe, nhưng bên ngoài cũng có nhiều trò chơi thú vị. Dù sao theo lệ của Kiếm Thánh, nàng tin chắc Lục Ba son trang không phải là nơi đặt chân cuối cùng, muốn nghe được chuyện của võ lâm, đây là cơ hội.

Cho nên hần cũng thực tùy hứng chạy xung quanh, thấy bọn người hầu luyện võ, cũng múa binh khí cho mọi người mở rộng tầm nhìn, đến khi thời gian gần hết, mới quay về chỗ ở.

Đi qua hành lang gấp khúc, một gã nam tử đi tới, khi nhìn thấy nàng, bỗng nhiên dừng lại.

Mạc Nguyên Thiển cảm giác ánh mắt hần đánh giá mình, nhưng cũng không khiến người ta khó chịu, nàng cũng thuận thế đánh giá đối phương, trang phục màu lam, bên hông đeo kiếm, nói vậy cũng là người giang hồ. Phía dưới mây rậm là đôi mắt chính trực, xem ra rất quân tử.....Ngô, bộ dạng hần nhìn có chút quen mắt.

Đang lúc nàng còn muốn suy nghĩ nhìn hần giống ai, nam tử sang sang cười lớn, cất bước dài hướng nàng đi tới, dừng lại trước mặt nàng.

“Người chính là vị sư muội Ngự Kiếm mang đến.” Tổng Nguyên Ngọc nhận được tin tức Thượng Quan Ngự Kiếm liền vội vàng trở về, thật không nghĩ sẽ gặp được tiểu sư muội làm cho cả trang đều nói đến này.

“A, người nhất định là thiếu trang chủ.” Nàng biết được hần giống ai rồi, bộ dáng Tổng Nguyên Ngọc cùng phụ thân chỉ có năm phần giống nhau, lại cực kỳ giống gia gia Tổng Tam Lăng.

“Tổng Nguyên Ngọc, là tên của ta.” Họ tự giới thiệu, đừng cảm vứt bỏ chuyện xưng hô nhỏ nhả. Hơn nữa nếu nàng là đệ tử Mộ Dương bá bá, thì quan hệ với nhà mình cũng không phải là người ngoài, không có gì phải ngại.

“Nguyên Ngọc đại ca.” Mạc Nguyên Thiển không tranh luận, Tổng Nguyên Ngọc này tính tình thẳng thắn làm cho nàng rất thích, gọi hần là đại ca cũng không sai.

Tổng Nguyên Ngọc nhìn mỹ mạo kinh người của nàng, không khó để hiểu vì sao gia nhân lại náo loạn như vậy! Thì ra không phải hần không biết quân thức, mà là người trước mặt thật sự làm cho người ta khó mà bình tâm được.

“Nghe nói các người ngày hôm qua mới đến đây, ở đã quen chưa?” Tổng Nguyên Ngọc nghe nói, sư muội này lúc trước là người lưu lạc giang hồ, một cô nương khẳng định chịu không ít đau khổ. Nghĩ thế, tấm lòng chính nghĩa cùng tâm tính thiện lương mạnh mẽ xuất hiện, chứ đừng nói nàng đã gọi hần một tiếng đại ca, không chiếu cố nàng thật tốt sao được, “Nếu thiếu cái gì cứ nói, đừng khách khí.”

“Cám ơn Nguyên Ngọc đại ca.” Mạc Nguyên Thiển không nhắc nhở chút nào, tuyệt không khách khí với hần.

Hai người nhìn nhau cười, mà nàng tươi cười điểm lệ mê người, vừa lúc rơi vào mắt một nam nhân khác.

“Ngự Kiếm!” Tổng Nguyên Ngọc gọi to, nhìn người cách đó không xa. “Người thật là, đến cũng không nói trước một tiếng.”

Thân hình to lớn xẹt qua nàng, Mạc Nguyên Thiển kinh ngạc xoay người, liền thấy Tổng Nguyên Ngọc xuất chiêu về phía Thượng Quan Ngự Kiếm, tư thế lớn mạnh không lưu tình chút nào.

Mạc Nguyên Thiển kinh ngạc, đã biết đây là phương thức chào hỏi của bọn họ, bởi vì chiêu thức của Tổng Nguyên Ngọc tuy rằng mạnh mẽ, nhưng khuôn mặt kia vẫn tràn đầy ý cười.

Thượng Quan Ngự Kiếm tựa hồ cũng sớm quen hình thức này, một tay tiếp chiêu, giữ một tay.

Cao thủ so chiêu, Mạc Nguyên Thiển vẻ mặt toát ra niềm vui nho nhỏ, cẩn thận nhìn hai người có qua có lại người đánh ta đỡ, quyền khí chưởng phong chiêu chiêu tinh diệu, làm cho nàng thực sự mở rộng tầm nhìn.

“Đù.” Thượng Quan Ngự Kiếm thân nhiên xuất ba phần lực, đem Tổng Nguyên Ngọc đánh văng ra, thu chiêu đứng yên.

Tổng Nguyên Ngọc cũng thuận thế dừng lại, lơ dềnh hướng trên vai hần võ. “Công lực của người lại tiến bộ.”

“Người cũng vậy.” Thượng Quan Ngự Kiếm nhếch môi, xem như đáp lại. Cho dù trải qua trận so chiêu kịch liệt vừa rồi, vẻ mặt vẫn nhàn nhả lạnh nhạt, chỉ là cũng không bình thân bởi chứng kiến cảnh vừa rồi.

“Gặp qua sư muội ta?” Nhớ tới bộ dáng hai người hòa hợp vừa rồi, chẳng qua trong lòng hần có một trận không thoải mái.

“Đúng vậy, thật sự là mỹ nhân.” Tổng Nguyên Ngọc không nhận thấy hần có điểm kì lạ, trước mặt hần khen: “Cũng khó trách người trong trang đề ý nàng như vậy. Tiểu tử người thật sự là may mắn, cư nhiên có thể gặp được sư muội như vậy.” Nói xong không quên đâm một cái vào ngực hần.

Từ nhỏ đến giờ tên này luôn gặp vận may, chuyện gì cũng dễ cho hần hạnh ngộ trước.

“Phải không?” Thượng Quan Ngự Kiếm chuyển hướng sang Mạc Nguyên Thiển, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nghe như bình tĩnh vô sự, nhưng nghe kĩ có thể thấy có chút căng thẳng: “Sư muội cùng Nguyên Ngọc tán gẫu chuyện gì?”

Thanh âm kêu sư muội kia, làm cho lòng tơ Mạc Nguyên Thiển dựng đứng.

“Nguyên Ngọc đại ca tính tình hào sảng, nói chuyện thật vui.” Nàng cảm thấy hân âm dương quái khí, lại nói không ra quái ở chỗ nào, nàng cùng Tống Nguyên Ngọc cũng mới gặp mặt không đến một khắc, hân hoi cái này muốn nàng trả lời như thế nào? Đành phải chọn cái đáp án an toàn.

“Ừm.”

Mạc Nguyên Thiển bị hân nhìn trong lòng sợ hãi, giống như con mồi sắp chết, không thể động đậy.

“Nguyên Ngọc, Tống bá bá nói có việc tìm ngươi.” Ánh mắt Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn nàng chăm chăm, nhưng lời thì rõ ràng chuyển về hướng của Tống Nguyên Ngọc.

“Phải không? Vậy phải đi nhanh, nếu không lại để cho ông ấy chờ lâu.” Tống Nguyên Ngọc không phát giác khác thường, xoay người liền hướng thư phòng của phụ thân bước đi, nửa đường dường như nhớ ra cái gì, quay đầu lại: “Buổi tối chúng ta tâm sự sau.”

Thượng Quan Ngự Kiếm gật đầu xem như đồng ý, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Mạc Nguyên Thiển.

“Tốt lắm, rốt cuộc là làm sao vậy?” Mạc Nguyên Thiển thấy người nào đó đang nhìn mình mà không nói gì, hân còn tiếp tục như vậy, nàng mãnh liệt hoài nghi chính mình sẽ trở thành người chết đầu tiên bằng mắt hân. “Ngươi tại sao lại âm dương quái khí hỏi vấn đề kì lạ? Ta có chỗ nào không thích hợp?”

Không phải là muốn nói nàng an phận nữa chứ? Có trời biết rõ ràng nàng rất an phận, hân nói đừng làm loạn Lục Ba son trang, nàng rất nể tình ở trong trang chơi một ngày a. Phiền toái gì cũng không chọc vào, cùng với sự nghiệp to lớn trong Cẩm Tú thành kém hơn rất nhiều, hân còn bất mãn cái gì.

Thượng Quan Ngự Kiếm vẫn không mở miệng, trong đầu suy nghĩ dị thường lung tung, hân cần một chút thời gian.....

“Uy, tại sao lại không nói chuyện a.” Mạc Nguyên Thiển nhú mày, tính nhẩn nại mất hết, “Ngươi cứ tiếp tục đứng ở đây đi, ta không phụng bồi.”

Nàng mới xoay người đi, Thượng Quan Ngự Kiếm đã ra tay trước.

Bên hông bị bắt về, cơ thể dựa vào thân hình trắng kiện. Mạc Nguyên Thiển tức giận ngẩng đầu muốn hỏi hân đến tột cùng muốn như thế nào, lại chỉ thấy được ánh mắt thâm sâu như biển của hân, vẫn đang nhìn nàng.

Chỉ nhìn nàng.

Nháy mắt, hân hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Hài Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Lần thứ hai hôn môi, so với lần đầu tiên càng làm cho người trầm luân hơn.

Thượng Quan Ngự Kiếm cảm giác bản thân mình giống như một thiếu niên mới lớn không đủ kiên nhẫn, vội vàng muốn đoạt lấy tất cả những sự ngọt ngào nhất của nàng, không hy vọng để cho bất cứ tên nam nhân nào có thể một chút ít cơ hội đến để tiếp cận nàng!

Hân không lưu tình chút nào tách đôi môi cánh hoa phấn nộn mềm mại của nàng, quần quýt lấy cái lưỡi màu hồng nhạt, nước bọt ngọt ngào từ trong miệng nàng mê hoặc hân, làm cho hân vong tình hôn sâu lần nữa, không muốn hơi nghỉ, làm cho người ta nghiện, không thể buông ra.

Cảm giác ngọt ngào này của nàng, giống như độc dược thượng đẳng.

Giữ lấy đem nàng ôm vào lòng thật chặt, thân hình mềm mại cùng hân gần như hòa hợp nhất thể, rốt cuộc phân không ra. Đầu lưỡi của hân linh hoạt mạnh mẽ câu dẫn lưỡi của nàng, hút, quần quýt, giống như tâm tình của hai người giờ phút này, làm thế nào cũng không có cách để bình tĩnh trở lại.

Mạc Nguyên Thiển vốn dĩ không phải là nhân vật bị động, đối với cử chỉ thân mật này tuy rằng mới lạ, nhưng rất nhanh chóng học theo động tác của hân, không chút nào giữ lại toàn tâm ý dâng lên nhiệt tính của chính mình. Hai tay gắt gao bám chặt lấy sau gáy hân, như muốn kéo sát hân vào nàng hơn, mê luyện cùng đầu lưỡi của hân quần quýt chơi trò đuổi bắt, trong đầu không thể suy nghĩ hoi, chỉ có bản năng thân thể cùng hân thiếp hợp, dán sát vào nhau hoàn toàn không có một tia khe hở nào cả.

Chủ động của nàng, làm cho cả người hân giống như có một ngọn lửa cực nóng phát ra, hoàn toàn thiêu rụi tất cả những tự chủ lạnh lùng vốn có của hân.

Này tiểu yêu tinh!

Hắn cố sức rời đôi môi nàng, lại nhìn thấy bộ dáng thờ hờn hờn đôi mắt mơ màng của tiểu cô nương trong lòng hắn, thiếu chút nữa kiềm lòng không được đem đôi môi dán trở về!

Từ ánh nhìn đầu tiên, hắn đã biết dáng vẻ của nàng thật đẹp, nhan sắc vô cùng xuất chúng hoàn toàn không dính một tia tạp chất, mà đôi mắt không an phận chút nào kia làm cho khí chất của nàng càng thêm nổi bật rực rỡ, mỗi khi trong lòng nàng nghĩ đến mấy chuyện xấu, sẽ sáng một cách đặc biệt, làm cho người khác lóa mắt....

Mà hiện tại, đôi mắt sáng lấp lánh kia giờ phút này như nhiễm một tầng sương mờ mịt, gương mặt trắng nõn nà không tỳ vết lúc này lại đỏ ửng như lửa, như thoa một lớp son, đôi môi hồng phấn mềm kia lúc này bởi vì nụ hôn của hắn vừa sung vừa đỏ, mà đôi mắt vốn dĩ đầy vẻ kiêu mị của nàng vì động tình mà càng trở nên thêm yêu kiều.

Hắn gần như hít một ngụm khí, vội vàng buông nàng ra.

Hắn thỉnh thoảng xảy ra động tác làm cho Mạc Nguyên Thiên bối rối, cánh tay mạnh mẽ lập tức lại ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, rất sợ nàng không cẩn thận sẽ té ngã.

Mạc Nguyên Thiên chớp chớp hai mắt, nhưng trái tim giống như bị trúng cổ độc không thể đập lại bình tĩnh được, nàng nhìn thấy biểu tình cùng động tác quái dị của hắn, mi tâm hơi nhíu.

“Người lại muốn trốn tránh sao?” Lần đầu tiên như vậy, lần thứ hai cũng là như vậy? Nam nhân này sẽ không là đang đùa cợt với nàng chứ?

Hắn nghĩ Mạc Nguyên Thiên nàng là loại người nào a! Có thể mặc hắn muốn hôn liền hôn, hôn xong rồi có thể phui sạch sẽ sao?

Bá đạo nắm ở cổ hắn, không cho hắn tiếp tục thoái lui, mang khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng ngát sát vào hắn, mở miệng chất vấn.

“Tại sao lại hôn ta?” Nàng không phải thuộc dạng cô nương gia e thẹn trốn tránh, nghĩ đến liền trực tiếp hỏi.

Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn bộ dáng kiêu mị của nàng, cổ họng dâng lên một chút, cảm thấy chính mình lại sắp sửa không khống chế được.

“Thượng Quan Ngự Kiếm! Trả lời ta!” Mạc Nguyên Thiên mới không muốn tiếp tục cũng hắn ái muội không minh bạch như thế này, hắn muốn hôn có thể, nhưng lời thì phải nói rõ ràng, ôm ở mãi như thế sao có thể gọi là nam nhân a!

“Ta thích.” Thượng Quan Ngự Kiếm rốt cục mở kim khẩu.

“Thích?” Mạc Nguyên Thiên cũng không vì câu trả lời của hắn mà buông tay, vẫn là cố ý để hỏi rõ ràng. “Thích cái gì? Thích hôn, hay là thích con người của ta?”

Hắn tốt nhất nên nghiêm túc, thành khẩn trả lời, bằng không nàng tuyệt đối sẽ không để hắn tên đầu.

Nhìn bộ dáng nàng để ý đến cực điểm, Thượng Quan Ngự Kiếm lộ ra tươi cười.

“Người thì sao? Tại sao lại không thưởng ta một cái tát tay, kêu to ta là đáng đồ tử* (=háo sắc), còn đem ta ôm chặt như vậy?” Tâm tình hắn rộng mở trong sáng, có hưng trí để nói đùa với nàng, đùa nữ nhân kia vẫn ôm chính mình không buông.

Không nghĩ tới, Mạc Nguyên Thiên hoàn toàn không có chút ý tứ xấu hổ nào của cô nương gia, ngược lại không nhanh không chậm hạ một nụ hôn nhẹ lên trên môi của hắn, khí định thần nhàn lộ ra kiêu mị tươi cười nhìn hắn.

“Đem người ôm chặt như vậy, đương nhiên là thích rồi.”

“Thích cái gì?” Bị nàng cử chỉ thỉnh thoảng diễn ra dọa đến, nhưng lập tức lại xuất hiện một làn sóng ngọt ngào dâng tràn khắp cơ thể, gần như sắp đem tâm hắn hòa tan.

“Thích hôn, hay là thích con người của ta?” Hắn học khẩu khí của nàng, hỏi vấn đề giống như thế.

Mạc Nguyên Thiên khẽ chớp mắt, lại lần nữa gần sát hắn.

“Ta đều thích.....”

Nói xong, nàng lại tự động dán sát vào môi hắn.

Lúc này đây, không còn là nụ hôn nhẹ nhàng dò hỏi. Đơn giản là bị cô nương kì lạ tính cách hào sảng kia khuấy phục, ở trên mặt nổi lên một chút khả nghi ửng đỏ cùng mê người tươi cười, sau đó lại khí phách lấy bị động thành chủ động chiếm lấy đôi môi của nàng, không cho nàng có cơ hội thoái lui.

Ngọt ngào nhiệt tình bao chặt quấn quýt lấy quay chung quanh hai người, thẳng đến thật lâu sau.....

Rồi sau đó, một đạo tiếng nói lạnh lùng vang lên.

“Ta cũng đều thích.”

***

Mạc Nguyên Thiển bước chậm ở trong sơn trang Lục ba, trong đầu nghĩ nụ hôn của nam nhân của nàng, trong lòng là một trận ngọt ngào. Tuy rằng sau ngày đó, ngày thường vị sư huynh tốt của nàng vẫn là một bộ dạng lạnh như băng chết người, nhưng nàng nhìn thấy trong đôi mắt của hắn chứa đựng rất nhiều cảm tình đối với nàng.

Cũng bởi vì quan tâm đó của hắn, nên nàng gần đây miễn cưỡng ngoan ngoãn nghe lời, sau khi hắn xuất môn nàng liền đi dạo chung quanh Lục Ba trong sơn trang, tận lực không gây chuyện.

Không chút để ý xuyên qua hoa viên, một tiếng kêu to làm ngừng bước chân của nàng.

“Phong tỷ tỷ, Phong tỷ tỷ?” Một thân quần áo nhẹ nhàng Tống Áu Ba đứng ở một bên lương đình, một bên còn có hai nam nữ chưa từng gặp qua. “Phong tỷ tỷ, người tới vừa lúc, có người đang muốn gặp tỷ đây.”

“Áu ba tiểu thư.” Mạc Nguyên Thiển nhìn thấy là nàng, nhẹ nhàng tươi cười.

Tuy rằng không từng nói thẳng ra, nhưng nàng biết vị Tống gia tiểu thư này vẫn đối với nàng rất địch ý, bình thường gặp mặt cho dù lên tiếng kêu gọi cũng thực khách khí, hôm nay lại “Nhiệt tình” tìm nàng như vậy, khẳng định không có chuyện gì tốt, không biết đánh cái chủ ý gì đây.

“Tỷ tới đây nhanh lên.” Tống Áu Ba hướng nàng vẫy tay, trên mặt lộ vẻ tươi cười nhìn như ngậy thơ trong sáng. “Hai vị này là thiếu đương gia cùng nhị tiểu thư của Nguyệt kính tiêu cục”, hôm nay vừa lúc đến thăm nhà chúng ta, mọi người tuổi tác tương tự nhau, nên đến đây ăn trà bánh tâm sự đi.”

Nguyệt kính tiêu cục? Mắt Mạc Nguyên Thiển sáng ngời, đó chính là đệ nhất tiêu cục ở phía Nam a! Nàng đã nói, ở bên cạnh Thượng Quan Ngự Kiếm, hoàn toàn là đứng ở trung tâm quyền thế của võ lâm mà.

Nàng nở nụ cười, đã quên chuyện đề phòng đối với Tống Áu Ba, rất vui vẻ bước vào đình.

“Chào hai vị, ta gọi là..... Phong Tiểu Thiển.” Ai, không sao, không sai, tên bắt quá là cái xưng hô thôi, không có gì hay để ý, nàng an ủi chính mình như vậy.

Hai người kia cũng lên tiếng xưng danh, ca ca tên là Phạm Thiên Lãnh, muội muội gọi là Phạm Cốc Huyền.

Phạm Thiên Lãnh nhìn qua cũng hoàn hảo, muội muội Phạm Cốc Huyền đánh bộ dáng giá của nàng, có cảm giác không thể thân thiện hiểu nổi.

“Người chính là sư muội của Thượng Quan công tử?”

Quả nhiên, vừa mở miệng cũng là thực không khách khí.

“Đúng vậy.” Mạc Nguyên Thiển một chút cũng không chịu ảnh hưởng, dù sao gần như mỗi người thấy nàng đều đã hỏi cùng một câu như vậy, nàng đã muốn dần dần thành thói quen.

“Cốc Huyền, người sẽ không biết đâu, Ngự Kiếm ca ca của ta coi trọng vị sư muội này đến mức độ nào đâu. Hơn nữa người cũng biết, Mộ Dương bá bá của ta đã mất tích hơn hai mươi năm, không hề có tin tức, hiện tại cư nhiên xuất hiện một truyền nhân, cũng thật là làm cho mọi người kinh hi phải không?” Tống Áu Ba vẻ mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt lóe lên vẻ xảo quyệt.

Mạc Nguyên Thiển không chút để tâm để nghe lời của nàng ta, trong lòng dự cảm có điềm xấu.

“Thượng Quan tiền bối võ công cao cường, nghe nói cùng với sư đệ nhà mình tương đối không kém gì nhau.” Phạm Thiên Lãnh áp chế kinh ngạc trong đôi mắt trước vẻ đẹp kinh người của nữ nhân kia, không được tự nhiên nhìn ra ngoài đình, gương mặt thoáng nóng lên, đứng là không dám nhìn thẳng nàng, đành phải thuận miệng tìm chuyện để nói. “Mà độc môn võ công của Minh Hà trang, lại trên giang hồ nhất tuyệt, Phong cô nương thật là có hạnh ngộ, có thể bái được Thượng Quan tiền bối làm môn hạ.”

“Đúng vậy.” Mạc Nguyên Thiển rất phối hợp gật đầu. Dù sao loại câu nói này cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy, tất cả mọi người cảm thấy nàng thật sự là gặp vận may.

Kỳ thật nàng cũng cảm thấy như vậy, thật sự đã bái được một sư phụ tốt, nhận thức sư huynh tốt, bằng không hiện tại nàng làm sao có thể ngồi ở đây, nhàn nhã theo chân bọn họ nhàn thoải mái việc nhà chứ.

“Không biết Phong cô nương đem công phu của Thượng Quan tiền bối học được mấy thành?” Phạm Cốc Huyền nhìn chăm chú vào trong mắt của nàng có một chút nóng bỏng.

“Ta không ra gì, không học được bao nhiêu.” Chống lại ánh mắt của nàng, tiếng lòng Mạc Nguyên Thiển cảnh giác, tuy rằng vẫn mang theo tươi cười, trong lòng lại kêu to không ổn. “Ta còn có một đồng môn sư huynh mới là võ học kỳ tài, đem võ công của sư phụ học được mười phần, chỉ tiếc huynh ấy không có ở nơi này.”

Thôi thôi thôi, đem mục tiêu đẩy sang hướng của vị ca ca nàng không biết có chút tác dụng nào hay không? Nhìn thấy dáng vẻ của Phạm Cốc Huyền kia

nóng lòng muốn thử, làm cho nàng rất sợ!

“Phong tỷ tỷ quá khách khí rồi, danh sư xuất cao đồ, nếu người tư chất không tốt, có thể nào làm cho Mộ Dương bá bá gật đầu thu người làm đồ đệ chứ.” Tống Âu Ba vô cùng ‘ngây thơ’ phản bác lời của nàng, nhìn Phạm Cốc Huyền nhẹ nhàng cười. “Ài, sao ta lại có thể quên mất đi nhỉ, Cốc Huyền say mê võ học, thích nhất cùng người khác tỷ thí. Trước đây Phạm cô nương rất muốn thương thức võ công tuyệt thế của Minh Hà trang, chỉ tiếc vẫn không có cơ hội. Vừa lúc hiện tại mọi người đang nhàn rỗi, không bằng Phong tỷ tỷ bởi Cốc Huyền so chiêu, cũng coi như thỏa mãn chút tâm nguyện của Phạm cô nương. Được không?”

Câu “Được không” kia Nhìn như hỏi, kỳ thật căn bản không có ý định để cho Mạc Nguyên Thiên cự tuyệt.

“Này chỉ sợ không ổn.” Quả nhiên là như thế này. Đây là chủ ý mà Tống Âu Ba muốn a!

“Mọi người so chiêu, chỉ đùa thôi, có cái gì không ổn.” Hiếm khi có được cơ hội này, Tống Âu Ba sao có thể buông tha nàng. “Tỷ đừng thấy đáng về Cốc Huyền mạnh mai kiêu nhược, kỳ thật nàng là môn sinh đặc ý nhất của ‘Nam Sơn thần quyền’ đó!”

Kiều nhược mạnh mai? Vị Phạm cô nương này cao hơn nàng nửa cái đầu a! Hơn nữa nhìn khí thế kia của nàng cái, chỉ biết không phải luyện đùa, ngược lại chính nàng mới là kiêu nhược mạnh mai kia. Tống Âu Ba cũng thật là mở to mắt nói dối, nhưng xem sắc mặt kia của Phạm cô nương dường như có ý muốn làm thật!

Thực không xong, sao sư huynh của nàng đến giờ vẫn chưa trở về?

Nàng dám đảm bảo, cho dù nội tức của nàng không bị Phong bế lại, cũng đánh không thắng nữ tử thị võ trước mắt này!

“Phong cô nương không lẽ xem thường Cốc Huyền sao?” Mắt thẳng thần bắn đến, tinh quang lóe sáng lấp lánh.

“Đương nhiên không phải, ta làm sao dám xem thường tiểu thư của ‘Nguyệt kính tiêu cực’ chứ!” Nàng nguyên ý dùng nhân cách đảm bảo, nhưng phương có tin nhân cách của nàng hay không mà thôi! Nhìn qua là rất khó. “Nhưng mọi người tâm sự một ngày thì tốt rồi thôi, làm gì động thủ động cước chứ? Vạn nhất không cẩn thận bị thương, chẳng phải phiền toái lắm sao?”

Nàng nói là chính mình, nhưng khi lọt vào trong tai của ai khác thì lại là một chuyện khác.

“Thì ra Phong tỷ tỷ là sợ không cẩn thận làm Cốc Huyền bị thương nha.” Tống Âu Ba “Bình tĩnh đại ngộ” vỗ tay hoan nghênh, tương đương tiếc hận chuyển hướng Phạm Cốc Huyền. “Cốc Huyền, nếu nói như vậy, ta xem hay là thôi đi, đều do ta ra này sư chủ ý, không có thay người suy nghĩ một phen.”

Tống Âu Ba xem ra là sẽ không bỏ qua cho nàng. cho dù người nào bị nói cho mất hết mặt mũi như thế có thể trầm tĩnh được sao?

Quả nhiên, mặt Phạm Cốc Huyền trầm xuống. “Nếu thực bị thương, cũng là chính bản thân ta vô dụng, trách không được bắt luận kẻ nào.” Nàng hướng Mạc Nguyên Thiên chấp tay. “Còn thỉnh Phong cô nương chỉ giáo.”

Chỉ giáo, nàng làm sao có thể chỉ giáo gì a? Nàng hiện tại đại khái ngay cả Tống Âu Ba một bên đều đánh không thắng.

“Cốc Huyền, nếu Phong cô nương không muốn, muội muội cũng đừng miễn cưỡng người ta.” Luôn luôn ở bên cạnh nhìn lên Mạc Nguyên Thiên, Phạm Thiên Lãnh biết tình huống có chút không khống chế được, vội vàng ra mặt điều đình.

Mạc Nguyên Thiên hướng hân cảm kích liếc mắt một cái, thiếu đương gia của Nguyệt Kính tiêu cực, mặt lại đỏ.

“Ca, người đừng bận tâm.” Phạm Cốc Huyền vốn dĩ tâm cao khí ngạo, làm sao có thể chịu nghe người khuyên.

“Ài nha, ta nói Cốc Huyền muội muội nghe, nếu Phạm đại ca cũng đều nói như vậy, người cũng nên nghe lời đi. Nếu không xảy ra vấn đề không may gì đó cho người, thì mọi người cũng khó bề ăn nói a.” Tống Âu Ba làm ra vẻ lắng nhìn nàng. Nàng cùng Phạm Cốc Huyền thuở nhỏ ở chung, làm sao không biết cá tính bướng bỉnh của nàng, nàng ghét nhất là bị người khác khinh thường cũng sắp đặt.

Quả nhiên, người khác càng lo lắng, Phạm Cốc Huyền lại càng không vui. Một đám người đều nghĩ nàng bắt quá là vì thân phận đặc thù, mang chiêu bài “Nguyệt kính tiêu cực” mới có thể có chút danh tiếng ở trong chốn giang hồ hoàn toàn không thừa nhận nàng là một cô nương có bản lĩnh thật sự!

“Phong cô nương không cần lo lắng, nếu thật sự bị thương, cũng chỉ có thể trách bản thân ta học nghệ không thông!” Đứng dậy, nàng làm một thủ thế “Thỉnh”. “Ồ trong đình không được tiện, chúng ta đến bên ngoài đi.”

Đến thật sự a! Mạc Nguyên Thiên thấy tai vạ đến nơi. Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc kia của nàng ta, xem ra không phải đùa giỡn, thực sự muốn đánh nhau, nàng không chết cũng chỉ còn nửa mạng.

“Bội kiếm của ta đã bị sư huynh thu đi, hân không thích ta gây chuyện như vậy.” Mạc Nguyên Thiên bắt đầu đi buông tay. Đem tên của Thượng Quan Ngự Kiếm ra không biết có chút tác dụng nào hay không đây?

“Mọi người luận bàn làm sao có thể gây chuyện chứ? Hay là võ công Phong tỷ tỷ thật sự cao như vậy, không cẩn thận sẽ làm tổn thương người khác sao?”

Mạc Nguyên Thiển muốn tròn trăng mắt, thấy nàng nhắc tới Thượng Quan Ngự Kiếm, làm cho Tống Âu Ba lại hạ quyết định quyết tâm nhất định phải làm cho nàng khó coi.

“Ta không nói như vậy.” Nàng ta dám đem mũi chùy đập mũi trên đầu của mình làm cho Mạc Nguyên Thiển cũng có chút tức giận.

“Cốc Huyền, ngồi xuống tâm sự là tốt rồi.” Phạm Thiên Lãnh nhìn muội muội nóng nảy của mình có chút tức giận nói: “Mới vừa gặp mặt liền động đao lấy kiếm, là muốn để cho người ta nói người nhà chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa sao?”

“Phạm đại ca, người nói như vậy là không đúng rồi, Cốc Huyền say mê võ học, khó được có cơ hội có thể cùng người như Phong tỷ tỷ thí, đương nhiên là một khắc cũng chờ không thể a!” Tống Âu Ba nhất phái chính nghĩa vì Phạm Cốc Huyền bênh vực kẻ yếu, ngữ khí bình thường như là đang nói thời tiết: “Hon nữa đều là người một nhà, có cái gì háo so đo chứ, ta tin tưởng Phong tỷ tỷ là người đại nhân đại lượng, sẽ không chú ý.”

“Phong cô nương, thỉnh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phạm Cốc Huyền vì những lời nói của huynh trưởng mà có vẻ càng thêm kiên quyết, nhìn thấy Mạc Nguyên Thiển trong lòng thở dài.

Một đám ba người, rốt cuộc là hy vọng thấy cái gì?

“Phạm cô nương, hôm nay không tiện lắm, ta cảm thấy vẫn là ngày khác đi.” Nàng đã muốn cự tuyệt thành như vậy, bọn họ là võ lâm danh môn, hẳn là sẽ không khó xử nàng chứ?

“Ta cũng không sử dụng binh khí.” Phạm Cốc Huyền tự cổ mục đích bản thân nói lên quy tắc. Trên thực tế nàng vốn cũng ít khi sử dụng binh khí, nàng bái “Nam Sơn thần quyền” làm môn hạ, luyện tập đương nhiên là quyền pháp: “Nếu là Thượng Quan công tử trách tội xuống, sẽ tự một mình ta gánh vác.”

“Cốc Huyền!” Phạm Thiên Lãnh nhíu mày. Nếu là Thượng Quan công tử trách tội, vậy một mình nàng làm sao có thể gánh vác nổi! Hẳn thân là huynh trưởng, làm sao có thể để mặc nàng làm càn như thế.

“Ca, huynh đừng quản.” Phạm Cốc Huyền không hề nhiều lời, tay vừa nhắc lên liền vung về hướng Mạc Nguyên Thiển đón, Mạc Nguyên Thiển nhíu mày, bị buộc rời khỏi đình.

“Cốc Huyền!” Ánh mắt Phạm Thiên Lãnh sắc bén, lập tức muốn xuất thủ ngăn lại hành vi bốc đồng của muội muội, lại bị Tống Âu Ba ở một bên ngăn lại.

“Phạm đại ca, huynh đừng lo lắng quá.” Tống Âu Ba chắn ở trước mặt hắn, đoán chắc hắn sẽ không thất lễ đẩy nàng ra: “Hon nữa huynh hẳn là nên lo lắng thay cho Cốc Huyền đi, cho dù nói như thế nào, Phong tỷ tỷ cũng là đồ đệ của Mộ Dương bá bá, võ học của Thượng Quan gia.....”

Nàng nói còn chưa nói hoàn, khiến cho mặt Phạm Thiên Lãnh biến sắc cắt ngang.

“Không đúng.” Lướt qua nàng, Phạm Thiên Lãnh nhìn người đang chặt vật né tránh quyền cước của lên Phạm Cốc Huyền bộ pháp kia, thân hình kia..... Không thích hợp.

“Cái gì không đúng?” Tống Âu Ba vừa thấy hắn muốn ra đình, vội vàng tiếp tục ngăn hắn lại: “Phạm đại ca, chẳng lẽ huynh không muốn thương thức công phu Mộ Dương bá bá một chút sao? Ông ấy biến mất hơn hai mươi năm, nói không chừng đã nghỉ ra võ công gì mới mẻ a, ngay lúc này là một cơ hội rất tốt, dù sao mọi người cũng chỉ đùa vui thôi, không có việc gì!”

Hai người ở bên trong đình dây dưa, ngoài đình mặt mày Phạm Cốc Huyền còn lại là càng nhăn càng chặt.

Ngay từ đầu, nàng không dám quá mức tấn công mạnh mẽ, nhưng Mạc Nguyên Thiển chỉ né tránh, làm sao cũng không chịu ngay mặt tiếp chiêu, làm cho nàng càng ngày càng phiền lòng nổi giận.

“Người ra chiêu a!” Nàng nhìn không được hướng Mạc Nguyên Thiển hét to, trên tay một chút cũng không chạm lại.

Mạc Nguyên Thiển miễn cưỡng tránh thoát từng chiêu thức của nàng, hơi thở hỗn loạn, nàng rất muốn đáp lại, nhưng căn bản không có thời gian, chỉ chuyện né tránh cũng đã cố hết sức. Có thể đáp lời lại, nàng cũng rất muốn ra chiêu a! Vấn đề là nàng hiện tại chỉ cần vận dụng nội lực liền đau muốn chết, ai lại nhảm chán đến mức tự tìm khổ ăn a!

Chặt vật chịu nàng một quyền, Mạc Nguyên Thiển chỉ cảm thấy vai trái một mảnh đau đớn, xem ra Phạm Cốc Huyền vẫn chưa sử dụng hết toàn lực, nhưng không cần sử dụng toàn lực cũng đem nàng đánh đến chỉ còn nửa mạng mà thôi!

Hai người ở bên trong đình rốt cuộc là làm sao vậy, thật sự muốn xem nàng bị đánh quỵ rạp trên mặt đất mới cam nguyện sao? Tống Âu Ba kia đến tận cùng cùng nàng có thâm cừu đại hận gì!

“Người.....” Vốn dĩ chỉ xuất ba phần lực, với ý định ép bức nàng rat ay, nhưng Phạm Cốc Huyền lại bị thái độ né tránh không đánh trả của nàng chọc giận. Chẳng lẽ nàng ta thực sự rất xem thường người khác sao, ngay cả cùng nàng so chiêu cũng không nguyện ý?

Tâm thoảng thắt chặt, nàng rốt cuộc bắt chặp Mạc Nguyên Thiển có đánh tar hay không, thầm nghĩ háo hảo biểu hiện, làm cho đối phương biết, bản thân nàng không phải người chỉ biết nói suông!

“Cẩn thận!” Vừa thấy chiêu thức mở đầu của muội muội, Phạm Thiên Lãnh vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Đó chính là “Nam Sơn thần quyền” Tôi đặc ý tuyệt học “Gió thu lá rụng”, vừa ra tay đó là thất quyền liên hoàn, làm người ta muốn tránh cũng không thể tránh. Hắn vội vàng nhảy ra khỏi đình muốn ngăn lại, cũng đã tới không kịp!

Từ lúc hắn ra tiếng, Mạc Nguyên Thiên đã biết là không ổn, nàng mới vừa tiếp được một quyền thứ nhất, còn lại lục quyền, còn lại lục quyền làm sao cũng không thể tránh khỏi!

Chiêu thức “Gió thu lá rụng” Hôn phân nửa toàn bộ tấn công ngay ngực và bụng của nàng, không kịp kêu lên một tiếng, cả người quả nhiên giống như gió thu thổi bay lá rụng, bay bật trở ngược về phía sau, té lăn trên mặt đất!

“Phong cô nương!” Phạm Thiên Lãnh vội vàng chạy về hướng nàng, một đạo thân ảnh khác so với hắn còn nhanh hơn.

“Tiểu Thiên?!” Luôn luôn lạnh lùng tiếng nói hiem khi mắt bình tĩnh như thế, trước mắt mọi người chột lóe, Thượng Quan Ngự Kiếm đã ngồi xổm bên người Mạc Nguyên Thiên, không dám tin nhìn người đang nằm trên mặt đất. Hắn chẳng thể nghĩ tới, mới vừa trở về định đi tìm nàng, cứ nhiên liền thấy nàng bị người ta đánh bay đi ra ngoài.

Thượng Quan Ngự Kiếm lòng nóng như lửa đốt nhìn Mạc Nguyên Thiên đã hôn mê, hai gò má luôn luôn hồng nhuận kia hiện tại sớm còn lại một mảnh trắng bệch, trên đôi môi hồng hay cười tình nghịch giờ rỉ ra một vệt máu đỏ thẫm! Hắn vươn tay muốn kiểm tra thương thế của nàng, thế này mới phát hiện tay của chính mình đang run rẩy.

“Đây là có chuyện gì?” Tống Nguyên Ngọc cùng hắn trở về đưa mắt nhìn quét qua ba người, cũng nhất thời khó hiểu. “Cốc Huyền, muội nói xem.”

Người ra tay là nàng, nàng tự nhiên nên cấp cho mọi người một lời giải thích.

“Ta..... Tại sao có thể như vậy.....” Mạc Nguyên Thiên vừa bật ngược ra phía sau, Phạm Cốc Huyền cũng choáng váng. Tại sao có thể như vậy? Nàng cho dù không muốn đánh trả, cũng không nên đứng bị đánh như vậy a! “Tại sao có thể như vậy? Nàng làm sao có khả năng sẽ bị đánh trúng.....”

Phạm Thiên Lãnh thâm thở dài một hơi, vỗ vỗ vai của muội muội. Tuy rằng giận sự lỗ mãng của nàng, nhưng dù sao cũng là muội tử chính mình, xảy ra chuyện làm huynh trưởng như hắn sao có thể khoanh tay ngồi nhìn?

“Việc này là Cốc Huyền không tốt.” Hắn hướng Tống Nguyên Ngọc giải thích. “Cốc Huyền nghe nói Phong cô nương là đồ đệ của Thượng Quan tiên bối, nhất thời nổi hứng muốn mời Phong cô nương bồi nàng so chiêu, không nghĩ tới Phong cô nương nhất quyết không đánh, cuối cùng còn.....”

“Nguyên Ngọc, đi thỉnh lão thần y đến!” Xác nhận toàn thân xương cốt nàng hoàn hảo, Thượng Quan Ngự Kiếm thật cẩn thận ôm lấy Mạc Nguyên Thiên, không để ý đến ba người kia, sau khi dặn dò xong liền vội vàng trở về phòng.

“Được.” Tống Nguyên Ngọc cau mày, trước khi rời đi còn không quên dặn dò lại, “Các người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, thừa nhận con giận của Ngự Kiếm.”

Người sáng suốt đều nhìn ra được Thượng Quan Ngự Kiếm có bao nhiêu trân trọng thương yêu sự muội bảo bối này của hắn, hiện tại cứ nhiên ở ngay tại trong sơn trang lại bị người khác đánh cho bị thương nặng hôn mê, những người ở đây chỉ sợ không thể tránh thoát được vạ lây!

Lại nhìn về muội muội liếc mắt một cái, Tống Nguyên Ngọc không hề nhiều lời, vội vàng đi tìm lão thần y vừa vặn cũng đến trang lý tìm gia gia chơi cờ.

Còn lại ba người, mang ba tâm tư.

“Cốc Huyền, người lần này đã gây ra họa lớn!” Phạm Thiên Lãnh nhìn sắc mặt muội muội cũng một trận trắng bệch, nhìn không được lác lác đầu.

“Nhưng là..... Nàng..... Ta.....” Phạm Cốc Huyền vẫn khiếp sợ nói không nên lời. Mạc Nguyên Thiên bái Thượng Quan Mộ Dương làm sư phụ, như tại sao lại có thể như thế?

“Nàng.....” Lấy lại bình tĩnh, Phạm Cốc Huyền nhanh nhìn chăm chăm đại ca, rốt cục có thể mở được miệng nói chuyện. “Tại sao có thể như vậy? Nàng cho dù tư chất có kém đến đâu cũng có thể có một chút phòng bị a! Ta hoàn toàn không sử dụng toàn lực, nàng ta tại sao lại không né tránh? Hơn nữa..... Hơn nữa nàng ta một chút nội lực cũng không có!”

Người tập võ, nội lực đương nhiên cũng tăng theo, thân thể sau khi bị đánh đương nhiên nội lực cũng sẽ tự bật ra để phòng ngự, nhưng nàng vừa mới đánh trúng vào thân mình Mạc Nguyên Thiên, hoàn toàn không có cảm giác được!

“Không có nội lực?” Vốn dĩ đã muốn ly khai Tống Âu Ba nghe thấy lời này, hiện lên thần sắc kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Này..... Mạch tượng gầy yếu.” Lão thần y ngồi ở trước giường bắt mạch, vừa nói vừa lắc đầu. “Ngũ tạng lục phủ hơi lệch..... Ta thấy là.....”

Nhìn lão thần y không ngừng lắc đầu, Thượng Quan Ngự Kiếm lòng dạ rối bời.

“Rốt cuộc là như thế nào?” Lão thần y nói như vậy, Thượng Quan Ngự Kiếm sắp phát điên lên rồi. “Tình huống của nàng đến tột cùng như thế nào?”

“Theo mạch tượng và khí sắc của nàng, ta nghĩ là...” Lần này không chỉ lắc đầu mà còn thở dài.

Thượng Quan Ngự Kiếm chỉ cảm thấy trước mắt mình một mảnh đen, thiếu chút nữa đứng không vững.

“Không có khả năng.....”

“Tại sao lại không có khả năng.” Lão thần y vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, trong lòng cười thầm. đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có thể có cơ hội chinh tiêu tử cuồng ngạo này, ông sao lại không lợi dụng cho tốt? Nhưng mà nhìn phản ứng của hắn, xem ra nữ tử trên giường này đúng là bảo bối rồi!

“Nàng.....” Cổ họng co rút nhanh, Thượng Quan Ngự Kiếm nói không ra lời.

Nhìn trạng thái của hắn đủ rồi, lão thần y buông tay Mạc Nguyên Thiên, hướng tới gần cửa, nói một câu.

“Nàng tốt lắm.”

“Cái gì?” Thượng Quan Ngự Kiếm ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc quét về phía lão thần y. “Ngươi nói cái gì? Nàng tốt lắm là có ý gì?”

“Ý tứ nằm trong chữ”. Lão thần y cố gắng giả bộ mặt không biểu lộ, tuy rằng trong lòng đã sớm cười rộ lên, nhưng mà nửa điểm vui sướng khi người ta gặp họa cũng không dám biểu lộ ra mặt. tuy rằng ông chinh vị kiếm thánh đại danh鼎鼎 này rất đặc ý nhưng mà ông cũng không muốn vui quá hóa buồn, chịu nổi khổ trả thù a!

“Nói rõ ràng.” Cảm xúc thay đổi đột ngột làm cho Thượng Quan Ngự Kiếm nổi gân xanh trên trán, hắn nhìn chăm chăm vào lão thần y, nếu không phải muốn hắn cứu Mạc Nguyên Thiên, hắn đã sớm trở mặt đuổi người.

“Vị cô nương này tốt lắm, không có gì trở ngại.” Lão thần y nói đơn giản dễ hiểu, chỉ sợ nam nhân trước mắt không không chế được mà phát điên.

“Tốt lắm? Tốt lắm mà mạch tượng gầy yếu như vậy, tại sao lại còn hôn mê bất tỉnh?” Thượng Quan Ngự Kiếm nhin không được chất vấn. tuy biết lão thần y là giang hồ đệ nhất y giả, hắn vẫn hoài nghi!

“Này thực tự nhiên a.” Lão thần y dùng ánh mắt “Ngươi sao lại không hiểu” nhìn hắn. “Con bé không giống ngươi thân mình làm bằng sắt, trúng nhiều quyền như vậy, mạch tượng có thể không yếu sao? Hơi thở bị ngưng lại có thể không hôn mê sao?”

Thượng Quan Ngự Kiếm nắm chặt quyền, thật sự rất muốn bóp chết lão nhân này!

“Ai, ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta nói con bé không có việc gì là không có việc gì.” Nói chuyện không được tự nhiên, nội tâm lão thần y tuy phức tạp nhưng ánh mắt vẫn rất sáng, biết nếu không nhanh giải thích rõ ràng cho Thượng Quan Ngự Kiếm an lòng thì mình sẽ xong đời a. “Tiểu cô nương này căn cơ không kém, hẳn là ngày thường ăn không ít thuốc bổ, tuy rằng hiện tại sắc mặt hơi khó coi một chút nhưng tình đường vài ngày, cam đoan cô nương ta sẽ khỏe mạnh chạy nhảy trở lại.”

Thấy sắc mặt Thượng Quan Ngự Kiếm vẫn khó coi như cũ, lão thần y nhin không được đi vài bước, không quên tìm kẻ chết thay, dời đi một chút tức giận của Thượng Quan Ngự Kiếm.

“Cũng may người ra tay cũng là một tiểu cô nương, công lực cũng không đủ, nếu là quyền của nam nhân thì mạng của tiểu nữ này cũng khó giữ.”

Mâu quang lạnh lùng của Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn vào lão thần y.

“Xác định nàng không có việc gì?” Hắn lo lắng hỏi lại.

“Tuyệt đối không có việc gì, đại khái trước bữa tối sẽ tỉnh. Ta sẽ phương thuốc trị nội thương cho con bé, sau khi cho con bé uống vào, bảo đảm so với lúc trước càng khỏe mạnh.” Hiểm địa* (Nơi nguy hiểm) không nên ở lâu, lão thần y thực hiểu được đạo lý này. “Ta hiện tại phải đi phân phó.”

Lão thần y chạy nhanh như chớp, vội vàng đem “Chuyện vui” vừa nhìn thấy cùng Tống Tam Lăng chia xẻ. Dù sao Thượng Quan Ngự Kiếm vì một cô bé con mà lo lắng, bộ dáng không không chế được, khó gặp a!

Thượng Quan Ngự Kiếm không ngăn ông lại, một lòng đặt vào người đang nằm trên giường. chưa từng thấy bộ dáng im lặng của nàng như vậy, nghĩ đến lúc nàng nằm không nhúc nhích trên mặt đất, ngực hắn như có ai đâm vào, vô cùng khó chịu!

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên hai má nhợt nhạt của nàng, cảm giác đau lòng nhói lên. Là lỗi của hắn, nếu hắn không chặn nội công của nàng, với khinh công của nàng sẽ tránh được chiêu thức của Cốc Huyền, không rơi vào kết cục như vậy!

Nghĩ đến Phạm Cốc Huyền, ngón tay dừng lại một chút, trên mặt hiện lên uẩn ý.

“Ngươi làm gì vừa ăn đậu hủ của ta, lại còn tức giận đến như vậy?”

Giọng nữ yếu ớt làm tan mất sát khí trên mặt Thượng Quan Ngự Kiếm, ánh mắt trở nên nhu hòa quan tâm.

“Ngươi tỉnh? Cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Ngươi hỏi một lúc nhiều chuyện như vậy, bảo ta trả lời sao đây?” Không quen nằm nói chuyện với hắn, Mạc Nguyên Thiên chống tay muốn ngồi dậy, khuôn mặt lập tức thống khổ nhăn nhó.

“Làm sao vậy? Đau ở đâu?” Biểu tình của nàng biến đổi làm Thượng Quan Ngự Kiếm khản trương, vươn tay ngăn hành động của nàng. “Ngươi đừng lộn xộn”

“Ngươi..... Ác.....” Mạc Nguyên Thiên chỉ cảm thấy một trận co rút đau đớn. “buông tay ra đi, bả vai ta rất đau.”

Nàng nhớ rõ bả vai trúng một quyền của Phạm Cốc Huyền, xem ra bị thương không nhẹ, hấn hấn như vậy tuy rằng lực đạo không lớn nhưng cũng đủ làm nàng đau.

Thượng Quan Ngự Kiếm rút tay lại, vẻ mặt ảo não. “Ngươi không sao chứ?”

Nhìn bộ dáng của hắn, Mạc Nguyên Thiên thật sự rất muốn cười nhưng lại cảm thấy ngọt ngào. Hắn thật sự rất lo lắng cho nàng.

“Sao lại không có việc gì”. Khó gặp được bộ dáng ôn nhu của hắn, Mạc Nguyên Thiên không thể nào buông tha. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên. “Toàn thân ta đều rất đau.”

“Toàn thân?” Thượng Quan Ngự Kiếm trừng mắt nhìn nàng, như là muốn xuyên qua vải dệt, hảo hảo kiểm tra xem nàng có trở ngại hay không.

“Đúng vậy.” Mạc Nguyên Thiên nhìn khuôn mặt lo lắng áy náy của hắn, thân mình tuy rất đau nhưng tâm tình rất ấm áp. “Thật sự rất đau. Bằng không ngươi hôn nhẹ ta được không, hôn nhẹ ta, ta sẽ không đau.”

Thấy nàng thân mình không khỏe lại bày ra bộ dạng yêu ma như vậy, Thượng Quan Ngự Kiếm tràn đầy thương tiếc.

“Ngươi yên lặng nhìn ta, là không chịu sao?” Cấn môi dưới, nàng hé ra bộ mặt đáng thương.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn van cầu, Thượng Quan Ngự Kiếm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Cẩn thận không chạm mạnh vào thân thể của nàng, Thượng Quan Ngự Kiếm mềm nhẹ hôn nàng, bộ dáng trân trọng làm lòng nàng tràn đầy cảm động.

Hơi thở giao nhau, hắn không dám hôn lâu, nhẹ nhàng thối lui, vui vẻ nhìn đôi má hồng nhuận trở lại của nàng, có chút tinh thần hơn.

“Thật sự thân ngươi sẽ không đau?” Hắn không biết hắn hôn nàng lại có hiệu quả thần kỳ như vậy, nếu không lúc này khi nàng chưa tỉnh hẳn đã sớm làm.

“Ta thích ngươi hôn ta thôi” Mạc Nguyên Thiên yêu kiều nói, lại muốn ngồi dậy, một tiếng kêu đau, vẫn là nằm trên giường, “Đau quá!”

“Đau thì đừng động nữa.” Thượng Quan Ngự Kiếm không dám dè vai nàng nữa, nhìn nàng không an phận muốn đứng lên, vẻ mặt đau đớn như vậy, hắn than nhẹ một tiếng, ôm lấy nàng dựa vào lòng. “Như vậy đỡ hơn chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Thoải mái, thực thoải mái.” Mắt nàng tràn đầy ý cười, nhưng lập tức nhú lại. “Ngươi giúp ta nhìn xem được không? Đau như vậy, chắc là bầm tím rồi.”

Da thịt trắng nõn của nàng, tùy tiện bị đánh liền bầm tím. Nghĩ đến quyền cước của Phạm Cốc Huyền, nàng đột nhiên hối hận khi đưa ra yêu cầu này.

Ai ngờ sẽ khó coi như vậy. nàng dù sao cũng là một cô gái, tuy không ngại cho hắn thấy thân mình nhưng vẫn hy vọng có thể cho hắn nhìn mặt đẹp nhất.

“Quên đi, vẫn là không cần.”

Thượng Quan Ngự Kiếm đang do dự nhưng nghe nàng nói như vậy lại không yên lòng, không suy nghĩ nhiều vạch vai áo của nàng ra.

“Này...” Hắn liếc mắt liền nhìn thấy trên vai nàng một vết bầm to, khó trách lúc này hắn mới chạm nhẹ mà nàng đã đau như vậy.

“Phạm gia tiểu thư kia xuống tay cũng thật nặng!” Tiếng nói mang theo tức giận, quyết tâm thay nàng đòi lại công đạo.

“không sao, thân mình ta vốn dễ bị bầm.” Mạc Nguyên Thiên nhìn hắn cười cười, nhẹ nhàng kéo áo lại, không muốn hắn nhìn mãi, “Thoạt nhìn cũng đáng sợ nhưng mà không sao đâu.”

“Thành ra thế này rồi mà ngươi còn cười được?” Thượng Quan Ngự Kiếm cũng không nhìn nàng như vậy, đã thương tổn nàng, hắn tuyệt không dễ yên.

Thấy ánh mắt không tốt của hấn, Mạc Nguyên Thiển khuyên giải, “Phạm cô nương kia cũng chỉ là giới võ một chút, lại quá xúc động. kì thật nếu không vì khinh công của ta không thể thi triển, nàng căn bản là không đánh ta được.”

Nàng trong lúc vô ý nói ra, lại làm cho hấn vô cùng tự trách.

“Đều tại ta.” Thượng Quan Ngự Kiếm trầm mặc. “Nếu ta không chặn nội công của nàng, nàng sẽ không mất đi năng lực tự bảo vệ mình.”

Là hấn suy nghĩ không chu đáo. Vốn muốn đem nàng theo bên người, có hấn ở cạnh, không ai có thể làm tổn thương nàng, nàng có võ công hay không cũng như nhau. Ai ngờ được...

“Ai nha, ta cũng không trách ý tứ của huynh.” Thật là, chẳng qua là chuyện nhỏ thôi, nhìn bộ dáng của hấn giống như là trời sắp sập rồi ấy, “Nhưng mà nếu huynh có thể giải là tốt nhất” Nàng vẫn nhớ những ngày có võ nghệ cao cường.

“Đợi chút nữa ta mượn giải được cho nàng.” Thượng Quan Ngự Kiếm hứa hẹn. “Chờ thân mình của nàng khỏe lại, thay nam trang, cùng ta xuất môn” Hấn sẽ không bao giờ để nàng một mình nữa.

“Thật sự?” Mắt đẹp sáng lên” thật sự có thể cùng huynh đi chung quanh?”

“Đương nhiên.” Thấy nàng vui vẻ, hấn cũng yên tâm.

“Thật tốt quá!” Mạc Nguyên Thiển muốn nhảy dựng lên, nhưng hơi động một chút thân mình lại đau đớn không phối hợp nàng.

“Đừng lộn xộn.” Thượng Quan Ngự Kiếm không hiểu nàng cao hứng cái gì.

Nàng nhảy mất mấy cái, sợ hấn thay đổi tâm ý, lập tức ngồi yên, ngoan như con mèo nhỏ.

Vui vẻ, nàng đương nhiên vui vẻ! nàng không phải không biết hấn đang làm gì! Đại hội võ lâm ba năm một lần sắp diễn ra, thân là nam võ lâm kiếm thánh, hấn phải vội vàng thăm viếng các môn phái kiêu ngạo theo tiền lệ. nói cách khác, chỉ cần theo hấn, dựa vào nam võ lâm môn phái, nàng có thể gặp được các vị nam võ lâm tiền bối!

Điều này sao nàng không vui được!

“Thật sự vui vẻ như vậy?” Xem nàng ánh mắt đã sáng lên .

“Đương nhiên a.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang, lập tức có người gõ cửa.

“Ai?” Hấn lên tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng.

“Là ta, Ấu Ba” đợi một lúc không nghe tiếng trả lời, nàng lại nói, “Thuốc của Phong tỷ tử đã nấu xong, ta thay nàng mang lại đây, thuận tiện nhìn xem nàng, Phong tỷ tử tỉnh rồi sao?”

Một tiếng “Phong tỷ tử” kia làm Mạc Nguyên Thiển run lên. nàng cũng không quên tình trạng của mình như vậy cũng có phần của vị Tổng muội muội này!

“Vào đi.” Không phát hiện sắc mặt nàng khê biến Thượng Quan Ngự Kiếm nghe thấy thuốc đã nấu xong, không chút suy nghĩ cho nàng tiến vào.

Mở cửa vào, nhìn bộ dáng thân mật của hai người, lòng ghen ghét của Tổng Ấu Ba nổi lên nhưng mặt cố trấn định, thậm chí là vui vẻ tươi cười.

“Phong tỷ tử, người tỉnh rồi, thiếu chút nữa là dọa chúng ta” bung chén thuốc đi vào, vẻ mặt Tổng Ấu Ba quan tâm, “Đây, mau uống thuốc đi, đây chính là thuốc do lão thần y kê đơn, rất có hiệu quả”

“Ngự Kiếm ca ca, người đi trước đi, Phong tỷ tử có muội muội rồi.” Nàng ta tự mình ngồi ở mép giường, “Lão thần y đưa thuốc mỡ, nói là bôi lên vết thương của Phong tỷ tử, sau khi uống thuốc, ta sẽ giúp tỷ ấy bôi”

“Đề ta.” Thượng Quan Ngự Kiếm đưa tay tiếp nhận bát. “Thuốc mỡ đưa cho ta”

“Này...” Tổng Ấu Ba không nghĩ hấn sẽ nói như vậy, sững sốt, “Nhưng mà... vết thương của Phong tỷ tử trên người, nam nữ thụ thụ bất thân...”

“Không quan hệ” Người trả lời là Mạc Nguyên Thiển, làm cho hai người khác rất giật mình.

Thượng Quan Ngự Kiếm ánh mắt lửa nóng, Tổng Ấu Ba còn lại lộ ra bất mãn.

“Phong tỷ tử, tuy rằng người cùng Ngự Kiếm ca ca có tình đồng môn, nhưng nam nữ hữu biệt, như vậy sẽ phạm lễ giáo!” Cô nương không biết xấu hổ, dám lớn mặt như vậy.

“Điều này... chuyện có nặng nhẹ thôi” Khó mà nói ra mình hoàn toàn không tin tưởng nàng ta, nếu để nàng bôi được, không chừng vết thương càng nặng thêm. Cân nhắc thì Thượng Quan Ngự Kiếm tốt hơn rồi! Huống chi hai người đã hôn nhau, vừa rồi Thượng Quan Ngự Kiếm cũng đã nhìn thấy bà vai

thê thảm của nàng, còn để ý gì nữa? Nàng cũng thật sự kỳ quái!

Hơn nữa, nhìn ánh mắt mang hàm oán của Tống Ấu Ba, nàng càng thấy mình quyết định đúng! Nếu để cho nàng ta bôi được, ai biết chuyện gì xảy ra!

“Ta tin tưởng sư huynh là người chính phái, sẽ không mạo phạm ta” nếu hắn thật sự muốn ăn đậu hủ, nàng cũng hoan nghênh.

“Nhưng... nếu để người bên ngoài biết được...” Tống Ấu Ba nói, không muốn phát sinh chuyện này! Hai người đã ái muội như vậy, lại có da thịt chi thân sao được!

Nàng không biết xấu hổ đã đành, sao lại kéo Ngự Kiếm ca ca xuống nước? Nếu để người khác biết, theo thân phận địa vị của Ngự Kiếm ca ca, khẳng định là cười nàng để phụ trách-

A, thì ra nàng ta chính là có chủ ý này!

“Không được!” Nàng bỗng đứng lớn tiếng, kiên trì lắc đầu.

“Ngươi không nói thì sẽ không ai biết” Mạc Nguyên Thiển buồn cười nhìn sắc mặt trắng xanh hốt hoảng của nàng, đột nhiên cảm thấy khoái cảm trả thù. Nàng sớm biết Tống tiểu thư này luôn nhìn nam nhân đang ôm nàng, khó trách nàng ta thấy mình không vừa mắt.

“Nếu không ngươi đưa được cho ta, ta nhờ sư huynh giữ cửa, ta tự thoa cũng được” thấy nàng kiên trì không đi, Mạc Nguyên Thiển sửa đề nghị.

“Không...” Tống Ấu Ba nhìn nàng và Thượng Quan Ngự Kiếm ở bên cạnh, cảm thấy hai người có người ngoài sẽ không thể thân thiết.

Không được, nếu cứ như vậy, Ngự Kiếm ca ca nhất định sẽ bị nữ nhân này bắt cóc!

“Ngự Kiếm ca ca, ta có việc muốn nói với huynh, có thể chứ?”

“Lúc khác đi.” Trừ Mạc Nguyên Thiển, Thượng Quan Ngự Kiếm mặc kệ người khác.

“Điều này rất quan trọng, không mất bao nhiêu thời gian của huynh đâu.” Tống Ấu Ba biết hắn lạnh lùng nhưng chuyện này nàng không thể không nói. Thấy ánh mắt của hắn nhìn về người trên giường, thậm chí nàng dựa vào nệm điểm, lại còn rút thuốc cho nàng.

Hắn là Kiếm Thánh cao cao tại thượng! từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thấy hắn chiều có ai như vậy? Cho tới bây giờ cũng không có!

“Ngự Kiếm ca ca...” Nàng đau lòng nhìn hắn, không rõ vì sao mình không thể thân cận hắn, vì sao lại thua Phong Tiểu Thiển.

Thượng Quan Ngự Kiếm không để ý tới nàng ta, nhìn Mạc Nguyên Thiển uống hết thuốc, chỉ sợ nàng ngại đắng mà không chịu uống.

“Được rồi, người nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạc Nguyên Thiển ngăn hắn lại, không muốn nằm xuống.

“Ngươi khoan động vào ta, Tống cô nương tìm người có việc, người đi trước đi.” Không đợi hắn trả lời, nàng gọi Tống Ấu Ba, “Tống cô nương, phiền người đưa thuốc mỡ cho ta, để ta tự thoa” Như vậy nàng có thể thu hồi ánh mắt phần hận kia đi.

Thượng Quan Ngự Kiếm nhướng mày, “Nàng sao có thể tự mình thoa được?” Nàng mới cử động một chút đã đau như vậy, có thể tự mình thoa được mới là lạ!

“Ai! Huynh cũng chừa cho ta chút thể diện chứ” Nàng tức giận nhìn hắn, “Dù sao người ngay ở bên ngoài, nếu ta không ổn, sẽ gọi người vào hỗ trợ, như vậy được không?”

Thượng Quan Ngự Kiếm không nói lời nào, yên lặng nhìn nàng, như là hoài nghi nàng có mục đích khác.

“Huynh nhìn ta như vậy làm gì? Tống cô nương người ta đã chờ người lâu, dù sao bây giờ người cũng không có việc gì.” Mạc Nguyên Thiển trừng mắt, trong lòng không khỏi oán giận nam nhân không thần kinh này, hắn không phát hiện vị cô nương phía sau hắn vẫn dùng ánh mắt giết người nhìn nàng sao? Nếu hắn không mang Tống Ấu Ba đi, chỉ sợ khi nàng ra khỏi căn phòng này sẽ gọi người ám sát.

“Không có việc gì chứ?” Tiếng nói quá mức căng làm người ta bất an.

“Được, ta không có việc gì đâu.” Mạc Nguyên Thiển xem thường, nhìn không được hỏi thúc hắn, “dù sao người phải đi thôi, cũng đừng đi xa quá, đến ngoài cửa là được rồi, thuận tiện thay ta giữ cửa, một công đôi việc, tốt lắm mà”

“Ngự Kiếm ca ca, ta cam đoan không chậm trễ bao nhiêu thời gian của huynh.” Tống Ấu Ba nhìn không được mở miệng, đồng thời lấy ra lọ thuốc, “Đây là thuốc mỡ do lão thần y điều chế, nói là trừ vết bầm rất hữu hiệu. chúng ta nên đi ra ngoài để Phong tỷ tỷ bôi thuốc đi.”

Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên trì của Mạc Nguyên Thiển, suy nghĩ rồi gật đầu “Được, ta ở ngay bên ngoài, có việc gọi ta”

“Được” Mạc Nguyên Thiển nhu thuận gật đầu, chỉ hy vọng hắn mau mau đem nữ sát thủ kia ra khỏi cửa. thân thể nàng hiện tại không muốn có chuyện gì

ngoài ý muốn!

Thượng Quan Ngự Kiểm lại liếc mắt nhìn nàng một cái, xác định nàng không có việc gì, mới ra khỏi cửa.

Sau khi ánh mắt oán hận kia biến mất sau cánh cửa, Mạc Nguyên Thiên mới nhẹ nhàng thở ra. Xem ra cần phải chú ý một chút, bằng không không biết lần sau vị Tổng cô nương này lại muốn dùng biện pháp gì chinh nàng.

Nhìn nàng cố ý mang thuốc đến, Mạc Nguyên Thiên suy nghĩ, vẫn nên làm ra vẻ đi. Nghĩ đến ánh mắt của Tổng Ấu Ba cùng hành vi châm ngòi lúc trước, nàng thật sự không tin tưởng.

Chớp mắt, nàng nhìn hai bóng người ngoài cửa, không khỏi đoán xem Tổng Ấu Ba rốt cục có việc gì gấp, cần phải lên nói với Ngự Kiểm.

Không phải nàng suy nghĩ nhiều, nhưng nàng thực sự cảm thấy việc đó có liên quan đến nàng.

“Có chuyện gì?” Về mặt Thượng Quan Ngự Kiểm lạnh lùng, hoàn toàn không vì giao tình hơn mười năm của hai nhà mà thay đổi.

Tổng Ấu Ba nhất thời nghẹn lời, thuở nhỏ, ánh mắt của nàng luôn dõi theo hắn, nàng cũng biết, người của Thượng Quan gia lãnh đạm, mà Ngự Kiểm ca ca lại là lãnh đạm nhất. lúc nhỏ, nàng dùng bao nhiêu công phu tiếp cận lấy lòng hắn cũng không làm hắn cười được.

Không ngờ rằng, sự tình không phải như nàng nghĩ. Thượng Quan Ngự Kiểm sẽ nổi giận cũng sẽ cười, chỉ vì đối tượng khác.

Nhưng, tại sao lại không phải là nàng? Nàng chỉ có theo một mình hắn a!

“Không có việc gì thì ta đi đây” thấy nàng nửa ngày không nói lời nào, Thượng Quan Ngự Kiểm không kiên nhẫn xoay người, trừ bỏ nữ tử trong phòng kia, hắn không nhẫn nại với ai cả.

“Chờ một chút” Tổng Ấu Ba vội vàng đuổi theo, trong lòng không cam tâm, ngăn Thượng Quan Ngự Kiểm lại, “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi” dừng một chút, nàng nói thêm một câu” có liên quan đến Phong tỷ tỷ”

“Chuyện gì?”

Quả nhiên, nhắc tới đến nữ tử kia, Thượng Quan Ngự Kiểm dừng bước

Thấy vẻ mặt cau mày lo lắng của hắn, Tổng Ấu Ba đau lòng, trên mặt cũng không biểu lộ nửa phần. chỉ cần nàng vạch trần bộ mặt của Phong Tiểu Thiên, Ngự Kiểm ca ca sẽ trở lại bình thường, hắn khẳng định đẩy Phong Tiểu Thiên ra xa, không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt hắn, không bao giờ có thể cướp đi tất cả của nàng!

Trong lòng dâng lên vô hạn khả năng, Tổng Ấu Ba lấy lại bình tĩnh.

“Ngự Kiểm ca ca, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, phải cẩn thận một chút Phong tỷ tỷ.” Nàng giả bộ bộ dáng lo lắng, giống như thật sự nghe thấy âm mưu gì.

Ánh mắt lợi hại nhìn về phía nàng, làm lòng nàng lay động.

“Ta là nói thật” Sợ hắn lại hiểu lầm mình, Tổng Ấu Ba ra sức giải thích, “Thật sự rất kỳ quái! Mộ Dương bá bá hơn hai mươi năm qua không có tin tức, hiện tại lại xuất hiện một nữ đồ đệ, mọi người đều biết người họ Thượng Quan không dễ dàng nhận người khác họ làm đồ đệ, huống chi lại là nữ tử!”

Thượng Quan Ngự Kiểm không trả lời, chỉ nhìn nàng đem mục đích bản thân nói ra.

Hơn nữa nàng tự xưng là đồ đệ của Mộ Dương bá bá, lại không liên lạc được với sư phụ, không phải là vô lý sao? Còn nữa, hôm nay sau khi nàng cùng Cốc Huyền tỷ thí, Cốc Huyền và Phạm đại ca đều nói nàng không có nội lực! Mộ Dương bá bá sao lại dạy dỗ đồ đệ không ra gì như vậy được!”

“Nói xong chưa?” Nàng ta không đề cập tới, hắn vẫn không nghĩ đến sự kiện kia còn chưa tra rõ ràng.

“Ngự Kiểm ca ca..” Nhìn hắn lãnh khốc, Tổng Ấu Ba sợ tới mức lui bước, mắt ứa lệ, không rõ tại sao hắn đối với Phong Tiểu Thiên ôn hòa như vậy, với mình lại luôn vô tình.

“Ta nói đều là sự thật” Nàng ta hít sâu một hơi, không muốn nhận thua như vậy. “Phong tỷ tỷ lai lịch không rõ, ai biết được nàng ta có dụng tâm hay không, dựa vào tên của Mộ Dương bá bá đề tiếp cận huynh, muốn gây bất lợi cho huynh? Đại hội võ lâm ba năm mới có một lần, có rất nhiều người có âm mưu, nói không chừng nàng là một trong số đó, huynh phải cẩn thận”

“Nói xong chưa?” Thượng Quan Ngự Kiểm sắc mặt hàn băng. “Theo ngươi nói, nàng không có nội lực và công phu, có thể gây bất lợi cho ta như thế nào?”

“Không nhất định là nàng, nhưng chỉ cần nàng có ác ý ghê tởm, tùy thời đều có cơ hội.....” Tổng Ấu Ba vội vàng giải thích, không hy vọng hắn bởi vậy mà không nghi ngờ đối Phong Tiểu Thiên.

“Đủ rồi!” Quát khê một tiếng, không muốn người trong phòng nghe được. “Đừng đề ta nghe chuyện này một lần nữa, không cho phép ngươi tiếp cận

nàng!”

Thượng Quan Ngự Kiểm hẳn không phải ngốc, có thể nhìn ra định ý của Tống Ấu Ba đối với Phong Tiểu Thiên, nói không chừng chuyện lúc sáng là do nàng tác động! nghĩ đến thâm giao giữa hai nhà, lần này hẳn không so đo, nhưng nếu nàng ta cứ kháng kháng...

Đôi mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo, hẳn nhìn chăm chăm vào cô nương trước mắt.

“Ta nói là làm, người nên biết kết cục nếu cãi lời.” Hắn nhẹ nhàng bâng quơ cảnh cáo. “Nếu tái phạm, đến lúc đó cũng đừng trách ta không để ý tình cảm...”

Nói xong, sắc bén nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, hẳn xoay người vào nhà.

Chỉ còn lưu lại Tống Ấu Ba nhìn vào ván cửa, trong lòng bị thương phần hận

Không! Nàng không thể cứ như vậy quên đi! Nàng nhất định phải bắt được nữ nhân kia giấu đầu lòi đuôi, nàng nhất định phải chứng minh cho Ngự Kiểm ca ca thấy, nàng nói đúng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mạc Nguyên Thiên từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ chịu ngồi yên một chỗ như thế này, cho nên lần này bị thương thật sự là buồn chết nàng. Nhất là có Thượng Quan Ngự Kiểm ở một bên trông chừng nàng một tác cũng không rời kia, nghiêm khắc hạn chế hành động của nàng, làm cho nàng nghĩ đến “Bằng mặt không bằng lòng” Chiều này đều không được. Cho dù lão thần y nói nàng không có việc gì, Thượng Quan Ngự Kiểm vẫn là không cho phép nàng xuất môn, ngay cả xuống giường cũng không thể lâu lắm, cả ngày nàng nằm ở trên giường tĩnh dưỡng kiêm uống thuốc bổ, làm cho Mạc Nguyên Thiên thực sự không thể chịu đựng nổi.

“Người còn như vậy, ta lập tức trốn cho người xem” Nàng nổi giận liên tục chải tóc, tránh khỏi chiếc thìa hắn đưa qua, không chịu tiếp tục uống gì cái gọi là “Bổ thân” Gì đó.

Làm cái gì, hắn gần đây không phải hẳn là rất bận rộn sao? Không nên không rảnh rỗi ở lì trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện như thế, làm cho nàng một chút khí đều thở không nổi!

“Đừng cáu kỉnh, đem canh uống.” Thượng Quan Ngự Kiểm đã quen với cá tính bướng bỉnh không chịu ngoan ngoãn phối hợp nghe lời của bệnh nhân này rồi, tuần nhan biến cũng không biến, thìa trên tay vẫn kiên định đưa đến trước mặt của nàng.

“Há mồm.”

Mạc Nguyên Thiên mím chặt miệng, lắc đầu.

“Có việc muốn nói, cũng chờ uống xong canh.” Thượng Quan Ngự Kiểm động cũng không động, cùng nàng giằng co.

Mị nhãn đảo qua, Mạc Nguyên Thiên nghĩ kỹ sau đó nhanh chóng uống xong muỗng canh trước mặt, bàn tay nhỏ bé chột ngăn chặn hắn, không cho hắn có cơ hội lại mang đến một ngụm.

“Ta không muốn uống nữa.” Nàng trừng lớn mắt, vô cùng kiên trì. “Mấy ngày nay chỉ là uống mấy loại thuốc bổ này đã làm ta chịu không nổi, đã nói với người ta không sao!”

Nàng thật là chịu không nổi, mỗi ngày đều cùng hắn tranh cãi vấn đề này làm nàng ngay cả một chút hơi sức vất vả bổ dưỡng cũng không còn.

“Ta không muốn tiếp tục nằm ở trên giường.” Thấy hắn không hề nhúc nhích, Mạc Nguyên Thiên thu hồi đáng vẻ ương bướng, kiêu nhược mảnh mai nhìn hắn, giống như chú mèo nhỏ vô cùng đáng thương

“Cả ngày ở mãi trong phòng như thế này thực sự rất buồn, người cho dù không bệnh, nằm ở trên giường cũng sẽ nằm ra bệnh.”

“Người là người bị thương.” Có thể an phận một chút hay không?

“Vết thương của ta đã tốt lắm.” Nàng gần như là cắn răng. “Lão thần y cũng nói, ta hiện tại muốn chạy muốn nhảy tuyệt đối không thành vấn đề.” Chỉ có một mình hắn lo Đông lo Tây mãi mà thôi!

“Trước đem canh uống xong.”

“Người đáp ứng ta trước, uống xong canh này, sẽ không uống nữa chứ.” Nàng không ngu ngốc, đương nhiên là đem điều kiện đàm trước rồi nói sau.

Thượng Quan Ngự Kiếm khẽ cau mày, đối với đề nghị này của nàng không phải thực đồng ý.

“Người còn phải đáp ứng ta, không cần tiếp tục nhốt ở trong phòng.” Mắt Mạc Nguyên Thiên chớp chớp nhìn hấn, trong mắt nước mắt long lanh, như là uy hiếp chỉ cần hấn lay động đầu, nàng lập tức liền khóc cho hấn xem.

“Vết thương của người còn --”

“Vết thương ta đã tốt rồi.” Hơn nữa tốt thật lâu rồi a, toàn trang cũng chỉ có hấn còn xem nàng là bệnh nhân! “Người còn như vậy, mọi người toàn bộ trang này sẽ chê cười người.”

Rõ ràng nàng đã không có chuyện gì, chỉ có một mình hấn là vẫn vô cùng khẩn trương. Đường đường Kiếm Thánh cư nhiên làm một bảo mẫu dịu dàng lo lắng như thế! Hấn cũng không sợ việc này truyền ra đi sẽ làm người cười rớt răng hàm.

“Ai dám.” Hấn dám nắm chắc, khẳng định không ai dám chê cười hấn.

“Được, người khác không dám cười nói người, nhưng chê cười ta thì sao?” Mạc Nguyên Thiên tức giận liếc mắt xem thường. “Cũng chưa có chuyện gì quá đáng mà bắt ta nằm mãi trên giường. Người không biết chuyện sẽ cho ta lười nhác a!”

Thấy bộ dáng hấn không cho là đúng, Mạc Nguyên Thiên thật sự là không có cách

“Sư huynh tốt của ta, sư huynh dễ thương của ta, huynh làm ơn mở lòng từ bi xin thương xót ta, đừng để ta làm một phế nhân nằm ở trên giường nữa.” Nếu phát cáu, hay giả vờ đáng thương đều không có hiệu quả, Mạc Nguyên Thiên đành phải đem chiêu sở trường thuở nhỏ luôn có hiệu quả kia -- Làm nũng nịu ra dùng.

“Được không? Huynh làm ơn đi mà.” Mềm mại đáng yêu, trong mắt tràn đầy cầu xin, bàn tay nhỏ bé khẽ kéo hấn. “Người khi đó không phải rõ ràng đáp ứng ta, muốn dẫn ta xuất môn sao? Ta cam đoan vết thương của ta đã hoàn toàn tốt lắm, nếu có cái gì không đúng, người lập tức đem ta đuổi về cột vào trên giường, ta đều nguyện ý, như vậy được không?”

Thượng Quan Ngự Kiếm trầm mặc.

“Ta van xin người đó.” Thấy hấn không chút suy suyển, Mạc Nguyên Thiên lại tăng thêm sức lực. “Lão thần y đều vỗ ngực cam đoan ta không sao, người cho dù không tin ta, cũng nên tin tưởng tiền bối cao nhân lão thần y a! Ông ấy đã nói không có việc gì, vậy khẳng định là không có việc gì.”

Vẫn là không nói lời nào.

“Van cầu người đó!” Mạc Nguyên Thiên thật sự gấp quá. “Cả ngày buồn bực ở trong phòng, ta cho dù hiện tại không bệnh cũng sẽ thực buồn ra bệnh a! Được không, để cho ta xuất môn với người? Ta thề ta sẽ thực an phận, người nói cái gì ta đều làm theo.”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy nghiêm túc vội vàng, chỉ kém không chỉ thiên thề nguyện, Thượng Quan Ngự Kiếm không biết sao, có điểm muốn cười.

“Trước đem canh uống xong.” Da mặt hấn bất động, sợ nhất thời có chút lơ lửng liền sẽ bị nàng bắt được cơ hội, nhân cơ hội ta cần ta cứ lấy.

Trời biết hấn tìm bao nhiêu tự chủ, mới kiềm chế bản thân không gật đầu đồng ý.

“Được.” Vì tò mò chính mình “Thành ý”, Mạc Nguyên Thiên quả nhiên thực nghe lời bụng bát canh lên uống sạch sẽ không còn một giọt.

“Thấy chưa, ta thực ngoan đi.” Nàng đem bát không ở trước mặt hấn đảo qua triển lãm, giống như một đứa trẻ nôn nóng đòi phần thưởng vậy.

Ý cười bên môi rốt cuộc đâu không được hé lộ ra, lòng tràn đầy thương tiếc Thượng Quan Ngự Kiếm yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia vẫn khuyết thiếu chút huyết sắc.

Tính tình nàng hiếu động như vậy, mấy ngày qua nàng chắc chắn buồn đến phát điên rồi.

“Không nói lời nào chỉ cười, đó là đáp ứng rồi sao?” Thấy hấn nửa ngày không đáp lời, Mạc Nguyên Thiên theo dõi mặt hấn, thử nhìn ra chút manh mối.

“Lát nữa ta cho người đưa bộ nam trang lại đây, ngày mai theo ta xuất môn đi.” Ngừ khí lạnh nhạt, lại hàm chứa đầy vẻ thương yêu không đành lòng.

“Oa!” Mạc Nguyên Thiên vui vẻ ôm cổ hấn kêu to, ở trên gương mặt hấn in lại một cái lại một cái hôn. “Người tốt nhất!”

Đôi mắt sâu thâm trầm như đêm tối hiện lên ý cười, cánh tay dài ôm thắt lưng của nàng, đem nụ hôn trẻ con đầy vẻ hình thức kia của nàng biến thành thực sự.

Hấn hôn lên đôi môi mềm mại đến không thể tin nổi kia, vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua cánh môi hồng hồng, rồi tiến vào bên trong cái miệng nhỏ

nhân ngọt ngào kia.

. Cái lưỡi hồng hào vô cùng ăn ý hòa nhịp say mê cùng với hân, hấp thu hơi thở lẫn nhau, nhiều loạn lý trí lẫn nhau.

Không giống như những lần trước tự kiềm chế, ắn nhấm vài ngày Thượng Quan Ngự Kiếm cuồng tứ đòi lấy nhiệt tình của nàng, cái lưỡi nóng ẩm của hân gây nên từng đợt sóng mới bên trong miệng nàng, tận tình liếm mát tất cả mật ngọt bên trong, tham lam đem tất cả những gì ngọt ngào nhất của nàng toàn bộ nuốt vào ,như nếm mãi vẫn chưa đủ.

Nụ hôn kịch liệt làm cho hơi thở hai người càng thêm dồn dập, Mạc Nguyên Thiển một trận hoảng hốt, chỉ có thể dựa vào bản năng đáp lại hân, tận tình đáp trả lại nhiệt tình nóng bỏng kia.

Không ai dừng lại, hai người đều muốn được đến càng nhiều.

Bàn tay to lớn đã dần tìm đến bầu ngực tròn trịa kia của nàng, cách một lớp vải quần áo mỏng manh, vuốt ve nhũ hoa mềm mại non mịn làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

“Ừm.....” Một trận cảm xúc kỳ dị tê dại từ trước ngực dâng lên, chưa bao giờ từng có kinh nghiệm như vậy ,Mạc Nguyên Thiển nhìn không được nhẹ giọng yêu kiều, đôi mắt đầy mị hoặc vì nhiễm đầy tình dục mà như phủ một lớp sương mờ ảo, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cũng ửng đỏ làm cho nàng càng thêm xinh đẹp.

Nhìn đến bộ dáng mê người của nàng, hạ thân của Thượng Quan Ngự Kiếm lại buộc chặt.

Hân muốn nàng.

“Chúng ta thử xem nàng thực sự đã khỏi hân chưa.” Thanh âm ngày thường trong trẻo nhưng lạnh lùng nhưng nay nhiễm đầy vẻ khàn khàn dụ hoặc, đòi hỏi hân khẽ cắn nhẹ lên đôi môi hoa của nàng, thông thả hạ xuống từng nụ hôn khiêu khích.

Bàn tay to của hân tách lớp áo bên ngoài đồ rục ra, tham lam luồn vào bên trong, bừa bãi vuốt ve nhũ hoa mềm mại trắng nõn nà kia, cực kì vừa lòng cảm xúc mà nàng mang đến cho hân, thờ dài khe khẽ.

“Ừm.....” Mạc Nguyên Thiển cắn môi dưới, chưa từng hiểu rõ chuyện hoan ái nam nữ, nên từ giữa hai chân từng đợt ầm nóng ầm ướt chảy ra nàng hoàn toàn không hiểu đó là gì.

Chỉ cảm thấy toàn thân nóng quá, có một luồng hơi nóng đang lan tỏa khắp thân thể của nàng, nhưng lại không thể nói thành lời.

“Ta cảm thấy..... Tò mò quá lạ.....”

Nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang mê man của nàng, Thượng Quan Ngự Kiếm mỉm cười, ngón tay dài của hân nhẹ nhàng miết nhẹ nhũ tiem của nàng, khiêu khích cảm quan của nàng.

“Đã cứng rắn.” Ánh mắt dừng ở trước ngực nàng, cái yếm thắm lúc này đã trở nên vương bận, hân không chút nghĩ ngợi, thoát ra, muốn càng trực tiếp nhìn nàng, chạm vào nàng!

“Ngươi.....” Còn không kịp suy nghĩ xem câu nói kia của hân là có ý gì, nàng đã bị thoát nửa thân trần. Nàng hoảng hốt, mới thẹn thùng muốn che khuất thân mình, nhưng tay đã bị ai đó kiềm chặt lại.

“Mấy ngày nay ta cũng không phải không thấy qua, ngươi che cái gì?” Tiếng nói trầm ấm kia mang theo ý cười đầy dụ hoặc, đôi mắt đen sang ngồi nhìn chăm chú vào vẻ mặt đỏ bừng đáng yêu kia của nàng, hân yêu cực kì bộ dáng này của nàng.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi hiện giờ, thực sự làm người ta muốn bắt nạt nàng một phen..” Mấy ngày hôm trước khi thoa thuốc cho nàng, nàng cũng không phải là như vậy ! Khi đó nàng hào phóng ở trước mặt hân cởi áo, ngay cả ngực cũng không hề có chút nào!

Mạc Nguyên Thiển cũng không biết chính mình là làm sao vậy, chỉ là theo bản năng cảm thấy e lệ mà thôi.

“Còn không phải tại ngươi!” Còn không phải hân làm hại! Bằng không làm sao có khả năng sẽ mất mặt như vậy!

“Đúng, đều là tại ta.” Hân mừng rỡ thừa nhận, thực vừa lòng lực ảnh hưởng của chính mình đối với nàng “Nhớ kỹ, chỉ có ta mới có thể như vậy.”

Như là tuyên cáo chủ quyền, đôi môi ấm áp của hân đã hạ nụ hôn xuống ngực trắng sữa của nàng, ngậm lấy nụ hoa sớm đứng thẳng kia, lấy đầu lưỡi khẽ liếm đùa , lại dùng lực hút.

“A.....” Mạc Nguyên Thiển ưm ra tiếng, một trận khoái ý đánh sâu vào cảm quan của nàng, làm cho nàng không biết nên như thế nào cho phải.

Nàng không phải không nhìn lên quá đông cung đồ, nhưng là xem cùng tự mình trải qua là hai việc khác nhau a! Còn nhớ rõ lúc ấy khi kéo Hoài Hương cùng nhau nhìn lên đông cung đồ, nàng còn hưng trí bưng bưng nghiên cứu, không để ý Hoài Hương ở một bên đỏ mặt khuyên can, thậm chí còn giễu cợt nàng.

Mặt hoa đỏ bừng, nàng bắt lực ôm nam nhân phía trên, để mặc hân ở trên người mình châm ngọn lửa từng nơi hân lướt qua.

Thượng Quan Ngự Kiểm nhẹ nhàng đem nàng áp trở về trên giường, đầu lưỡi linh hoạt còn đang nâng trước ngực lưu luyến tạo phản, bàn tay to của hắn đã tham lam lần dò tìm xuống giữa hai chân của nàng, cách tiết khổ mỏng manh, khi thì nhẹ, khi thì nặng ma sát hoa hạc mẫn cảm của nàng, rất nhanh, ẩm ướt đã nhiễm ướt lớp tiết khô.

“Không.....” Mạc Nguyên Thiên không dám tin, hắn đụng chạm như thế lại có thể dẫn phát ra nàng phản ứng mãnh liệt như vậy! Nàng cảm giác mật nước giữa hai chân chảy ra càng lúc càng nhiều, nhưng nàng lại không có cách nào ngăn cản được.

Từng đợt khoái cảm từ địa phương hắn đụng chạm truyền ra, làm cho nàng như mèo con rên rỉ, thân mình khó nhịn vặn vẹo, có loại hư không không rõ.

Nhưng là, thật thoải mái.....

Nhìn bộ dáng nàng động tình, Thượng Quan Ngự Kiểm gọi lên một chút cười khê, một lần nữa hôn lên môi của nàng, ngón tay dài của hắn không ngừng vỗ về chơi đùa tiểu hạc hoa non mềm của nàng, làm cho nàng thở gấp không ngớt.

Nàng bất an vặn vẹo eo nhỏ, như là muốn tách rời khỏi ngón tay dài đang tra tấn người khác kia, nhưng làm sao cũng tránh không thoát, ngược lại thành đón ý nói đùa, hy vọng nó càng tiến thêm một bước.

“Ta.....” Nội tâm có chút khó hiểu khát vọng, nàng lại nói không được là muốn cái gì, chỉ có thể mị nhãn như tơ nhìn hắn, đáng thương vô cùng.

“Ông trời.” Thượng Quan Ngự Kiểm ngực cứng lại. Tiểu yêu tinh này! Không biết nàng lộ ra bộ dáng như thế này, sẽ chỉ làm người ta càng muốn hảo hảo khi dễ nàng sao?

Hắn thật sự muốn khi dễ nàng!

Bàn tay to lớn không chút lưu tình thoát luôn tiết khô còn lại của nàng, đem hai chân của nàng tách ra, hoa huyết yêu điểm lập tức không hề che lấp hiện ra ở trước mắt hắn, giống như đóa hoa nở rộ xinh đẹp, mà hoa tâm mang theo yêu dịch trong suốt, lại làm cho hắn mê muội.

Ngón tay dài khê chạm nhẹ một cái, mật dịch ẩm ướt liền thấm ướt tay hắn.

“Ngươi.....” Toàn thân vô lực làm cho Mạc Nguyên Thiên cảm thấy thẹn thùng, hơn nữa hắn cư nhiên còn nhìn chằm chằm vào nơi đó của nàng..... Hai gò má ửng hồng, nàng nhìn không được nhắm mắt lại, không dám nhìn hắn.

“Thật đẹp.” Hắn thấp giọng ca ngợi, ngón tay của hắn tà tứ về một vòng ở hoa huyết, bừa bãi chà sát hoa hạc, chọc cho nàng không kiềm lòng được rên rỉ một tiếng, mật dịch không ngừng trào ra.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào mê người của nàng, làm cho lửa nóng hạ thân của Thượng Quan Ngự Kiểm càng thêm buộc chặt, dục vọng muốn nàng càng thêm mãnh liệt.

Nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, bộ dáng ngượng ngùng, cùng bộ dáng ngày thường lớn mật bướng bỉnh khác nhau khá xa, lại làm cho hắn càng thêm tâm dương khó nhịn, nhìn không được muốn trêu chọc nàng.

“Mở mắt.” Hắn cùng với nàng mặt đối mặt, tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng dụ hoặc. “Ngươi như vậy, ta cần phải hoài nghi, nữ nhân tác phong lớn mật lúc trước, chủ động hôn ta đã chạy trốn đâu mắt rồi?”

Thấy nàng vẫn không mở mắt, hắn nhẹ nhàng cắn nhẹ lên đôi môi hồng của nàng, ngón tay dài tà ác khê nhấn nhẹ trên hoa hạc của nàng một cái, quả nhiên nghe thấy nàng hô nhỏ một tiếng.

“Thoải mái không?” Khuôn mặt luôn luôn lãnh đạm lại mang theo ý cười, càng thêm cố ý khiêu khích địa phương yếu ớt nhất của nàng, ngón tay hắn không ngừng vuốt ve, ma sát lúc nhẹ lúc nặng. Theo hắn động tác càng lúc càng nhanh, hoa huyết trào ra càng nhiều mật dịch, Ngón tay hắn lúc này đã thấm đầy mật dịch động lòng người.

“A a.....” Từng đợt kích thích mãnh liệt khoái ý từ dưới thân truyền đến, Mạc Nguyên Thiên không thể ngăn bản thân ngừng yêu kiều rên rỉ nỉ non, trên người dần dần nổi lên phần hồng sắc mê người. Chưa từng có kinh nghiệm nên nàng hoàn toàn không rõ đến tột cùng là cái cảm giác gì, chỉ biết là chính mình dưới sự trêu đùa của hắn, thân thể càng thêm mềm nhũn căng lên đau đớn, cái loại phản ứng chưa bao giờ có này làm cho nàng có chút sợ hãi, lại nhìn không được tò mò mở ra ánh mắt.

Nhìn bộ dáng nàng ý loạn tình mê, hắn lộ ra tươi cười, ngón tay dài không ngừng ma sát di chuyển trước tiểu mật huyết, sau khi dính đầy mật dịch, đâm mạnh vào bên trong hoa huyết, chặt hẹp mềm mại, chuyển động nhẹ nhàng.

“A.....” Nàng kinh hô ra tiếng, cảm giác một trận tê dại run rẩy từ dưới nửa người dâng lên, làm cho nàng không thể chống đỡ được, đôi mắt kiều mị khi lướt qua hắn, tâm niệm vừa động, đôi tay gắt gao vòng qua cổ hắn, tuyệt không sợ, đem bản thân hoàn toàn toàn giao cho hắn.

Nàng tin tưởng, hắn tuyệt đối sẽ không thương tổn đến nàng.

Động tác này của nàng làm cho ý cười trên đôi môi của Thượng Quan Ngự Kiểm càng sâu, bạc thần liếm hôn nàng, làm cho nàng dần dần thả lỏng thân mình, giống như một con mèo nhỏ luyện quyền nộ hôn của hắn, đã quên khổ đau.

Theo hấn đùa giỡn, Mạc Nguyên Thiển cảm thấy giữa hai chân nóng quá, nàng khó có thể tự giữ rên rỉ, cong ngón chân lên, một cổ áp lực không biết tên ở trong cơ thể nàng không ngừng tích lũy, lại không thể thốt lên thành lời, không thể khống chế ẩm ướt tuôn tràn như cỏ dại lan tràn, theo ngón tay của hấn chảy ra, thậm chí nhiễm ướt đệm giường.

“Không.....” Nàng không biết thân thể mình là làm sao vậy, đáy lòng ở chỗ sâu trong dần dần dâng lên một trận hư không, một phần khát vọng nàng cũng không hiểu đầy đủ. Mềm mại đáng yêu yêu kiều, nhẹ thờ gấp, nàng cảm giác được cổ áp lực dưới hạ thân càng lúc càng dâng cao, càng ngày càng xiết chặt. Lúc nàng cảm thấy rằng mình sẽ không thể chịu đựng nổi nữa, theo nhịp điệu tăng nhanh dần của hấn, hoàn toàn hồng mắt.

Thân thể mềm mại buộc chặt giống như dây cung căng thẳng, nàng cắn môi nghênh đón cao trào lần đầu, cảm giác một cổ lực lượng đang vỡ tan lan truyền đi khắp thân thể của nàng, nàng bắt lực run run, chỉ có thể gất gao ôm chặt lấy hấn.

“Ngươi thật đẹp.” Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng sau cơn cao trào qua đi, Thượng Quan Ngự Kiếm vong tình lại hôn sâu, nuốt lấy tất cả âm thanh đầy mị hoặc của nàng, ngón tay vẫn không ngừng ma sát ngọn huyết của nàng, một lần lại một lần đem nàng đẩy lên tận đỉnh cao nhất của khoái lạc, kéo dài nhiệt tình của nàng, muốn nàng lâm vào điên cuồng.

“Uớt như vậy..... Chật như vậy.....” Hấn khó kìm lòng nổi một lần lại một lần hôn lên đó, sự mê hoặc của nàng lại làm cho hấn không thể nhẫn nại nổi nữa.

Nhanh chóng thoát tất cả quần áo trên người, nhưng đôi mắt lại một khắc cũng chưa từng rời khỏi nàng.

“Ngươi.....” Tuy rằng đỏ mặt, nhưng lòng hiếu kỳ chiến thắng hết thảy. Mạc Nguyên Thiển trừng lớn mắt nhìn bờ ngực trắng kiêu của hấn, một đường xuống phía dưới, đi vào hấn hai chân trong lúc đó.....

Thì ra, vận mệnh tử của nam nhân là to lớn đến như vậy.

Nhớ tới trước kia xem Đông cung đồ, nàng hoàn toàn không thể đem hai thứ so sánh.

Đối với nghiêm túc chuyên chú của nàng, Thượng Quan Ngự Kiếm nhú mày. Hiện tại cũng không phải là thời cơ quan sát tốt chứ!

“Xem đủ chưa?” Hấn leo lên giường đem nàng ôm vào trong lòng, cảm giác da thịt dán sát vào nhau làm cho hấn thỏa mãn gần như muốn thờ dài.

“Kỳ thật còn không đủ.” Nhưng tư thế này cũng nhìn không tới, chỉ có thể “Cảm giác” Đã có cái “gi đó” cứng rắn áp dụng chạm vào đùi của nàng.

“Về sau sẽ có cơ hội.” Hấn bắt mắt nhấn nhẹ nàng một cái, ám chỉ nàng hiện tại cũng không phải thời cơ để thảo luận.

Mạc Nguyên Thiển bối vì động tác của hấn mà trừng lớn mắt.

Hấn không cho nàng có cơ hội mở miệng, cúi đầu lại áp lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Theo nụ hôn nóng bỏng của hấn, hô hấp của nàng cũng càng ngày càng dồn dập, toàn bộ đầu óc của nàng giờ phút này chỉ còn có một mình hấn, đã quên tất cả những chuyện vừa rồi. Trong cơn hoảng hốt, nàng cảm nhận được hấn đang tách hai chân của nàng ra, vòng lên thắt lưng gầy gò của hấn, nam tính khoẻ mạnh đang sôi sục chiến đấu đang đặt giữa hoa huyết ẩm ướt của nàng, mềm nhẹ nhún nhún.

Nàng còn không kịp phản ứng, hấn thẳng lưng một cái tiến quân thần tốc, cường ngạnh tấn công sâu vào hoa huyết của nàng, tiến vào bên trong hoa kính nhỏ hẹp.

“Đau.....” Nàng nhịn không được hô đau, nhưng hấn không hề dừng lại động tác.

Cảm giác kiên định cứng rắn của hấn một tác lại một tác nhập vào trong cơ thể chính mình, tiểu huyết nhỏ bé của nàng, bị đè nén đến cực hạn, truyền đến từng trận đau đớn. Nàng cau mày, lại phát hiện về mặt hấn cũng thống khổ.

“Chịu đựng một chút.” Nhìn thấy hốc mắt nàng hiện lên hơi nước, hấn cũng không đành lòng, tiếng nói bất chợt mềm hẫng cường chế nội tâm xao động, chỉ sợ bị thương nàng.

Nhìn thấy bộ dáng hấn ôn nhu, Mạc Nguyên Thiển chỉ cảm thấy dường như không đau đến như vậy. Cho dù đau, nhìn bộ dáng hấn đau lòng như thế, nàng cũng không để ý.

Kéo thấp đầu của hấn, nàng chủ động hôn lên môi hấn, đó là phương thức hữu hiệu nhất để nàng giảm đau.

Thượng Quan Ngự Kiếm đương nhiên hiểu được, đồng thời cùng hơi thở nàng triển miên, đột nhiên nhấn mạnh về phía trước một cái, nam căn hoàn toàn toàn mạnh mẽ tiến vào nơi nóng ẩm nhất, tấn công sâu vào hoa kính ẩm áp mềm mại của nàng.

Mạc Nguyên Thiển kêu rên một tiếng, đưa hấn ôm càng nhanh.

“Thực ngoan.” Hấn dường như tưởng thưởng hôn nàng, lưỡi linh hoạt tham nhập trong miệng nàng, cùng nàng dây dưa. Nam căn kiên định xâm nhập vào bên trong cơ thể nàng đang bắt đầu thông thả luật động, nhẹ nhàng ở trong cơ thể nàng đóng đưa, để cho hoa kính non mềm của nàng thích ứng hấn tồn tại, rồi sau đó dần dần tấn công càng lúc càng nhanh, sau khi hoàn toàn rút ra, lại tiếp tục nhấn thật mạnh vào chỗ sâu nhất.

Ngọn lửa nóng vốn dĩ đã tắt lại bị hấn thấp lên càng lúc càng mãnh liệt.

“A.....” Hoàn toàn không giống với khoái cảm lúc trước, hiện tại đang ở bên trong cơ thể của nàng tác loạn, làm cho nàng không biết làm sao, cảm giác hần một lần lại một lần xô xuyên qua chính mình, nam căn kiên đỉnh qua lại ma sát vách tường bên trong hoa huyết nàng Lúc ban đầu đau đớn cùng không khoé sau khi biến mất, thay thế là một cổ thỏa mãn.

Biểu tình khát vọng rõ ràng kia của nàng, làm cho mâu quang của hần tối sầm lại, tốc độ chạy nước rút càng lúc càng nhanh hơn, một lần lại một lần hoàn toàn giữ lấy nàng, mỗi một lần đâm sâu đều nhấn thật mạnh đến chỗ sâu nhất của hoa kính khiến cho nàng run rẩy khoái cảm, dần dần trở nên không thể khống chế.

“Không..... Ta.....” Nàng dật ra kiều ngữ hỗn độn, cảm giác toàn thân đều phát cháy, mà hần chính là hung thủ đốt lửa.

Phản ứng của nàng toàn rơi vào trong mắt của Thượng Quan Ngự Kiếm, làm cho hần càng thêm lớn mật và phóng túng, nhanh chóng mãnh liệt hơn nữa xâm chiếm nàng, ngón lửa nóng thô ráp lần lượt xô xuyên qua nàng, mật dịch trắng mịn đem chỗ hai người ái ân ẩm ướt một mảng lớn, hoa huyết non mềm lúc này đã sưng đỏ nở rộ như một đóa hoa kiều diễm.

Đâm lăng rên rỉ không ngừng dật ra từ trong miệng của nàng, thân mình mềm mại không xương theo hần luật động mà đong đưa, nhũ tiềm mềm mại trắng nõn trước ngực đang không ngừng cọ sát vào trong ngực trắng kiện của hần.

Hai đỉnh hồng môi bởi vì cọ sát mà trở nên cứng rắn hần lên, mỗi một lần đụng chạm hần đều đẩy lên khoái cảm làm cho nàng khó có thể chịu được.

Nàng cũng không biết, việc nam nữ hoan ái là làm cho người ta điên cuồng như thế.

“A a.....” Nàng cảm thấy chính mình như đang dật xoay tròn giữa không trung, mỗi lần nàng cảm thấy mình tìm được một lối ra, lại bị hần kéo tuột trở lại vào đám mây mờ mịt, chìm trong khoái cảm dâng đầy, một lần lại một lần không ngừng mà tích lũy, một lần lại một lần không ngừng đánh sâu vào nàng, làm cho cả người nàng mềm nhũn cảm thấy chính mình sắp ngất đi thôi.

Mái tóc dài đen mịn rối tung xõa dài, che lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, làm cho Thượng Quan Ngự Kiếm thất hồn lạc phách. Một tiếng lại một tiếng mị ngầm như là đang cầu xin tha thứ, lại càng khơi dậy ý niệm chinh phục ở hần.

Kiểm nén suy nghĩ xúc động muốn phóng thích tất cả bên trong cơ thể nàng, Thượng Quan Ngự Kiếm chặt chẽ đem chính mình cố định bên trong chỗ sâu nhất bên trong hoa huyết của nàng, bắt đầu đong đưa phần eo, lấy phương thức như vẽ tranh ma sát ở chỗ sâu trong hoa huyết mãi cảm sung đỏ. Cả người nàng chấn động, ôm cánh tay hần không khỏi tăng thêm lực đạo.

“A.....” Rốt cuộc thừa nhận không được khoái cảm truyền đến như sóng vỗ. Mạc Nguyên Thiển chỉ cảm thấy một trận choáng váng, thân thể giống như dây đàn đã căng đến giới hạn cuối cùng, tàn bộ khoái cảm đang như con lũ tràn quét toàn thân của nàng hoa kính trào ra một lượng ớn mật dịch, làm thấm ướt nam căn thô dài nóng bỏng của hần.

Cảm giác hoa huyết của nàng không ngừng co rút nhanh, giống như cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mút chặt lấy nam căn kiên đỉnh chính mình, Thượng Quan Ngự Kiếm gầm nhẹ một tiếng, đại chưởng nâng đôi mông trắng của nàng lên, đột nhiên xâm nhập nàng.

“Ngô.....” Nàng thét lớn một tiếng, cảm giác chính mình hoàn toàn toàn tâm toàn ý vào nắm trong tay hần, hần mỗi một lần tiến công đều như là muốn đâm thật sâu vào chỗ sâu nhất hoa huyết của nàng như vậy, làm cho nàng không tự giác run run, lại cực độ khát vọng.

Hai chân kẹp chặt thắt lưng của hần, thân thể của nàng chủ động làm ra phản ứng, thậm chí khi hần xâm nhập, lại uốn cong thắt lưng tới đón hợp với hần. Vừa lên một chút, lúc nhanh lúc chậm, theo hần xâm chiếm đong đưa mông trắng mịn, lấy dục vọng cứng rắn kia ma sát vào hoa huyết mãi cảm của nàng càng lúc càng nhiều.

Nhiệt tình của nàng làm hần vui sướng, càng thêm ra sức đảo lộn.

Một trận khoái ý tăng vọt đánh úp lại, nàng lại lần nữa đạt tới đỉnh cao nhất của dục vọng, thân thể mềm mại không tự chủ được run run, xụi lơ gần như không thể nhúc nhích.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hiện lên một tia thương tiếc, Thượng Quan Ngự Kiếm ôm nàng ngồi dậy, để cho nàng tựa vào trên vai chính mình, tư thế này làm cho nam căn kiên đỉnh của hần đi vào càng sâu, đại chưởng, nắm chặt lấy chiếc eo thon của nàng, giúp nàng trước sau đong đưa.

“A.....” Nàng ở hõm vai của hần nhẹ thờ gấp, cảm thấy hạ thân thật căng, bị hần cứng rắn lấp tràn đầy, muốn bứt ra, hần cũng không để cho nàng trốn, mỗi một lần xô xuyên qua đều là mạnh mẽ và hữu lực như vậy, hoàn toàn không cho nàng có cơ hội thờ dốc, chỉ có thể lên tiếng duyên dáng hét to, cảm thấy chính mình cũng sắp chết đi.

Từng đợt cao tốc kịch liệt co rút nhanh, tăng vọt không ngừng ở chỗ sâu trong hoa huyết tràn mờ ra, gất gao bao phủ nam căn cứng rắn bên trong, lại một lần nữa bị hần đẩy lên đỉnh cao trào mạnh mẽ nhất, nàng khó nhịn uốn cong người, mềm nhũn bên trong lòng hần, nhịn không được xin tha.

“Không được..... Ta không được.....” Kiều mỹ xin khoan dung rên rỉ nhẹ, làm cho người ta hoàn toàn không thể chống cự.

Tâm Thượng Quan Ngự Kiếm chấn động, mạnh mẽ nhấn mạnh vài cái, thắt lưng cường kiện tiến nhanh kịch liệt rung động, song chưởng hữu lực gất gao ôm nàng, ở chỗ sâu trong hoa huyết non mềm bắn ra mầm móng nóng ấm, cùng nàng đang ngênh đón cao trào làm người ta điên cuồng.....

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Nam bắc võ lâm, đại hội Võ lâm ba năm một lần, sắp cử hành vào cuối tháng này. Theo thời gian càng ngày càng gần, tới gần các thành trấn Nhị tô sơn, chung quanh có thể thấy được người giang hồ đeo vũ khí đi lại, tất cả đều là chờ lên đỉnh Nhị tô sơn tham dự sự kiện võ lâm này.

Mà nơi tụ hội tụ hội tốt nhất, đó là khách sạn Trà Bông. Mặc kệ quen biết hay là không biết, chỉ cần có đề tài, cộng đồng liền có thể tán gẫu vui sướng.

Mà đề tài kia, trừ bỏ võ lâm đại hội, đó là Nam võ lâm Kiếm Thánh cùng Bắc võ lâm Võ Hoàng.

“Trước đó vài ngày, ta có hân hạnh ở Bạch Hà trấn trên gặp được Kiếm Thánh Thượng Quan thiếu chủ.” Lời dạo đầu này đã thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở đây, hơn phân nửa nhân mã đều quay đầu nhìn về hướng này, có chút ra vẻ tự nhiên, những người còn lại là kéo dài lỗ tai qua, muốn nghe xem trực tiếp tin tức này.

Nhìn đến phản ứng của đoàn người, Vương Kiên nói chuyện càng thêm ra sức.

“Ba năm không thấy, cả người Kiếm Thánh phát ra khí thế càng làm cho người thuyết phục, ta xem năm nay a, khẳng định vẫn là do Thượng Quan thiếu chủ liên nhiệm vị trí Kiếm Thánh.”

“Xin hỏi danh hào của vị thiếu hiệp này, cùng Kiếm Thánh có quan hệ gì? Cự nhiên có thể nhìn thấy mặt Kiếm Thánh?” Người bên cạnh nhin không được biểu tình hâm mộ, ánh mắt chuyển đến trên người Vương Kiên thêm mang theo chút khâm phục.

“Không dám không dám, tại hạ Vương Kiên, chỉ là trùng hợp cùng Kiếm Thánh ở tiệm cơm Đồng gia dùng cơm, từ xa nhìn thấy ngài ấy mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, đoàn người phát ra tiếng thất vọng “Ác”.

Thì ra là người qua đường a!

Thấy mọi người đều lại tự dời ánh mắt, Vương Kiên vội vàng tiếp tục giương giọng.

“Chẳng qua, lần này cùng với lúc trước cũng không giống nhau a.” Thanh âm khẽ nhếch mang theo điểm kích động, cần phải muốn cho tất cả mọi người nghe được. “Luôn luôn độc lai độc vãng, Kiếm Thánh ngay cả một tùy tùng cũng không chịu mang, lần này lại không phải đi một mình.”

Tin tức này vừa nói xuất khẩu, quả nhiên lại hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chỉ cần đối giang hồ sự hơi có hiểu biết mọi người biết, này mặc cho Kiếm Thánh Thượng Quan Ngự Kiếm đúng là mình hà trang thiếu trang chủ, năm vừa mới hai mươi liền đoạt được Kiếm Thánh vị. Hắn trời sinh tính lạnh lùng, khó có thể thân cận, hơn nữa phong cách hành sự nhưng bằng chính mình yêu thích, hi vọng vô thường, chịu không nổi có người đi theo phía sau hắn, cho nên mỗi lần lệ tuần hoặc là có việc ra đảo luôn độc thân một người, chưa từng nghe qua hắn có làm cho ai đi theo.

Không nghĩ tới, lần này hắn lại không đi một mình?

“Không phải một mình?” Cái này làm cho mọi người náo nhiệt quan tâm hẳn lên.

“Đó là dẫn theo người nào? Chẳng lẽ là e ngại trước võ lâm đại hội nhiều bọn chuột nhắt gây bất lợi, lúc này đây rốt cục dẫn theo các đệ tử của Minh Hà trang ra đảo, chuẩn bị tốt để rửa sạch một chút?”

“Hay là huynh đệ hần bá kết Tổng Nguyên Ngọc?” Cái này cũng không đúng, hai người bọn họ cũng không phải mới quen biết gần đây, nếu Thượng Quan Ngự Kiếm nguyện ý ngoại lệ vì Tổng Nguyên Ngọc, sớm đã nhìn thấy hai người kết bạn đi giang hồ.

“Cũng không phải.” Vương Kiên lắc đầu, thần thần bí bí, bộ dáng muốn nói lại thôi, quả nhiên làm cho mọi người tâm sốt ruột, nhin không được thúc giục.

“Rốt cuộc là như thế nào người cũng nói mau a!”

“Đúng vậy đúng vậy, rốt cuộc là ai có phúc khí tốt như vậy, cự nhiên có thể làm cho Kiếm Thánh đổi đài khác biệt như thế, mang theo đi bên cạnh?” Chuyện này hoàn toàn là làm cho người ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ a.

Vòng vèo đủ, Vương Kiên mới có thể nói ra đáp án. “Nói ra khẳng định mọi người cũng không tin. Là một vị cô nương!”

Về mặt mọi người quả nhiên không tin, có người thậm chí mặt lộ vẻ tức giận, một số khác vì hấn hồ ngôn loạn ngữ mà vui vẻ.

“An tâm một chút chớ hồ nghi, ta nói đều là sự thật! Là ta tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không phải thuận miệng hồ giảng(nói nhảm)!”

“Ta nói Vương huynh, ngươi là đồ mặt dày cũng muốn khoa trương sao.” Có người bắt mẫn ra tiếng. “Thượng Quan thiếu chủ rất lạnh lùng, không gần đến một chút nữ sắc, ngay cả giang hồ đệ nhất mỹ nhân ‘Tổ Thường tiên tử’ cũng không để ý, làm sao có khả năng đi cùng cô nương khác được.”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi đừng ăn nói bừa bãi, làm nhục danh dự Kiếm Thánh. Đến lúc đó cho dù Kiếm Thánh không muốn cùng ngươi so đo, chỉ sợ rất nhiều người cũng không để yên cho ngươi đâu.” Ngay cả nửa uy hiếp cũng đều lấy ra khỏi lồng hấp.

“Ta không có nói bậy.” Vương Kiên lần này gấp đến độ trên trán đổ mồ hôi, vội vàng chứng thật chính mình nói đều là thật sự. “Cô nương kia đại khái mười sáu, mười bảy tuổi, bộ dạng điểm lệ vô song, nàng mới cười, toàn bộ khách điểm nhìn đến ngây người, nếu như không phải Kiếm Thánh an vị bên cạnh nàng, chỉ sợ không ít người hội tiến lên bắt chuyện đâu.”

“Ta ở một bên nhìn, tiểu cô nương kia hoàn toàn không úy kỵ Kiếm Thánh, hi hi ha ha đi theo hấn nháo, mà Kiếm Thánh cũng cùng ngày thường bắt đồng, lại có thể dung túng cho tiểu cô nương kia.”

“Vương huynh, ngươi kể chuyện cổ tích cũng nên kể cho giống một chút. Ngươi hỏi thử toàn bộ người ở đây xem, nhìn xem ai sẽ tin tưởng?” Có người bàng quan nhìn không được kháng nghị. Cho dù không biết mặt Kiếm Thánh, nhưng những năm gần đây nghe thấy tin đồn về hấn, đã biết hấn tuyệt sẽ không phải là người sùng nịch tiểu cô nương.

“Đúng vậy, điều này sao có thể!” Mọi người đánh trống reo hò, chỉ kém không lấy trứng thối ném Vương Kiên.

(Tiểu ngỗng từ: úp sọt đề..ê..ê..! *gật gù* lâu lém mới thấy cả vô lâm hội đồng một người như vậy, rất đáng để xem a!)

“Là thật!” Vương Kiên khóc không ra nước mắt, hấn rõ ràng sẽ không nói dối, tại sao mọi người lại không tin tưởng hấn? Chính hấn cũng hiểu là không thể tin được a, nhưng cố tình chính là đã xảy ra thôi!

Đang lúc có người muốn mở miệng mắng, một thanh âm khác liền xuất hiện.

“Ta cũng có nhìn thấy, Kiếm Thánh không phải đi một mình.”

“Thiệt hay giả?” Ánh mắt Mọi người lập tức chuyển qua, bắt đầu chuyển sang bán tín bán nghi.

“Nhưng ta nhìn thấy không phải là một cô nương xinh đẹp, mà là một vị tiểu công tử.” Nghi hoặc trên mặt người nọ không thiếu so với người bên ngoài. “Đại khái mười bốn, mười lăm tuổi, là tiểu thiếu gia, cùng Kiếm Thánh như hình với bóng.”

“Cái gì?”

Đây là có chuyện gì? Đoàn người đều bị làm cho choáng váng.

“Bất quá tiểu công tử kia, bộ dạng thật sự là..... Không phản đối. Sinh ra là thân nam nhi thật sự là..... Đáng tiếc.” Một đại hán thô lỗ, thật sự nghĩ không ra hình dung tốt.

Trong lúc nhất thời, có người khe khẽ nói nhỏ, có người cao giọng bàn luận, nhưng đều nói cùng sự kiện.

Bên người Kiếm Thánh, đến tốt cùng là tiểu công tử, hay là cô nương xinh đẹp?

Cái này, mọi người càng muốn lên đỉnh Nhị tô son xem thử mới được.

Mà dựa vào vị trí gần cửa sổ, nam nhân chậm rãi ăn uống, nhưng liếc mắt vẫn nhìn người lớn tiếng kiên trì chính mình không nhìn lắm kia, cười nhẹ.

Thì ra là nàng chạy đến kia a!

Mặc dù có chút phiền toái, nhưng ít nhất không sợ tìm không thấy người.

* * * * *

Mạc Nguyên Thiên vui vẻ ôm vật nhỏ trong lòng, hướng người hầu dẫn đường nói cảm tạ sau, bước nhanh đến hướng hấn nói đi đến, rất muốn cho Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn thử tân lễ vật mình mới thu được.

Đi một vòng đã thấy đến thân ảnh quen thuộc kia, Mạc Nguyên Thiên đang muốn mở miệng gọi hấn, lại phát hiện hấn không phải một mình.

Dừng chân lại, núp trong bụi hoa nhìn ra, Thượng Quan Ngự Kiếm đang theo một vị cô nương đang nói chuyện.

“Thượng Quan công tử, gia phụ nhiều lần đưa thiệp mời đến đảo Minh Hà, hy vọng công tử quá bước đến ‘Tổ Tâm trang’ làm khách, lại đều vừa vặn thấy người luôn luôn bận rộn công sự.” Viên Tổ Thường nhìn hấn, trong mắt tràn đầy sùng bái cùng ái mộ. “Không biết lúc này công tử đã ra khỏi Minh Hà đảo, có thể dành một chút thời gian, đến Tổ Tâm trang làm khách hay không?”

Tổ Tâm trang? Mạc Nguyên Thiên nghiêng đầu tự hỏi, rất nhanh nhớ tới trang viện Tổ Tâm kiếm kia. Vậy..... Nữ tử áo trắng chính là đệ nhất mỹ nhân lĩnh danh trên chốn giang hồ Viên Tổ Thường sao?

Càng muốn đi tìm hiểu một chút, ánh mắt đem Viên Tổ Thường nhìn từ đầu đến chân

(*chăm chăm sờ hời* Chị thật đáng sợ! May mà người bị soi hem fải e nếu ko chắc da mặt em cháy lun wá!),

Mạc Nguyên Thiên hạ một kết luận: Nàng không đẹp.

(*ngã cái oạch* chị soi xong cho một câu kết luận ko tưởng!(_ __!))

Bất quá này cũng không có gì đặc ý, dung mạo chính mình như thế nào nàng rất rõ ràng, nhưng có đôi khi so với người khác đẹp cũng không thấy được có thể thắng qua người khác.

Nhưng so với Thượng Quan Ngự Kiếm mà nói, mình có phải thắng được vị Tổ Thường tiền tử này hay không.

“Tại hạ lần này ra đảo là vì võ lâm đại hội ba năm một lần, sự việc xong xuôi sẽ lập tức quay về Minh Hà đảo, hảo ý của Viên tiền bối tại hạ xin ghi nhớ.” Thượng Quan Ngự Kiếm mặt không chút thay đổi cự tuyệt, tựa hồ không nhìn thấy vẻ chờ mong trên mặt nàng, ngay cả tia do dự đều không có

“Nhưng.....” Viên Tổ Thường cắn môi dưới, đáng vẻ buồn bã muốn nói lại thôi mặc cho ai thấy cũng đều sinh lòng thương tiếc, chỉ tiếc đối với trái tim lạnh lùng của Thượng Quan Ngự Kiếm này thì hoàn toàn không động tâm.

Nhìn từ bụi hoa qua những tán lá, Mạc Nguyên Thiên thật ra khó chịu thay vị tiền tử kia, còn không kịp nảy sinh địch ý, ngay lập tức liền chuyển sang đồng tình. Nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng xa cách của Ngự Kiếm, chỉ sợ tiền tử kia có tiếp tục cố gắng như thế nào, cũng không thể làm hắn động tâm.

Không muốn nghe tiếp những lời bọn họ nói, Mạc Nguyên Thiên nhẹ nhàng lặng lẽ ôm vật nhỏ trong lòng xoay người, quyết định lưu cho vị tiền tử kia tự tôn cuối cùng.

Đi mới được vài bước, lại bị giáo nhân cấp ngăn cản.

“Không thể nào.” Nàng trừng mắt nhìn mấy nam nhân mặt lộ vẻ hung hăng trước mắt, nhất thời choáng váng.

Thủ vệ nơi này cũng quá sơ sót đi, để cho thích khách nghênh ngang xông vào như vậy!

“Quả nhiên thật giống như lời đồn, là một tiểu mỹ nhân.” Một người trong đó cười nhạt, đại dao vung lên. “Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn theo chúng ta đi, để khỏi phải chịu đau khổ!”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Mạc Nguyên Thiên thật sự rất muốn thờ dài. Nghe thử đi, người ta đang gọi nàng là gì, tiểu mỹ nhân a..... Sớm nói để cho nàng thay nam trang chẳng có một chút tác dụng nào.

“Muốn ta ngoan ngoãn theo các ngươi, đó là tuyệt đối không có khả năng.” Trên mặt nàng hoàn toàn không thấy chút thần sắc kích động nào, cho dù trong lòng một điểm nắm chắc cũng không có.

“Vậy đừng trách chúng ta thô lỗ, vạn nhất nếu bị thương ngươi, như vậy có lẽ không tốt.” Năm tên đại hán, trên tay mang đao, trên mặt đều là tươi cười không có hảo ý.

“Sư huynh -- cứu mạng --” Mạc Nguyên Thiên mới vừa kêu, những thanh đao đã sớm chém về hướng nàng, nàng vội vã né sang một bên, không dám theo chân bọn họ so chiêu, chỉ có thể dựa vào thân thể nhẹ nhàng né tránh tả hữu, thỉnh thoảng một cánh tay xuất hiện nắm lấy nàng.

“A!”

Thượng Quan Ngự Kiếm đuổi tới rất nhanh, một luồng ánh sáng trắng xuất hiện, năm tên đại hán đều thối lui một bước dài. Mạc Nguyên Thiên nhanh tay lẹ mắt thối lui đến phía sau hắn, lấy hắn làm tấm chắn.

“Sư huynh, ngươi chỉ cần đến chậm một bước, có lẽ ta sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.” Tuy rằng trên tay có thương tích, Mạc Nguyên Thiên vẫn không quên trêu ghẹo.

Lời này lại làm cho đôi mày rậm của Thượng Quan Ngự Kiếm căng thẳng.

Đôi mắt lạnh lẽo đảo qua đám nam tử trước mắt, không nói một lời, rút kiếm ra chiêu, chiêu thức tàn khốc làm cho đối phương không hề có đường sống chống đỡ, phía sau Mạc Nguyên Thiên nhìn thấy choáng váng.

m độc đến như vậy sao? Hoàn toàn không cho người ta cơ hội, mãnh liệt cho thấy tâm ý muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Ban am nhân mang đao nhanh chóng ngã rạp, còn lại hai người muốn trốn, lại bị kiếm khí của Thượng Quan Ngự Kiếm bao phủ toàn thân không thể đào thoát. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt chuyển về hướng Mạc Nguyên Thiên đang ở một bên, muốn lấy nàng làm vũ khí uy hiếp Thượng Quan Ngự Kiếm dừng tay, lại không có cơ hội. Thượng Quan Ngự Kiếm biết ý đồ của bọn chúng, ánh mắt lạnh hơn, xuất kiếm càng thêm không lưu

ình.(Aizz, ai lại tự đổ thêm dầu vào lửa làm chi! Đúng là ngu ngốc!)

Khinh công không được mau lẹ như Thượng Quan Ngự Kiếm, Viên Tổ Thường chậm vài bước mới đến nhìn thấy ống tay áo của Mạc Nguyên Thiển nhiễm máu đỏ thẫm, không khỏi hô nhỏ:“Phong công tử, tay ngươi bị thương”

“Sao lại thế này?” Thấy ống tay áo của nàng dính đầy vết máu, biểu tình trên mặt Thượng Quan Ngự Kiếm càng thêm xanh mét.

“Sư huynh, hai người kia đào tẩu.” Mạc Nguyên Thiển không trả lời vấn đề của hắn, chỉ là cười khề nhắc nhở hắn. Nói cũng nực cười, vừa rồi còn đầy mặt sát khí muốn đẩy người khác vào chỗ chết, hiện tại ngay cả người ta chạy cũng không biết.

Thượng Quan Ngự Kiếm ngay cả nhìn cũng lười, chỉ nhíu mày nhìn vết thương trên tay nàng.

“Bị thương tại sao lại không nói!”

“Vết thương nhỏ mà thôi.” Được sự quan tâm không chút nào che dấu của hắn làm cho cảm động, Mạc Nguyên Thiển lộ ra nụ cười tươi mềm mại đáng yêu, giống như đao thương kia một chút cũng không đau.

“Chảy máu còn nói là không sao?” Thượng Quan Ngự Kiếm tuyệt không cho phép trên người nàng xuất hiện một chút vết thương nào dù nhỏ nhất. Nghiêng người chăm chú nhìn vào miệng vết thương trên tay nàng hioongs như gặp phải loại bệnh khó trị nào lắm vậy. Hắn vội lấy khăn tay ra băng bó vết thương trên mặt vẫn không ngừng lo lắng.

“Đi.” Hắn vội vã ôm lấy nàng bước đi.

“Đi? Đi đâu?” Mạc Nguyên Thiển nhẹ nhàng tránh .“Uy, tay ta chỉ bị người ta rạch một đường nhỏ, cũng không phải chặt đứt chân , ngươi đang làm cái gì a?”

“Ngaoan một chút.” Hắn tức giận miết nàng liếc mắt một cái.“Về Lục Ba sơn trang trước để cho lão thần y xem một chút.”

“Cái gì?” Sau một hồi nàng sừng sốt, liền tức giận rống to.“Ngươi không cần chuyện bé xé ra to, ngươi không phải đã băng bó sao? Thương thế của ta không có gì nghiêm trọng.”

“Có nghiêm trọng không không phải do ngươi nói.” Thượng Quan Ngự Kiếm lạnh lùng trả lời, cước bộ không ngừng.

“Cái gì?!” Nàng thật sự chịu không nổi.“Ngươi không phải còn có việc sao? Cứ đi như vậy được không? Ngươi không cần khăn trương như vậy.”

“Cầm miệng.”

“Chờ một chút đã, ngươi thật là.....” Hắn còn không sợ bị người cười sao! Cho dù hắn không sợ, nhưng nàng rất sợ a! Hắn vẫn là nghênh ngang đi về hướng cửa như vậy!

“Kháng nghị thêm lần nào nữa liền điểm á huyệt của ngươi.” Hắn cảnh cáo nàng, hung tợn lên tiếng uy hiếp.

“Mọi người mau đến xem này, đường đường Kiếm Thánh cư nhiên như vậy không biết xấu hổ, uy hiếp một cái thiếu niên bị thương!”

“Thiếu niên?” Hắn lạnh lùng xuy một tiếng.

m thanh đầu võ mồm của hai người xa dần, hoàn toàn không phát hiện ở đây còn có bên thứ ba.

Viên Tổ Thường tan nát cõi lòng nhìn hướng bọn họ rời đi, mặt đầy thê lương.

Nàng vẫn nghĩ đến, Thượng Quan Ngự Kiếm là vì trời sinh lạnh lùng, mới có thể khó có thể đáp lại tâm ý của nàng, chỉ cần nàng chưa từ bỏ ý định cố gắng thật nhiều, hẳn rồi sẽ có một ngày sẽ chú ý tới nàng. Lại không nghĩ rằng, hoàn toàn không phải như vậy, nhìn bộ dáng khăn trương lo lắng của hắn mới vừa rồi kia, nàng mới hiểu được.

Từ đầu tới đuôi, chính là nàng nhất sương tình nguyện.

Trải qua ngày hôm nay, nàng đã tỉnh.

*****

Mạc Nguyên Thiển ngồi trước cửa sổ một cách nhàm chán, trong lòng nhịn không được oán giận một trăm lần gã nam nhân không thể hiểu nổi kia

Chẳng qua là bị chém một đao, cũng không phải bị trọng thương, hắn cư nhiên bắt nàng ở lại Lục Ba sơn trang “Tu dưỡng”, còn phái một đám người ở bên ngoài sân tuần tra, nói là sợ lại có người đến tập kích nàng.

Làm ơn đi, làm như nàng là tù phạm a!

“Xem ra ngươi vẫn còn nhàn nhã nhỉ.”

Thình lình xảy ra giọng nam dọa đến nàng, hơn nữa thanh âm này..... Tại sao lại làm cho người ta cả người rét run a.

Nàng kiên trì ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt đang tức giận.

“Sư phụ --” Nàng phản ứng rất nhanh, phi thường chân chó xông lên phía trước, giống như vòi bạch tuộc dặt lên ông, làm như mình vẫn là tiểu oa nhi ba tuổi. “Thiên Thiên thực nhớ ngài a!” Sư phụ thân ái, làm ơn nhìn thấy đáng về nhớ nhưng nhiệt tình của con mà bỏ qua đừng so đo a!

“Phải không?” Thượng Quan Mộ Dương thực không cho nàng mặt mũi kéo nàng từ trên người mình “Bạt” xuống dưới, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng chăm chăm. “Ta nghĩ ngươi đến ngay cả họ gì danh gì của mình đã sớm cũng đã quên mất rồi, cư nhiên còn có thể nhớ rõ ta, sư phụ không đáng nhắc tới này?”

“Sư phụ thật sự là thích nói đùa, Thiên Thiên cho dù đã quên bản thân họ gì danh gì, cũng không dám quên sư phụ ngài a!” Mạc Nguyên Thiên cười sáng lạn, chỉ sợ làm không tốt, mạng nhỏ khó bảo toàn.

“Ta đã xem như ngươi đã chết rồi.”

“Oan uổng a!” Nàng chỉ kém không hát lên câu đả mạt ngực dậm chân để đòi lại sự trong sạch của bản thân. Nhưng thấy sư phụ hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào, nàng đành phải thay đổi sách lược. “Bắt quả sư phụ a, ngài cũng thật sự là không có suy nghĩ, đã nhiều như vậy năm, ngài cư nhiên ngay cả thân phận thật cũng không nói cho chúng con. Không nghĩ tới ngài lại là người của Thượng Quan gia.”

“Sao?” Thượng Quan Mộ Dương ngạo nghễ liếc mắt nhìn nàng. “Như thế nào, muốn đem sai lầm đổ lên đầu ta?”

Cô gái nhỏ này suy nghĩ cái gì ông lại không biết sao? Né tránh phải chăng qua là sợ mình sẽ tìm nàng tính sổ mà thôi, loại tiểu kỹ xảo này ông liếc mắt một cái liền xem thấu.

“Nào có.” Nhìn không ra cảm xúc của sư phụ, Mạc Nguyên Thiên đành phải làm chủ mèo ngoan ngoan (@.@ mèo ngoan?! QH tý ơi! Con mèo này ngoan chỗ nào vậy? QH: Ồ, ngoan với Ngự Kiếm Ca ca). “Xem ra tinh thần của sư phụ rất tốt. Thiên Thiên rời nhà nhiều ngày, không biết di nương thế nào?”

Sư phụ luôn luôn sùng ái di nương, trước đem lệnh bài bảo mệnh là Di nương ra, cho dù sư phụ tức giận đến đâu, hẳn là cũng sẽ giảm bớt được chút ít, có lẽ sẽ không phạt nàng đâu.

“Ngươi còn dám hỏi!” Khuôn mặt nhô nhô của ông khi nhắc đến ái thê liền thay đổi. “Ngươi cũng không giấu lại bản thân đã gây ra họa lớn gì..... Ngươi dám đào hôn! Di nương ngươi vừa nghe đến tin tức, chỉ kém không ngất xỉu! Ngày hôm sau không nói hai lời, bắt ta đi ra ngoài tìm ngươi!”

Chưa hết to lên là, ông rốt cuộc đã trêu chọc phải ai, ái thê cư nhiên một mạch cho rằng là do ông dạy dỗ nàng từ nhỏ đã có ý nghĩ phóng khoáng không an phận cho nên càng lớn càng bướng bỉnh, làm việc càng ngày càng không đúng mực, mới có thể làm cho nàng lớn gan lớn mật ngay cả hôn sự đều dám trốn, chỉ vì cái “Vô lâm đại hội” gì đó!

Trời biết ông so với bất luận kẻ nào cũng không muốn cùng giang hồ có liên quan, huống chi nếu không phải vì ái thê, ông ngay cả dạy công phu cho hai huynh muội kia cũng đừng hòng, hiện nay được, xảy ra chuyện đều do bà mà thôi!

Nhưng khi bị thê từ lên án, ông có thể phản bác sao? Còn không phải chỉ có thể bồi khuôn mặt tươi cười, sau đó bọc hành lý bao một bao xuất môn tìm người..... Kết quả này tiểu gây sự này lại ở đây hưởng thụ làm ra về không có việc gì!

“Con đã biết di nương thương con.”

Nụ cười của Thượng Quan Mộ Dương vụn vụn, nhìn đồ nhi không biết sống chết cư nhiên còn dám nói như vậy.

“Mạc Nguyên Thiên, ngươi rốt cuộc có biết sự tình rất nghiêm trọng hay không!” Thượng Quan Mộ Dương thật muốn bắt nàng lại đây đánh vào mông nàng thật mạnh, nhưng nàng đã không còn là tiểu oa nhi năm đó. “Ngươi tự tiện đào hôn, kêu Hương Hương thay ngươi xuất giá, một mình chạy đến nơi đây, còn dám dây dưa không rõ cùng Ngự Kiếm! Ngươi đã quên mình đã gả cho Nhan Khánh Ngọc, là dâu của Nhan gia sao?”

“Sư phụ, con không phải có ý bắt bẻ câu nói của người, lỗi ngôn ngữ, nhưng người cũng vừa nói đó, con đã để cho Hương Hương xuất giá thay con, cho nên ta cùng Nhan Khánh Ngọc một chút quan hệ cũng không.” Cho dù chọc giận sư phụ, đây là chuyện nàng nhất định phải nói cho rõ ràng!

“Tốt nhất là không quan hệ.” Ông thật sự muốn gõ đầu nàng cho nàng tỉnh táo lại! “Chính ngươi cả gan làm loạn, người khác cũng không theo ngươi điên cuồng. Tự ngươi ra bên ngoài hỏi xem đương kim phu nhân của Tướng gia là ai! Tốt nhất ngươi có thể và Nhan Khánh Ngọc một chút quan hệ cũng không có!” Nàng đem hôn nhân làm trò đùa, nhưng cũng không đại biểu tất cả người trong thiên hạ đều nghĩ như thế a!

“Con không nghĩ xa như vậy!” Thượng Quan Mộ Dương thật sự muốn nôn ra máu. Con bé này nói gì vậy! “Ngươi rất tùy hứng, nhưng ngươi có từng nghĩ qua chuyện này sẽ cuối cùng xử lý ra sao không phải?”

“Không có.” Đến nước này, Mạc Nguyên Thiên cũng liền ăn ngay nói thật. “Con chỉ biết, cho dù như thế nào con cũng muốn đến đỉnh Nhị tô sơn xem thử vô lâm đại hội một chút.”

Thượng Quan Mộ Dương thật sự muốn một chưởng đánh về phía ót của nàng, xong hết mọi chuyện!

“Ngươi vẫn nghĩ bản thân là tiểu hài tử sao?” Cuối cùng, ông chỉ có thể thở dài thật sâu. “Được, cho dù ngươi thực sự lên được đỉnh Nhị tô sơn, sau đó thì sao? Ngươi làm việc này dễ dàng như vậy, đại tiểu thư Mạc gia trốn nhà lưu lạc giang hồ, xem đã mất thì quay trở về nhà cùng lắm thì quý gối trước từ đường một đêm là xong hết mọi chuyện sao?”

“Con không ngây thơ như vậy.” Nàng cũng không phải không biết chuyện phiền toái này. “Cha và nương của con có khỏe không? Có giận con không?”

“Ta nghĩ, từ ‘giận’ hẳn là không đủ để hình dung.” Thượng Quan Mộ Dương tức giận, không muốn để cho nàng rất thoải mái. “Chính ngươi nói xem, chuyện này nên làm sao bây giờ? Khác không nói, chỗ của Nhan gia, ngươi tính như thế nào?”

Dừng một chút, ông ngoảnh mặt sang một bên mặt. “Đừng nói đến chuyện ngươi là nữ nhi chưa xuất giá--” Không đúng, nàng “Trên danh nghĩa” Xem như đã xuất giá. “Một cô nương lại cùng một nam nhân đồng tiền đồng ra, không danh không phận, như thế này còn ra thể thống gì!”

Cho dù nam nhân kia là cháu ruột của ông, ông cũng không thể không dạy dỗ.

“Vậy lúc trước ngươi và Di nương lúc chưa thành thân, cũng không phải bám sát theo Di nương không rời bước hay sao, đồng tiền đồng ra, không danh không phận đuổi đều đuổi không đi.” Mạc Nguyên Thiên đáp trả lại ông.

“Ngươi.....” Thượng Quan Mộ Dương thật sự không có cách nào với nàng, nhưng lại không thể không nói. “Ngươi cho là chuyện của ngươi chỉ đơn giản như vậy sao? Hôm nay nếu ngươi không cùng Nhan Khánh Ngọc định cử hành quá hôn lễ, vậy chuyện của ngươi cùng tiểu tử kia đương nhiên dễ rồi. Nhưng cố tình không phải như vậy a! Hiện tại mọi người bên ngoài đều biết ngươi gả cho Nhan Khánh Ngọc, ngươi cho là tùy tiện đứng ra nói vài câu sẽ không sao sao?”

“Con cũng biết không dễ dàng như vậy.” Nàng đương nhiên không ngu ngốc, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến chuyện an phận thủ thường theo ý của cha mẹ lập gia đình qua cả đời, nàng có chuyện nàng muốn làm.

“Cho dù chuyện ngươi và Nhan gia có thể giải quyết, Thượng Quan gia nói không chừng còn có vấn đề a!” Thượng Quan Mộ Dương nhìn nàng, thật sự rất khó không lo lắng. “Thân phận của ngươi còn có chuyện hôn ước, ngươi có nói qua với hắn sao?”

Hắn, đương nhiên là Thượng Quan Ngự Kiếm.

“Không có.”

Quả nhiên không có. Thượng Quan Mộ Dương thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

“Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu hắn biết sẽ như thế nào? Hắn sẽ nhìn ngươi như thế nào? Hai người các ngươi muốn ở cùng một chỗ thực sự không có kết quả tốt, sợ là khó khăn.” Nghĩ vậy, ông cảm thấy tóc trên đầu mình bạc thêm vài phân. Hơn nữa đối tượng nào nàng không tìm, cứ nhiên tìm tới cháu của ông, nếu xử lý không tốt, đừng nói ông luyến tiếc, ngay cả Ai thế của ông cũng nhất định sẽ không buông tha cho ông.

“Con không nghĩ tới cùng hắn sẽ có kết quả gì.” Lúc trước dám đào hôn, nàng không phải không nghĩ tới hậu quả, nhưng nàng đã hạ quyết tâm, cho dù bị đuổi ra khỏi nhà nàng vẫn muốn trốn, quan tâm duy nhất chính là -- “Hương Hương không có việc gì chứ? Hay là người của Nhan gia đã biết thân thế của muội ấy? Vậy hiện tại thì sao?”

“Hương Hương còn ở Nhan gia.” Nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của nàng, Thượng Quan Mộ Dương cũng không gạt nàng. “Cha và nương ngươi lên kinh thành thành thăm ngươi, mới biết được gả qua Nhan phủ căn bản không phải ngươi! Nghe Nhan Khánh Ngọc nói, đêm tân hôn đó Hương Hương đã cùng hắn thừa nhận, bất quá hắn vẫn là quyết định đem Hương Hương lưu lại.”

“Đó là đương nhiên, Hương Hương dễ thương đáng yêu như vậy, cũng xem như Nhan Khánh Ngọc biết nhìn hàng.” Nghe thấy Hoài Hương không có việc gì, Mạc Nguyên Thiên cũng buông thả tâm.

“Ngươi đừng yên tâm quá sớm.” Thượng Quan Mộ Dương lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, như là đang cười nàng đem sự tình nhìn xem rất đơn giản. “Nhan Khánh Ngọc cưới Hương Hương, không có nghĩa là hôn sự của ngươi sẽ không giữ lời, lại càng không nói đến chuyện Hương Hương vẫn là mạo danh của ngươi gả. Nhan lão gia đối với việc này thực không thông cảm, nếu không phải vì nể mặt mũi lẫn nhau, đã sớm không để yên cho người nhà của ngươi rồi!”

Mạc Nguyên Thiên không đáp lời, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn tràn ngập sức sống cũng có vẻ ảm đạm đôi chút.

“Ngươi có biết đã gặp phải cái chuyện phiền toái gì không.” Thượng Quan Mộ Dương vẫn rất thương yêu mấy tiểu bối bọn họ, nhưng lần này Mạc Nguyên Thiên thật sự hơi quá đáng. “Tóm lại, Di nương ngươi muốn ta tới tìm ngươi, đem ngươi mang về, lại đến thương thảo giải quyết việc này như thế nào.”

“Con không quay về.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nguyên Thiên cố chấp kiên quyết. “Con vẫn chưa thể trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Người Hài Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sau khi tiến bước Thượng Quan Mạc Dương, cả người Mạc Nguyên Thiển tâm phiền ý loạn, nghĩ đến tương lai một đồng vấn đề nan giải, cho dù là người luôn luôn thích cười, thích náo nhiệt như nàng cũng nhận không được thờ dài.

Tại sao lại phiền toái như vậy ! Vốn thực đơn thuần nghĩ đến hoàn thành giấc mộng xông pha giang hồ bao năm qua của nàng, lại không nghĩ đến liên lụy đến nhiều người như vậy, khiến cho nàng muốn giải quyết như thế nào cũng không xong.

Cổ tình vào lúc này, Tống Tam Lăng lại cho gọi nàng đến tiền sảnh, căn cứ vào lễ phép, cho dù nàng thăm nghĩ âm thầm buồn bã ở trong phòng, nhưng vẫn phải sửa soạn lại dung nhan đi gặp chủ nhân son trang.

“Lão gia tử, ngài có việc tìm ta?” Bước vào đại sảnh, thế này mới phát hiện người không ít, ngoại trừ Tống Tam Lăng, Thượng Quan Ngự Kiếm cùng Tống gia huynh muội cũng đều ở đó.

“Náo nhiệt như vậy?” Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo kia. “Ngươi đã trở lại?”

Thượng Quan Ngự Kiếm không trả lời nàng, chỉ duy trì nguyên tư thế, không hề cử động.

Kỳ dị. Mạc Nguyên Thiển nhìn hần. Thì ra không chỉ là hần, toàn bộ mọi người ở đây đều âm dương quái khí nhìn nàng -- Ngoài Tống Áu Ba kia, biểu tình của nàng ta là thực không che lấp vui sướng khi người gặp họa.

“Sao lại thế này?” Nàng bước đến, mọi người cũng không nói chuyện, nàng đành phải tự động tự giác mở miệng.

Tống Tam Lăng nhìn nàng, muốn nói lại thôi, ánh mắt không khỏi lại chuyển về hướng của Thượng Quan Ngự Kiếm ở một bên, nhưng người sau vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích, ông đành phải thờ dài.

“Tiểu Thiển, vừa rồi có người đến tìm cô nương sao?” Ông thực hàm súc hỏi.

“Vừa rồi?” Mạc Nguyên Thiển hiểu được vì sao biểu tình của bọn họ đều quái như vậy. “Đúng vậy, là có người tới tìm con.” Nàng thần nhiên thừa nhận nói.

“Người kia..... Là ai a?” Khẩu khí của Tống Tam Lăng coi như vững vàng.

“Người kia a? Là dương của con.” Mạc Nguyên Thiển tươi cười khả ái, nghĩ tới sau khi cùng Thượng Quan Mạc Dương trao đổi điều kiện. Nàng có thể tiếp tục ở lại, nhưng không thể lộ ra thân phận thật của ông.

“Dương? Cô nương còn có thân nhân là ông ta sao? Tại sao cũng chưa nghe cô nương nói qua.” Tống Tam Lăng nghĩ đến sẽ là đáp án này. Vốn dĩ ông còn tưởng rằng là sự phụ của nàng hiện thân.

“Bởi vì không có người hỏi, con cũng sẽ không nghĩ đến nói ra.” Mạc Nguyên Thiển trả lời hợp tình hợp lý. “Làm sao vậy?” Nếu bọn họ biết có người đến tìm nàng, không có khả năng chỉ muốn hỏi thân phận đối phương chứ.

“Kỳ thật là.....” Tống Tam Lăng không được tự nhiên sờ sờ cằm kia thúc râu dài, suy tư nên như thế nào mở miệng mới thỏa đáng.

“Gia gia, gia gia cũng đừng nên cùng nàng nói nhiều như vậy !” Một bên Tống Áu Ba mới không để ý nhiều như vậy, hơn nữa thật vất vả mới tìm được nhược điểm của nàng, nàng ta thật muốn nhìn nữ tử luôn lừa dối này còn có thể che lấp như thế nào.

“Con ở phía sau vách tường rõ ràng nghe thấy nàng ta gọi người nọ là sự phụ, còn không biết xấu hổ vừa thấy mặt liền nhảy đến trong lòng người nọ, một chút cũng không biết xấu hổ!” Về mặt Tống Áu Ba đầy khinh thường, nói huyền thuyên như nã pháo liên châu về câu chuyện buổi chiều hôm nay mình ‘Vô tình’ nghe được toàn bộ nói ra. “Còn có, nàng ta căn bản không phải họ Phong, nói không chừng mọi chuyện này đều là giả dối, nói cái gì là đồ đệ của Mộ Dương bá bá cũng là gạt chúng ta! Hơn nữa nam nhân kia buổi chiều hôm nay còn nói đến nàng ta đã sớm thành thân, nhưng đã trốn khỏi từ nhà họ Nhan, cũng không biết là chuyện gì xảy ra! Từ đầu tới đuôi những lời nói của nàng ta đều là giả, các người cũng không nên để cô ta tiếp tục lừa gạt, nàng ta hoàn toàn là một tên dối trá.”

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh im lặng không tiếng động. Tống Tam Lăng cùng toàn gia Tống Nguyên Ngọc đều không hện mà cùng đem ánh mắt hướng về phía Thượng Quan Ngự Kiếm, chỉ thấy sắc mặt của hần so với ngày thường còn muốn lạnh hơn ba phần, chỉ có nắm đấm đang nắm chặt kia hơi hơi tiết lộ ra tâm tình hiện tại của hần.

Tống Áu Ba cũng không tính ngừng.

“Ngươi nói đi, ta có oan uổng ngươi không?” Nàng thẳng tắp tiêu sái đến trước mặt Mạc Nguyên Thiển, biểu tình là oán giận. “Ngươi nói, ngươi tìm trăm phương ngàn kế tiếp cận Ngự Kiếm ca ca là có ráp tâm gì? Ngươi rõ ràng đã gả làm vợ người ta, còn không kiêng nể gì đi theo Ngự Kiếm ca ca cùng tiến cùng lùi, ngươi có biết như vậy là không hợp lễ giáo hay không? Ngươi cho dù bản thân không biết xấu hổ cũng phải thay Ngự Kiếm ca ca ngẫm lại! Còn nữa, ngươi rốt cuộc ai?”

Nói đến đây, Mạc Nguyên Thiên mới không đem nàng đặt ở đáy mắt, nàng để ý chỉ có nam nhân kia. Nàng chuyển hướng về phía Thượng Quan Ngự Kiếm, nhìn về mặt hắc hờ hững.

“Ngươi nói như thế nào? Cũng muốn định tội ta như vậy sao?”

“Ngươi..... Ngươi thật không biết xấu hổ!” Tống Âu Ba phản ứng kịch liệt bước đến kéo mạnh cánh tay của nàng “Đã bị vạch trần trò dối trá, còn muốn nhờ vả lòng tốt của Ngự Kiếm ca ca để thoát thân sao?”

“Âu Ba.” Tống Tam Lăng giương giọng ngăn lại chính cháu gái mình. “Sự tình còn không có biết rõ ràng, không thể như vậy thất lễ đã kết luận.”

“Gia gia!” Tống Âu Ba không dám tin nhìn gia gia của mình. “Con đều chính tai nghe thấy được, gia gia còn chưa tin sao? Không lẽ những lời này là do con tự mình bịa đặt ra để vu oan bôi xấu nàng ta sao?” Có lầm hay không a, gia gia lại có thể không tin cháu gái ruột của mình, lại đi tin con hồ ly tinh lai lịch không rõ kia!

“Nói chuyện với ngươi a! Ta có oan uổng ngươi sao? Nam nhân đến chiều hôm nay không phải nói như vậy sao? Còn nói Nhan gia nào đó thực tức giận, ngươi đã gây ra họa lớn, không phải sao?” Nàng chuyển hướng Mạc Nguyên Thiên, về mặt cùng bộ dáng bình tĩnh kia càng làm cho Tống Âu Ba nổi điên. “Ta đang nói chuyện với ngươi đó! Không cần phải giả câm điếc, giả đáng thương như vậy đâu!”

Mạc Nguyên Thiên vẫn là không để ý tới nàng, từ đầu tới đuôi, người nàng duy nhất nhìn chỉ có Thượng Quan Ngự Kiếm.

Nhưng là Thượng Quan Ngự Kiếm lại không nhìn nàng.

Nhưng Mạc Nguyên Thiên nàng mới không tránh né, nàng thẳng tắp tiêu sái đến trước mặt hắc, trên mặt thậm chí còn mang theo tươi cười.

“Chỉ cần hiện tại ngươi hỏi ta, ta cam đoan thành thật trả lời ngươi.” Nàng nháy mắt mấy cái, biểu hiện ra bản thân muốn thương lượng.

“Còn có cái gì để hỏi! Ngươi không phải đang gạt ngươi sao!” Tống Âu Ba thấy nàng cư nhiên một chút cũng không sợ, đáng vẻ cao cao đầy ngạo khí, tức giận đến đều không nói nên lời.

Tại sao lại có như vậy nữ nhân, nàng ta đã thế mà còn không biết xấu hổ a!

“Ngự Kiếm ca ca, huynh trăm ngàn lần đừng nghe của nàng ta!”

“Ngươi không hỏi sao?”

Đôi mắt hoa đào mị nhãn dị thường trong suốt, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào trong mắt hắc. Thượng Quan Ngự Kiếm đem quyền nắm thật chặt, nhất quyết không chịu mở miệng.

Hắn muốn hỏi, đương nhiên muốn hỏi, nhưng ngạo khí của hắn lại cứng rắn buộc hắn không được mở miệng. Hắn biết tính tình của nàng, nếu Âu Ba không phải nói thật, nàng sớm đã giáp thương mang côn phản bác. Nhưng nàng không có phủ nhận, không có giải thích việc hôn nhân kia là chuyện gì xảy ra, lại chỉ muốn hắn hỏi!

Hắn có thể hỏi như thế nào? Hắn nên dùng lập trường gì để hỏi?

“Nếu ngươi không hỏi, ta nghĩ cũng không có gì hay để nói nữa.” Đợi nửa ngày cũng không thấy hắn mở miệng nói lời nào, tươi cười của Mạc Nguyên Thiên cũng đã biến mất.

Hắn kiêu ngạo chẳng lẽ nàng sẽ không quật cường sao? Hắn không hỏi, không muốn biết, không thêm để ý, vậy nàng cũng không cần thiết tiếp tục ở bên cạnh.

“Ta nghĩ, hiện tại ngươi có lẽ là tin tưởng ta cùng Thượng Quan gia một chút quan hệ cũng không có.” Nàng cố ý cường điệu mấy từ sau, những lời này không chỉ có là thay sự phụ giải vây, cũng là thay chuyện của hai người trước kia hoàn toàn xóa bỏ, nam nhân họ Thượng Quan trước mắt này cùng mình không hề liên quan.

“Ta đây có thể đi rồi chứ?” Trên người cảm huyết đã sớm giải, nếu sớm một chút rồi đi, nàng cũng sẽ không cần phải chịu đựng cơn giận này.

“Lão gia tử, Nguyên Ngọc ca, mấy hôm nay đa tạ các người chiếu cố cho Nguyên Thiên.” Cho dù đang nổi nóng, nàng vẫn chưa quên cùng người nhà họ Tống nói lời cảm tạ cáo biệt. Rồi sau đó, nàng nhìn cũng không cần nhìn, xoay người xuất môn, không nghĩ dừng lại.

Mới bước ra được một bước, cổ tay căng thẳng, đã bị người nào đó chặt chẽ bắt được.

“Buông tay.” Nàng nhìn cũng không nhìn, buồn bã nói.

Vừa rồi đã cho hắn nhiều cơ hội như vậy, hắn rõ ràng không hề rảnh, hiện tại nàng muốn đi, hắn còn định ngăn cản cái gì!

“Ngự Kiếm.....” Tống Nguyên Ngọc mở miệng muốn khuyên, lại phát hiện trước mắt chột lóe, Thượng Quan Ngự Kiếm đã lôi kéo Mạc Nguyên Thiên rời khỏi đại sảnh.

“Ngự Kiếm ca ca?” Tổng Ấu Ba mở to mắt, dù thế nào cũng không nghĩ tới Thượng Quan Ngự Kiếm sau khi biết việc này, cư nhiên vẫn còn cùng nữ tử lừa dối kia tiếp tục dây dưa không rõ.

“Đây là ý gì!” Nàng cảm giận dậm chân.

Tổng Nguyên Ngọc nhìn thần thái của muội muội, nhìn gia gia rồi lại lắc đầu, cũng chỉ có thể thờ dài.

Ấu Ba này cũng thật sự là ngốc nghếch, chẳng lẽ nàng không nhìn thấy được, cả người lẫn trái tim của Ngự Kiếm, tất cả đã sớm ở trên người tiểu sư muội kia sao?

Mặc kệ Phong cô nương kia có phải họ Phong hay không, có thành thân hay không, hay là thê tử đang bỏ trốn của ai, chỉ sợ Ngự Kiếm cũng sẽ không buông tha cho nàng .

*****

“Ngươi muốn làm gì?”

Bị hấn lấy khinh công ‘Hiệp’ trở về phòng, Mạc Nguyên Thiển vẫn là cố ý nghiêng đầu, chính là không nhìn hấn.

Lần đầu tiên Thượng Quan Ngự Kiếm cảm nhận được cơn giận công tâm, hấn trừng mắt nhìn mái tóc đen đang ngoảnh sang một bên, rất muốn hung hăng lay động nàng, lại muốn đem nàng gắt gao khóa vào trong lòng mình.

Lời nói kia của Tống u Ba, thật sự làm cho hấn rối loạn vô cùng. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, nàng sẽ là thê tử người khác, không nên là như vậy!

“Ngươi rốt cuộc muốn cái gì hả!” Chịu không nổi hấn vẫn như cũ trầm mặc, Mạc Nguyên Thiển nổi cơn thịnh nộ. “Ngươi cứ làm ra vẻ không muốn nhìn thấy ta, tại sao lúc ta muốn đi, ngươi lại đem ta bắt trở về? Ta nói ta và Thượng Quan gia các ngươi không có quan hệ gì, ngươi lưu lại ta là có ý tứ gì!”

“Ngươi dám nói ngươi cùng Thượng Quan gia không có quan hệ gì?” Lại một lần nữa nghe thấy nàng tuyên bố như vậy, cơn tức giận của Thượng Quan Ngự Kiếm cũng toàn bộ bộc phát ra.

“Ta cùng Thượng Quan gia có quan hệ gì?” Nàng không cam lòng yếu thế rống trở về.

“Ngươi đã là người của ta!”

“Thì ra ngươi còn nhớ rõ chuyện này a?” Hấn nếu biết trình tiết của nàng cũng đã giao cho hấn, vừa rồi nghe thấy Tống Ấu Ba nhắc tới việc hôn nhân của Nhan gia, hấn tại sao lại không chịu mở miệng? Cho dù hấn không mở miệng trách cứ nàng, nhưng nhìn vẻ mặt của hấn như thế, nàng liền hiểu được, hấn căn bản không tin nhiệm nàng!

Nàng cho hấn cơ hội, hoàn hảo đều là tức giận, hấn ngay cả hỏi cũng không hỏi, một chút đáp lại cũng không cấp cho nàng.

“Ngươi đã còn nhớ rõ, vậy ngươi nên so với những người khác càng hiểu biết ta căn bản không thành thân, lại càng sẽ không phải là thê tử của người nào hết!”

Thượng Quan Ngự Kiếm đương nhiên rất rõ ràng, nam nhân đầu tiên của nàng là mình, điều này làm cho hấn hơi bình tĩnh xuống một chút, nhưng lời nói mới vừa rồi của Tống Ấu Ba..... “Người kia là ai?”

“Ngươi hỏi ta, ta nói sẽ với ngươi sao?” Vừa rồi muốn hấn hỏi hấn không hỏi, hiện tại mới muốn biết sao? Cô nương nàng có tình không muốn nói!

Thấy nàng lại không ngừng chải tóc, cánh tay dài của Thượng Quan Ngự Kiếm duỗi ra, thuận theo mơ ước trong lòng, gắt gao ôm nàng.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi chẳng lẽ cũng không muốn nói với ta sao?” Hấn tin tưởng Ấu Ba cũng không phải nói vậy, nhưng người trong lòng rõ ràng chỉ thuộc về mình hấn, vậy Nhan gia, việc hôn nhân đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bị hơi thở của hấn vây quanh, từ trên người hấn truyền đến hơi ấm cuộn cuộn cũng làm cho Mạc Nguyên Thiển im lặng. Xác thực, nàng có lẽ nên giải thích với hấn.

“Cha mẹ ta đính ước cuộc hôn nhân này, lúc đội ngũ đón dâu đến, ta đào hôn.”

Nói xong, nàng vụng trộm đánh giá phản ứng của hấn, phát hiện hấn chỉ nhíu mày, đoán không ra trong lòng suy nghĩ cái gì.

“Đôi phương trước khi cưới, ngươi bỏ chạy?” Hấn lại xác nhận.

“Đúng, ta tìm một người khác gả thay ta.” Nàng âm thầm bĩu môi xem thường, lần này có thể thực rõ ràng nghe ra trong lời nói của hấn không dám tin.

Kỳ thật Thượng Quan Ngự Kiếm không nên kinh ngạc như vậy, cô nương trong lòng hấn có bao nhiêu độc lập độc hành hấn sớm nên biết đến, sẽ làm ra những chuyện như thế này cũng không có gì là lạ cả.

Quan trọng nhất là, nàng cùng nam nhân kia chính là đã có hôn ước, nàng cũng không có gả cho hắn!

Nghĩ vậy, hắn không khỏi đem nàng ôm càng chặt thêm một ít.

“Ngươi đang làm cái gì vậy!” Mạc Nguyên Thiên né tránh. “Cho dù ngươi không cao hứng, cũng không nên ôm ta đến muốn chết ngạt như vậy chứ?” Vô công của hắn cao như vậy, trực tiếp ban cho nàng một chương không phải tốt hơn sao? Làm gì khó khăn như vậy.

“Ta cũng không cho ngươi chết.” Thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, Thượng Quan Ngự Kiếm thế này mới thả lỏng vòng tay.

Chuyện hắn quan tâm nhất cũng đã hiểu rõ, cả người hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Về phần chuyện này của hắn, dù sao hắn vốn là biết tên của nàng là giả, mà một thân công phu kia của nàng khẳng định cũng là người trong nhà.

“Tên của nàng rốt cuộc là gì? Còn có sư phụ của nàng, rốt cuộc là ở đâu?” Thượng Quan Ngự Kiếm quyết định một lần để hỏi rõ ràng. Bọn họ cũng nên háo hão nói chuyện.

Mạc Nguyên Thiên tức giận liếc nhìn hắn. Lúc trước còn không phải hắn thích trêu chọc, bằng không nàng cần họ ‘Điên’ sao?

“Mạc Nguyên Thiên. Chuyện của sư phụ, ông ấy có dặn dò không cho nói.” Giống như đôi hờn đem mặt chôn ở trong lòng hắn, âm thanh rầu rĩ như tâm tình của nàng.

Mạc Nguyên Thiên? Mạc, Nhan? Có trùng hợp như vậy sao?

“Nàng sẽ không phải là Mạc gia tiểu thư của Cẩm Tú thành chứ?”

“Huynh có biết?” Câu hỏi này làm cho nàng tương đương ngoài ý muốn.

“Người mà nàng phải gả là Nhan Khánh Ngọc?” Hắn nhú mày.

“Huynh biết hắn?” Sẽ không vừa vặn như vậy chứ. “Còn có, ta nói rất nhiều lần rồi, ta không phải gả cho Nhan Khánh Ngọc, hơn nữa hắn đã cưới người khác!”

“Ta tuy rằng không biết hắn, nhưng là theo ta được biết, Nhan gia ở kinh thành là cưới Mạc gia tiểu thư của Cẩm Tú thành, không có người nào khác.” Ánh mắt của hắn trở nên sắc bén.

Không chỉ hắn cho là như vậy, chỉ sợ ở trên đường cái tùy tiện hỏi một người, đều sẽ trả lời như vậy. Việc hôn nhân của Nhan, Mạc hai phủ có thể nói cả nước cao thấp đều nhiệt liệt thảo luận một thời gian, hắn chẳng thể nghĩ tới, tân nương tử cư nhiên lại đào hôn, còn chạy trốn vào trong lòng của mình.

“Nhìn ta như vậy để làm chi, ta chưa nói không phải a. Nhưng là trước khi cổ kiệu đến phủ, ta đã trốn đi, là Hương Hương dùng danh của ta giả đi qua, hơn nữa sư phụ truyền đến tin tức nói, đêm đó Hương Hương đã cùng Nhan Khánh Ngọc bộc trực thành khẩn thân phận chính mình, mà Nhan Khánh Ngọc cũng không có truy cứu.”

“Nguyên nhân không có truy cứu có rất nhiều loại.” Lời nói của Thượng Quan Ngự Kiếm ý nghĩa sâu xa nhìn nàng, khuôn mặt tuyệt sắc lộ vẻ khó hiểu. Nàng đại khái không biết đến việc những nam nhân nào khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên còn có thể giữ bình tĩnh nổi. Huống chi Nhan Khánh Ngọc lại là tài tử trăm năm hiếm thấy, lại được sự xem trọng của đương kim thánh thượng, nếu hắn không chịu đồng ý đổi tân nương, chuyện này sẽ khó giải quyết rất nhiều.

“Ai quan tâm đến hắn.” Mạc Nguyên Thiên tuyệt đối không để ý đến vị Tướng gia kia.

“Có thể không quan tâm sao?” Bất quá xem nàng đối Nhan Khánh Ngọc vô tình như vậy, Thượng Quan Ngự Kiếm không thể không thừa nhận điều này làm cho tâm tình chính mình thật tốt. “Hiện tại việc này nên giải quyết như thế nào?”

“Ta làm sao biết.” Nói đến này, nàng liền càng uể oải. “Mỗi người đều hỏi ta tính làm sao bây giờ, vấn đề là ta làm sao mà biết!”

“Họa là nàng chính mình gây ra, không hỏi nàng thì hỏi ai?” Thượng Quan Ngự Kiếm tức giận trừng mắt liếc nàng. Sớm nên biết với cá tính lỗ mãng của nàng, làm ra chuyện lớn như thế này đương nhiên sẽ không có kế hoạch gì cả.

Mạc Nguyên Thiên cũng đáp trả hắn một cái xem thường. Nàng thật sự là không biết a.

“Ta không nghĩ tới, cũng còn không biết tình huống của hiện tại Nhan gia và nhà ta là như thế nào. Đương nhiên là rất giận, chỉ là không biết muốn xử trí ta như thế nào.” Nói đến lúc này sự, nàng thật đúng là loạn cả đầu.

Nghe ra trong lời nói của nàng vô lực cùng không xác định, Thượng Quan Ngự Kiếm nhăn mi lại.

“Ngươi không phải nghĩ đến, ngươi còn có thể gả cho Nhan Khánh Ngọc chứ.” Nàng nếu dám nói đúng, hắn chỉ sợ sẽ nhìn không được thất thủ cắt đứt cái gáy xinh đẹp kia của nàng!

Phát hiện thanh âm hắn khác thường, Mạc Nguyên Thiên vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt hắn thâm trầm và vô cùng tức giận.

Không thể nào, nam nhân này đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ tình trạng hiện thời sao? Nhất định phải để cho một cô nương gia như nàng phải nói rõ ràng như vậy mới được sao?

Thấy nàng chần chừ không đáp lời, biểu lộ biểu tình khó xử, Thượng Quan Ngự Kiếm không khỏi dự đoán là nàng thừa nhận !

“Ta không cho phép!”

Nhìn bộ dáng hân hoan cuồng nộ bá đạo, Mạc Nguyên Thiên bỏ qua phiền toái trong lòng, cả người dường như không xương cốt dựa vào trên người hắn, vui vẻ vô cùng!

“Huynh đây là đang ghen sao?”

Không được tự nhiên mím môi, Thượng Quan Ngự Kiếm cứng rắn đầy áp bức nói: “Nàng chỉ có thể gả cho ta.”

Nghe hắn nói như vậy, cho dù là ngữ khí cường ngạnh, nhưng Mạc Nguyên Thiên cũng âm thầm vui mừng. Hiếm khi không cùng hắn đấu võ mồm, nàng cười đến ngọt ngào mật mật, thuận theo tựa vào ngực hắn.

“Ta không phải đã mang cả người cho ngươi sao?” Như thế này còn chưa đủ biểu đạt tâm ý của nàng sao?

Một chút ý cười khó gặp ở trên mặt hắn nở rộ, hắn đem nàng ôm thật chặt, không hy vọng để cho nàng nhìn thấy bộ dáng cao hứng của mình, sẽ làm cho nàng quá mức đắc ý.

“Chuyện của Nhan gia ta sẽ xử lý, nàng hãy chờ lên làm người của Thượng Quan gia.” Hắn ưng thuận hứa hẹn.

“Thật sự?” Nàng phóng nhẹ thanh âm, lại dấu không được lo lắng trong lòng “Huynh không sợ sao? Đây chính là chuyện vô cùng phiền toái nha.”

“Có người ở đây, ta nghĩ đây sẽ không là chuyện phiền toái cuối cùng.” Hắn đã có chuẩn bị trong lòng, nhì xem công lực của hắn, đành phải vờn vai ra gánh lấy tai họa của nàng vậy.

“Huynh.....” Nàng nhịn không được đánh hắn một quyền, trừng mắt ngẩng đầu nhìn hắn trừng trừng, “Đúng, ta chính là kẻ phiền toái đấy, thì sao, huynh còn dám muốn ta sao?”

Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn bộ dáng nàng tức giận, bất vi sở động.

“Ngươi chẳng lẽ không biết, chuyên môn của ta là xử lý phiền toái sao?” Toàn bộ chuyện phiền toái của Nam vô lâm có bao nhiêu, hắn còn không phải xử lý thỏa đáng sao, một mình nàng có là gì.

“Phải không?” Mạc Nguyên Thiên mị nhãn mở to, đôi môi mỉm cười. “Vậy hiện tại huynh tính xử lý ta như thế nào?”

Tiểu yêu tinh này! Đúng đấy không bao lâu lại tiếp tục xằng bậy .

Bắt được đôi tay không an phận tay nhỏ bé kia, Thượng Quan Ngự Kiếm bắt đắc dĩ chống lại khuôn mặt cười duyên này.

“Không lo lắng ?” Tâm tình của nàng cũng tốt quá nhanh .

“Dù sao huynh cũng đã cam đoan , vậy còn có gì phải lo lắng .” Nàng cười khê, toàn tâm toàn ý tín nhiệm làm cho người ta cảm động, bất quá cách nói càng chuẩn xác là đã tìm được bùa hộ mệnh, về sau gây họa không sợ không có người thu thập, tự đáy lòng nàng thật vui vẻ a.

Nhìn nàng cười đến mắt đều híp lại , Thượng Quan Ngự Kiếm làm sao lại không biết nàng suy nghĩ cái gì.

“Nàng a.” Hắn cũng chỉ có thể lắc đầu.

“Như thế nào, hối hận sao?” Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn không xương gãy khỏi sự kiểm chế của hắn, lại xoa trước ngực hắn, còn thực cố ý càng sờ càng đi xuống.

“Nàng.....” Biết rõ tự chủ của hắn ở trước mặt nàng đều đến bạc nhược, còn dự hoặc hắn như vậy, rõ ràng là đang đùa với lửa.

“Làm sao vậy, ngươi không thích ta như vậy sao?” Tiểu yêu tinh vừa kiêu lại mị hoặc nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khê mở, như là bị ủy khuất gì lớn lao lắm vậy.

Hắn làm sao có khả năng không thích!

Không hề kháng cự hôn lên đôi môi phần hồng mê người kia không ngoài ý muốn thấy đáy mắt nàng hiện lên ý cười thực hiện được. Thực sự là tiểu yêu tinh chuyên gây phiền phức mà!

Cánh tay dài mạnh mẽ đem nàng gắt gao khóa ở trong lòng, đại chương lần dò vào vạt áo của nàng, đôi môi với làn hơi thở ấm áp lướt qua cái gáy trắng nõn xinh đẹp của nàng, rồi sau đó cách một lớp y phục ngậm lấy đầu nhũ hoa đang đứng thẳng của nàng.

Mạc Nguyên Thiển vòng quanh cổ hắn, đưa bàn tay trắng nõn vào mái tóc hắn làm rối tung, ườn cong thân trên nhiệt tình hòa nhịp cùng động tác của hắn.

Thượng Quan Ngự Kiếm đem nàng bế lên một bên ghế nằm, quần áo không chỉnh tề, nàng nửa thân trần ngang dọc nằm trên nệm điểm, vẻ xinh đẹp phong tình kia làm cho cổ họng hắn căng thẳng, dừng lại động tác cứ mãi nhìn nàng chăm chăm.

“Như thế nào, còn muốn ta phục vụ đại lão gia sao?” Ánh mắt hắn cực nóng làm cho mặt Mạc Nguyên Thiển đỏ bừng, nhưng ngoài miệng cũng không chịu tiết lộ một chút ý xấu hổ, ngược lại càng dùng hành vi lớn mật thêm để che dấu.

Ai bảo từ nhỏ tính tình của nàng đã vốn như thế, nửa điểm cũng không chịu yếu thế.

Đôi tay nhỏ bé học theo động tác của hắn vừa rồi tách vạt áo của hắn ra, nàng bướng bỉnh hạ từng ngụm hôn nồng nhiệt trên lồng ngực vạm vỡ của hắn, làm hắn hít thở dồn dập.

Ngăn cản động tác của nàng càng lúc càng châm gió thổi lửa trên người của hắn, ngón tay thon dài nâng cằm của nàng lên, hung tợn tặng cho nàng một ngụm hôn thật sâu để trừng phạt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng thở hồng hộc, không bao giờ có thể làm ra loại hành vi khiêu chiến hắn như mới vừa rồi nữa.

“Quá đáng.....” Nàng bắt đầu hơi hơi oán giận, mặt nhăn như tơ liếc về phía vật gì đó dưới hạ thân bắt đầu ‘Xông’ ra từ hạ khóe. “Chính mình rõ ràng thực thích.....”

Thượng Quan Ngự Kiếm đối với kháng nghị của nàng không làm gì đáp lại, chỉ đem nàng đặt ở trên nệm điểm, thay nhau ngậm lấy cắn mút nhụy hoa hồng phấn trước ngực đang động tình của nàng, đồng thời đem toàn bộ quần áo vướng bận trên người nàng bỏ đi. Nàng cũng không cam yếu thế rút đi đai lưng của hắn, làm cho hắn cùng trần trụi giống như nàng.

“Sư huynh, ta có thể đợi được?” Thở dốc, nàng không quên bướng bỉnh.

Thượng Quan Ngự Kiếm tà khí cười, tách ra hai chân của nàng, dễ dàng ở giữa hai chân tìm được hoa huyết ướt át kia.

“Sư muội, khẩn cấp như vậy sao?” Không đợi nàng trả lời, ngón tay dài nam tính đã muốn thâm nhập vào mật huyết non mềm kia, nhẹ nhàng khuấy động luân tri đã sớm ướt đầm kia, làm cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy, rốt cuộc không thể cùng hắn cãi nhau, chỉ có một đôi mắt đẹp đáng yêu đang nhìn hắn. Gò ngực sữa trắng nõn nà run rẩy theo hơi thở dốc của nàng, đôi chân mịn màng tròn bóng ôm lấy thắt lưng hắn, bằng hành động thực tế trực tiếp biểu đạt ra nội tâm bản thân đang khát vọng.

Là nam nhân đều cự tuyệt không được lời mời như vậy, huống chi nàng vẫn là nữ nhân âu yếm của mình.

Thượng Quan Ngự Kiếm cơ hồ không có chần chờ, vòng eo thon thả của hắn động một cái thật mạnh, thật sâu xô xuyên qua hoa huyết của nàng, một lần lại một lần đâm thật mạnh, mỗi một lần lại tiến đến chỗ sâu nhất của nàng.

“A.....” Từng đợt khoái cảm theo hắn ra vào không ngừng mà nảy lên, Mạc Nguyên Thiển yêu kiều, khi thì vui thích, khi thì thống khổ.

Cánh tay non mịn của nàng ôm chặt lấy hắn gáy hắn, hai chân gắt gao vòng ở thắt lưng của hắn, thân mình theo động tác của hắn mà đong đưa. Nàng cảm giác toàn thân mình đều sắp cháy, nàng tham lam ôm hắn, đòi lấy hắn hôn, muốn hắn cùng nàng bốc cháy cùng nhau.

Hai người chặt chẽ kết hợp, Thượng Quan Ngự Kiếm ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, để cho bản thân ngồi trên ghế, còn nàng thì ngồi lên giữa hai chân hắn.

Tư thế này để cho hắn có thể đi vào càng sâu, đại chương đang nắm lấy cái mông mịn màng của nàng, động tác mới của hắn làm hắn càng thêm cuồng dã, tầm suất đâm vào càng lúc càng nhanh và mạnh hơn, biên độ lớn hơn nữa!

“A.....” Mạc Nguyên Thiển gần như bị cơn sướng khoái ập đến làm cho nàng không thể chịu đựng nổi, cả người giống như bị trôi vào đám mây mềm mại ấm áp, cơ thể không ngừng đong đưa, gần như không còn chút sức lực nàng ngã vào vai hắn, hoa huyết gắt gao bao trụ lấy phần nam tính đang dâng trào của hắn, chặt chẽ mà ẩm ướt.

Nhiệt tình phản ứng này của nàng, làm cho Thượng Quan Ngự Kiếm gần như điên cuồng. Hắn cắn cắn bả vai trắng trẻo của nàng, không ngừng đâm càng lúc càng mạnh vào nòng huyết đang dần dần sung huyết sung đỏ của nàng.

Nàng hơi thở không xong, hơi thở của hắn thô ráp.

“Sư huynh.....” Đôi mắt tình nghẹn khe khẽ mờ, nàng nũng nịu cầu xin tha thứ. “Ta không được.....”

Loại tra tấn ngọt ngào này, nàng là thật chống đỡ không được.

Thượng Quan Ngự Kiếm hôn nhẹ lên má nàng, ngoài miệng không trả lời, nhưng động tác chậm lại, tuy rằng vẫn là tràn ngập lực lượng, cũng không dám đùa nghịch mạnh mẽ xoay vòng như vừa rồi.

“Ừm.....” Nàng cắn môi dưới, thân mình theo hắn một lần lại một lần đâm mạnh run run, chỉ có thể cúi đầu yêu kiều, nhanh chóng ôm chặt cổ của hắn.

Ngay lúc cả người nàng buộc chặt, sắp lại cao trào, đột nhiên tốc độ hần nhanh hơn, cuồn đã chạy nước rút bên trong nàng, thật sâu xâm nhập vào trong cơ thể nàng, bắn ra mầm mống tình dục.....

Mạc Nguyên Thiên khẽ thốt lên một tiếng rên rỉ, vào lúc sắp lạc vào tiên cảnh đó gất gao ôm chặt lấy hần, giống như tằm gù bám vào thân cây, toàn tâm toàn ý tin cậy hần!

Kích tình qua đi, nàng chỉ cảm thấy cả người hư nhược, một chút khí lực cử động cũng không có.

Nhìn xuống bên dưới, tinh thần của Thượng Quan Ngự Kiếm là tốt hơn nàng nhiều lắm.

Nhìn thấy dáng vẻ yên lặng hiếm có của nàng, hần cười cười, giúp nàng vén mái tóc rối bên má ra, ưng thuận hứa hẹn.

“Sau Vô lâm đại hội, ta sẽ mang nàng trở về Cẩm Tú thành, đến nhà của nàng cầu hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vô lâm đại hội ngày một đến gần, những sơn trang trên Nhị Tô sơn cũng bắt đầu có không ít nhân sĩ vô lâm đến trụ. Có các chương môn nhân của các đại môn phái, bang chủ, cũng có hiệp khách độc hành tính cách cổ quái, đương nhiên cũng có chủ trì đại hội Bắc Vô Hoàng và Nam Kiếm Thánh.

Năm nay để cho nhân sĩ khắp nơi kinh ngạc, đó là Kiếm Thánh luôn luôn độc lai độc vãng lại dẫn một cái thiếu niên nhập trang, hơn nữa thiếu niên kia còn che mặt, bộ dáng thần bí bí lại này làm cho nhất phiêu nhân không khỏi tò mò đoán thân phận của hần.

Có người nói, hần là họ hàng xa của Thượng Quan gia; Lại có người nói, hần là truyền nhân mà Kiếm Thánh đã tuyển chọn; Cũng có người nói, hần kỳ thật chính là người hầu của Kiếm Thánh. Nhưng khoa trương nhất, và cách bàn tán bát quái kì lạ nhất đó chính là-- Hần là “Tình nhân” của Kiếm Thánh.

Thì ra, giang hồ đệ nhất đại mỹ nhân vẫn không lọt được vào mắt của Kiếm Thánh, đơn giản là Kiếm Thánh thích không phải là cô nương gia nũng nịu, mà thiếu niên nam tử trẻ tuổi a!

Đương nhiên những lời đồn đãi này, đương sự một mực không biết.

Nếu để Thượng Quan Ngự Kiếm nghe thấy được, đại khái là sẽ mặc kệ; Nếu Mạc Nguyên Thiên biết, chỉ sợ còn có thể không thích những tin tức lan truyền không đủ “Phân kích”, bản thân nàng sẽ thêm mắm dặm muối chút ít để lan truyền thêm tin đồn đi ra ngoài.

Chẳng qua đương sự đối với những chuyện trước mắt, tâm tình dường như không được tốt cho lắm.

“Tại sao ta không thể ra ngoài?” Khoanh tay trước ngực, đôi mắt đẹp kiều mỵ của Mạc Nguyên Thiên lúc này đang hùng hực lửa giận, vẻ mặt tức tối đang nhìn chăm chăm vào ‘Cai ngục’

“Lúc trước ngươi nói ta bị thương nên phải lo tình duyên, nhưng nay vết thương của ta đã tốt rồi, ngươi vẫn là không cho phép ta ra khỏi cửa phòng là có ý tứ gì?” Nàng thật sự sắp tức chết rồi.

Nàng đã đợi chờ lâu như vậy bao nhiêu năm nay, tâm nguyện duy nhất chính là đến Nhị Tô sơn để tham dự sự kiện lớn nhất đó là đại hội vô lâm ba năm một lần, vì tâm nguyện này, nàng ngay cả tương lai sau này cũng không nghĩ đến, chạy trốn hôn sự, không nghĩ tới nàng kiên trì dứt khoát của nàng kết quả lại là đến được đỉnh Nhị Tô sơn, thậm chí vào ở tại Vô Lâm sơn trang, nhưng trừ những thứ này những chuyện gì diễn ra bên ngoài nàng hoàn toàn không hề hay biết!

Nàng muốn là tự do tự tại đi tham quan, nơi nơi nhìn xem cái gọi là “Giang hồ nhân sĩ”, mà không phải cả ngày bị người nào đó nhốt ở trong sơn trang, nhìn thấy người đến người đi chỉ vồn vện vài người hầu cận!

“Ta cũng không phải phạm nhân của huynh!”

Thượng Quan Ngự Kiếm bất đắc dĩ nhìn bộ dáng nàng tức giận, thật sự không có cách nào với nàng.

“Thời gian càng tới gần đại hội, trên đỉnh Nhị Tô sơn lại càng loạn.” Hần thử cùng nàng giảng đạo lý, giải thích tình huống hiện tại cũng không phải yên ả giống như ở về bề ngoài. “Đã nhiều ngày ta vội vàng cùng mọi người bàn chuyện, chờ ta khi rảnh rồi, nàng muốn đến đâu ta sẽ đi cùng nàng.”

“Chờ khi ngươi rảnh? Chờ thời điểm ngươi rảnh, vô lâm đại hội cũng đã xong rồi!” Mạc Nguyên Thiên cũng không ngu ngốc, chỉ cần nhìn mấy ngày nay không thấy bóng dáng của hần đâu đã biết hần khẳng định là không rảnh! Lại càng đừng nhắc đến thân phận hần chính là Kiếm Thánh tôn quý, nhất định

người bên ngoài khi nhìn thấy hắn giống như chuột thấy mèo, vô cùng cung kính, nếu để cho nàng ra ngoài chung với hắn làm sao còn có chuyện gì vui nữa!

“Nghe lời.” Thượng Quan Ngự Kiếm thật sự không biết nên hướng nàng giải thích bản thân mình lo lắng như thế nào, bởi vì theo ý của hắn, tất cả những chuyện này căn bản không phải vấn đề.

Võ Hoàng, Kiếm Thánh bởi vì địa vị cao cả, nên người có tâm tranh đoạt thật đúng là không ít, ngày thường còn có không ít bọn chuột nhắt muốn đối với Võ Hoài Thiên cùng hắn bất lợi, huống chi năm nay lại là đại hội, càng có rất nhiều người muốn nhân dịp trước buổi đại hội này tiêu diệt hai người bọn họ để đoạt được địa vị.

Lúc nàng chưa đến mục tiêu chỉ riêng một mình hắn, nên mọi chuyện nguy hiểm xảy ra xung quanh hắn đều không sợ. Nay nàng đã xuất hiện bên cạnh hắn, nên đây có thể xem như là nhược điểm của hắn, nên hắn không thể mất điếc tai ngơ để mặc chon guy hiểm đến gần nàng.

Y vào khinh công chính mình không kém, muốn hoành hành giống như ở Nhị Tô sơn, nàng nghĩ cũng quá ngây thơ rồi!

“Ta không cần!” Hắn mỗi lần đều như vậy, không phải muốn nàng nghe lời, muốn nàng an phận một chút, ai quản hắn nhiều như vậy a! Hắn thực sự nghĩ hắn là cai ngục của nàng sao?

Cho dù hắn là cai ngục, nàng cũng không muốn làm tù phạm đâu!

“Ta lại không có nhất định huynh phải đi cùng ta, tự bản thân ta cũng có thể đi ra ngoài a!”

“Bên ngoài rất nguy hiểm.” Cho dù ngay cả bên trong trang này, hắn cũng không dám đảm bảo tuyệt đối an toàn.

“Ta.....” Mạc Nguyên Thiên còn muốn tranh luận tiếp tục, lại kinh hoàng thấy bóng người quen thuộc xuất hiện ở một bên.

“Thiên Hạm?” Nàng giật mình đã quên những lời muốn nói, kinh hi vội vã tiến lên, vươn tay ôm Trầm Thiên Hạm đang mặc nam trang, hoàn toàn đã quên bên người còn có nhân vật nổi danh Thượng Quan Ngự Kiếm này.

Bị đề qua một bên, sắc mặt Thượng Quan Ngự Kiếm trầm xuống, vẫn chưa kịp đem nàng kéo vào lòng đã thấy nam nhân được nàng ôm kia vùng tay tát cho nàng một cái thật mạnh.

“Thiên Hạm?” Mạc Nguyên Thiên ôm hai má bị đánh, giật mình ngơ ngác, Thượng Quan Ngự Kiếm đã vội vã phi thân đến sắc mặt không tốt hướng Trầm Thiên Hạm xuất chiêu, làm cho Mạc Nguyên Thiên không kịp ngăn cản.

May mắn, ở phía sau có một bóng người xuất hiện ngăn cản chiêu thức giết người của Thượng Quan Ngự Kiếm, ôm Trầm Thiên Hạm lui ba bước lớn về phía sau.

“Ngự Kiếm, vị này là Trầm cô nương.” Võ Hoài Thiên cản hắn xuất thủ chiêu thứ hai giải thích, không hy vọng bạn tốt ngoại lệ làm tổn thương một tiểu cô nương không có võ công.

“Cô nương?” Thượng Quan Ngự Kiếm nhướng mày, đảo qua nam trang của Trầm Thiên Hạm, trong mắt có nghi hoặc.

“Nàng có thói quen nữ giả nam trang.” Võ Hoài Thiên thăm than, đứng ra giải thích.

“Người tại sao lại đánh nàng?” Thấy Võ Hoài Thiên đứng ra giải thích, Thượng Quan Ngự Kiếm miễn cưỡng thu hồi thủ, nhưng vẫn chưa quên chuyện mới vừa rồi.

Trầm Thiên Hạm không trả lời hắn, chỉ một mực nhìn Mạc Nguyên Thiên chăm chăm.

“Thiên Hạm, muội tại sao lại đánh ta?” Mạc Nguyên Thiên cũng là bị đánh nên cũng không thể hiểu nổi, ỳm khuất nhìn nàng. Trầm Thiên Hạm vốn dĩ cứ chỉ nhả nhận, trong làm việc luôn quy củ lại chú ý thể pháp, tại sao lại vừa thấy mặt liền động thủ?

“Chuyện ta đào hôn cho muội nổi giận như vậy sao?” Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có lý do này.

“Tiểu thư đào hôn ta không xen vào.” Trầm Thiên Hạm mặt mày cứng ngắt lạnh lẽo, tuy rằng hồi hận đã đánh tiểu thư, nhưng một khi nghĩ đến phiền toái nàng gây ra, nàng vẫn vô cùng tức giận!

“Tiểu thư muốn chạy trốn hôn sự, nhưng tại sao lại muốn Hương Hương giả thay người?”

Mạc Nguyên Thiên buông tay, hiểu được là chuyện gì xảy ra.

“Ta nghĩ muội ấy so với ta còn thích hợp hơn nhiều.” Nàng nói ra ý nghĩ trong lòng mình, không biết là đã xảy ra chuyện gì. “Hơn nữa ta cuối cùng không thể mang theo muội ấy để cùng đi du ngoạn giang hồ, muội ấy theo ta từ nhỏ đến giờ, ta đã gây ra không ít rắc rối cho muội ấy, nên ta cũng chỉ muốn giúp muội ấy được yên nơi yên phận. Nhan Khánh Ngọc là Tể tướng đương triều, nhân phẩm cũng không tồi, nhìn trước nhìn sau cũng xem như đủ tư cách, Hương Hương giả hắn coi như đã có chỗ yên thân tốt.”

“Yên thân tốt?” Hai mắt Trầm Thiên Hạm bốc hỏa, tính tình vốn lạnh nhạt hiếm khi tức giận như thế này. “Địa vị Hương Hương ở Nhan phủ là so với hạ

nhân còn không bằng, đây là nơi gửi thân tốt để tiểu thư giúp muội ấy gửi gắm sao?”

“Hạ nhân? Tại sao lại như vậy?” Mạc Nguyên Thiển ngây ngẩn cả người, lúc trước sư phụ chưa nói chuyện này a! “Hương Hương tốt như vậy, người Nhan phủ nhân tại sao lại nổi đối xử với muội ấy như vậy?”

“Rất đơn giản, bởi vì nàng không phải là Mạc Nguyên Thiển, không phải thiên kim đại tiểu thư Mạc phủ!” Trầm Thiên Hạm hừ lạnh, giống như đang cười ngạo sự ngu ngơ của nàng.

“Tại sao có thể như vậy?” Mạc Nguyên Thiển choáng váng, không nghĩ tới sự tình lại không thuận lợi giống như nàng tưởng tượng, trong lúc nhất thời không biết làm sao. “Hiện tại thì sao? Hương Hương đâu?”

“Còn ở Nhan phủ a!” Trầm Thiên Hạm nghĩ đến liền nhin không được mắt đỏ ửng. “Ta đang mời người giúp ta tìm hiểu tin tức của Hương Hương, không nghĩ tới Nhan Khánh Ngọc lại có thể để cho Hương Hương ra phía sau hậu viện làm công việc nặng nhọc!”

“Điều này sao có thể!” Mạc Nguyên Thiển không dám tin tưởng lớn mắt. Hương Hương theo nàng từ nhỏ đến giờ, cho đến việc xách nước nàng cũng chưa từng cho muội ấy chạm đến. So với nàng tiểu thư chân chính cũng y hệt như nhau, hiện tại cư nhiên đến Nhan gia làm việc nặng? Trời ạ, Hương Hương nhất gan thích khóc lại mảnh mai kiều nhược như vậy, làm sao có thể chịu được?

“Không được, không được để như vậy.” Nàng hiếm khi kích động như thế này lắc mạnh đầu, nắm lấy ống tay áo của Trầm Thiên Hạm. “Mọi người thì sao? Không có ai có thể ra mặt thay muội ấy sao?”

“Làm sao có khả năng, là lão gia không muốn.” Trầm Thiên Hạm cắn môi, mỗi một càng sâu. “Ta cùng với Nhan nhi quý cầu lão gia cùng phu nhân, nhưng lão gia nói, là chúng ta có lỗi với Nhan gia trước, hiện tại làm sao còn mặt mũi để thay Hương Hương nói chuyện? Huống chi Hương Hương đã bị gả vào Nhan phủ, là người Nhan gia, chúng ta không có quyền gì để can thiệp.”

“Nói hươu nói vượn! Nhan gia đối với Hương Hương như vậy, không phải đem nàng trở thành người một nhà!” Mạc Nguyên Thiển tức giận đến giờ chân. “Đại ca của ta đâu? Hắn có thể làm lơ khi Nhạ Nhạ quý cầu xin sao?”

“Thiếu gia ra xa nhà bàn việc buôn bán, nhanh nhất phải nửa tháng mới có thể trở về.” Trầm Thiên Hạm thở dài một hơi. “Cho nên, ta mới đến tìm tiểu thư. Chuyện là do tiểu thư gây ra, đương nhiên phải do tiểu thư ra mặt giải quyết, huống chi tiểu thư mới chính thực là thiên kim Mạc phủ, là chủ tử của Hương Hương, chỉ có tiểu thư mới có tư cách đến Nhan phủ đòi người!”

“Đi! Chúng ta hiện tại phải đến Nhan phủ!” Mọi chuyện là do nàng gây náo loạn, nàng đương nhiên phải phụ trách thu thập, huống chi Hương Hương hiện tại không biết có sống tốt hay không, nếu đến muộn một chút, nàng thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Chết tiệt, nàng làm sao còn có lòng dạ để quan tâm đến vô lâm đại hội gì!

Mạc Nguyên Thiển không dám dừng lại, kéo Trầm Thiên Hạm định đi ra ngoài.

“Đợi một lát.” Luôn luôn ở bên cạnh nghe hai người bàn luận Thượng Quan Ngự Kiếm, lạnh lùng nghiêm mặt ngăn lại đường đi của nàng. “Nàng muốn như thế nào?” Trong lòng hắn có loại dự cảm phi thường bất hảo.

“Đương nhiên phải đi Nhan phủ gọi bọn hắn thả người! Tất cả mọi chuyện đều là ta gây ra, mặc kệ chuyện Hương Hương, cùng lắm thì ta lấy thân của ta bồi thường cho bọn họ!” Mạc Nguyên Thiển không chút nghĩ ngợi trả lời, hoàn toàn đã quên ước định hai người đã hẹn lúc trước.

“Nàng muốn gả cho nam nhân kia?” Hắn nhíu mày.

Nàng sùng sốt, không nghĩ nhiều liền nói: “Nếu bọn họ nhất định muốn ta gả mới bằng lòng thả Hương Hương, ta đây gả!”

“Nàng đừng mơ!” Thượng Quan Ngự Kiếm giận đỏ mắt, không cho nàng có cơ hội phản kháng đem nàng ôm vào trong lòng mình, không thể động đậy. “Nàng ở yên ở trong phòng cho ta, thế nào cũng không cho đi!”

Muốn trở về gả cho tên nam nhân kia? Cửa sổ cũng không có!

“Thượng Quan Ngự Kiếm, huynh làm cái gì vậy!” Bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, Mạc Nguyên Thiển vừa đá vừa bảo. “Buông, ta muốn đi cứu Hương Hương! Ta muốn đi.....”

Tiếng la hét bất chợt im bặt, bởi vì Thượng Quan Ngự Kiếm nổi giận đã điểm á huyết của nàng.

“Chết cũng không cho nàng đi!” Thượng Quan Ngự Kiếm trầm giọng nhìn chằm chằm, không thèm nói nhiều đem nàng vác lên vai, bỏ lại hai người kia ở phía sau, cũng không quay đầu lại mang phiền toái của mình rời khỏi.

Mạc Nguyên Thiển không ngừng giãy dụa vặn vẹo, phát âm thanh ra ô ô ách ách kháng nghị, nhưng nửa điểm cũng không ảnh hưởng được Thượng Quan Ngự Kiếm. Mãi đến khi trở lại trong phòng, Thượng Quan Ngự Kiếm mới buông nàng.

Vừa rơi xuống đất, giận tới cực điểm Mạc Nguyên Thiển không chút nghĩ ngợi liền đánh vào bả vai hắn một cái. Nàng có một bụng lời nói muốn mắng hắn, lại chỉ có thể phát ra mơ hồ không rõ âm tiết.

Thượng Quan Ngự Kiểm trừng mắt nhìn nàng, ngữ khí lạnh như băng “Nếu nàng muốn toàn thân không thể động đậy thì cứ tiếp tục làm ồn đi.”

Mạc Nguyên Thiên trừng lớn mắt, không dám tin trừng mắt nhìn hắn, không nghĩ tới hắn lại ngang nhiên uy hiếp nàng như vậy.

Ti bi! Nàng bấu môi.

“Ta ti bi? Lúc trước là ai nói, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho Nhan Khánh Ngọc? Vừa rồi lại là ai khẩn cấp muốn đến Nhan gia?” Sắc mặt Thượng Quan Ngự Kiểm xanh mét, không nghĩ tới nàng cư nhiên hoàn toàn không bận khoản đến suy nghĩ của hắn, không tuân thủ hứa hẹn với hắn, dám cả gan tùy tiện làm ra quyết định như vậy!

Nhìn trên mặt hắn giấu không được vẻ tức giận cùng thất vọng, Mạc Nguyên Thiên bình tĩnh lại, ngọn lửa nơi đáy mắt rút đi, trong tâm cảm thấy vô cùng có lỗi.

Nàng chủ động lôi kéo hắn cùng ngồi xuống, bản thân an vị trên đùi của hắn, trấn an tức giận cùng bất an của hắn.

Thấy nàng chỉ chỉ yết hầu của mình, Thượng Quan Ngự Kiểm ngầm hiểu giúp nàng giải á huyệt.

“Đừng nóng giận, ta thừa nhận ta quá mức lỗ mãng.” Nàng hiện tại suy nghĩ lại, thật sự lúc đó nàng đã nói sai rồi, nên không thể trách hắn nổi giận như vậy. “Nhưng huynh cũng vừa nghe đó, Hương Hương bị Nhan Khánh Ngọc sai ra sau hậu viện làm việc cực nhọc nha! Ta làm sao có thể ngồi xem mặc kệ? Hương Hương xem như đã chịu khổ thay ta, huynh bảo ta làm sao không khẩn trương cho được? Chẳng may, Hương Hương có chuyện gì ngoài ý muốn.....”

“Cho dù là như vậy, cũng không thể mang chính mình đi đổi.” Nàng muốn làm như vậy, là không đem hắn để ở trong lòng sao!

“Ta.....” Nàng nhất thời nghẹn lời, nhưng rất nhanh tỉnh tỉnh ương bướng lại nổi lên. “Ta quả không được nhiều như vậy! Hương Hương vẫn đang chờ ta đến cứu muội ấy! Mặc kệ người Nhan gia ra điều kiện gì, ta đều sẽ đáp ứng!”

“Ngươi.....” Thượng Quan Ngự Kiểm không nghĩ tới nàng lại cương quyết đến như vậy, nhưng theo như tính tình phiến toái lại lỗ mãng của nàng, không thể thật sự làm như vậy!

“Ta nói rồi, chuyện của nàng hãy để ta xử trí.” Hắn hé miệng, đôi tay khóa nàng càng chặt vào lòng hơn, làm sao cũng không chịu buông ra, chỉ sợ hắn buông lỏng tay, người trong lòng sẽ vọt vào trong lòng nam nhân khác. “Chuyện này ta sẽ xử lý tốt, nàng chỉ cần ngoan ngoãn, nghe lời nói của ta, đừng hành động thiếu suy nghĩ gặp phải phiền toái càng lớn hơn nữa.”

“Ta không.....”

Thượng Quan Ngự Kiểm đánh gãy lời của nàng. “Chờ Võ Lâm đại hội kết thúc, ta sẽ mang theo nàng đến Nhan gia để đòi người.” Hắn nhắc nhở nàng “Nàng đã đồng ý.”

“Hiện tại tình huống không giống lúc trước!” Mạc Nguyên Thiên phản bác, không chịu đồng ý cách nói này của hắn.

“Chẳng lẽ nàng ngay cả võ lâm đại hội cũng không tham gia sao?” Xem nàng kiên trì như thế, Thượng Quan Ngự Kiểm lấy ra pháp bảo. “Vì sự kiện ba năm chỉ có một lần này, nàng ngay cả hôn sự cũng đều trốn tránh, hiện tại chỉ cần ba ngày sau là nàng đã có thể hoàn thành tâm nguyện của nàng, chẳng lẽ nàng không muốn chờ một chút sao?”

Mạc Nguyên Thiên rốt cục mở vòng tay ôm áp huyệt của nàng, không khống chế được rống to. “Ta có thể đợi được bao nhiêu lần ba năm nữa cũng được, nhưng Hương Hương có lẽ chờ không được đến ba ngày!”

Thượng Quan Ngự Kiểm quyết tâm, mặc kệ Mạc Nguyên Thiên tức giận đến như thế nào, cầu như thế nào, hắn chính là duy trì nguyên ý định, chờ sau khi võ lâm đại hội kết thúc, sẽ mang nàng đến Nhan gia. Cùng chờ với nàng còn có Trầm Thiên Hạm, cũng bị Võ Hoài Thiên hạn chế ngủ nghỉ cử động không cho trốn thoát.

Tuy rằng Thượng Quan Ngự Kiểm nói hắn cùng Võ Hoài Thiên đều đã phái người đến kinh thành để bảo hộ Hoài Hương, nhưng Mạc Nguyên Thiên vẫn không chịu để ý đến hắn, cho dù ba ngày này, hắn luôn mang theo nàng bên cạnh, gặp gỡ rất nhiều nhân sĩ võ lâm thành danh cao thủ trên chốn giang hồ, nàng vẫn là không thể cao hứng nổi.

Mà võ lâm đại hội nàng mong chờ nhiều năm, cũng bởi vì quan tâm chuyện của Hoài Hương, hoàn toàn không có thể chuyên tâm xem, chỉ mong nhanh chóng chấm dứt tất cả, để chạy đến kinh thành.

Dọc theo đường đi, càng đi gần đến kinh thành, nghe thấy đồn đãi lại càng không chịu nổi, sắc mặt Mạc Nguyên Thiên cùng Trầm Thiên Hạm hai người cũng lại càng trầm xuống.

Tức giận tích lũy mấy hôm nay, rốt cuộc đã được bộc phát tại tòa tửu lâu đệ nhất ở kinh thành-- Thiên Hương lâu.

Bốn người bọn họ vốn dĩ trong căn Nhã phòng dùng cơm nghe thấy những người bên ngoài đang bàn luận sôi nổi về chuyện của Hoài Hương, không nghĩ tới càng nói càng khoa trương, lại còn nói Hoài Hương tâm cơ thâm trầm, lòng dạ độc ác, chuyện Mạc tiểu thư đào hôn tất cả đều là một tay nàng bày ra. Chỉ vì cướp lấy vị trí Tướng gia phu nhân! Thậm chí còn lớn gan hơn dám đoán rằng Hoài Hương [hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng], đem Mạc gia tiểu thư giết chết.

Nghe thế, Mạc Nguyên Thiển làm sao còn nhin được.

“Người đang nói bậy bạ gì đó!” Tránh thoát khỏi sự kiềm kẹp của Thượng Quan Ngự Kiếm lao ra khỏi Nhĩ phòng, Mạc Nguyên Thiển, đứng ngay tại những nhân sĩ đang rối hời bàn chuyện, đôi mắt đẹp hiện tại tràn đầy lửa giận, hung tợn trừng mắt nhìn hắn. “Người cho là người là ai? Người dựa vào cái gì nói Hương Hương nói bậy? Người quen biết nàng ấy sao, người biết nàng ấy là cô nương tốt đến như thế nào sao?”

“Cô nương.....” Người nọ bị khí thế cùng mỹ mạo của nàng làm kinh hoảng, đương trường không thể động đậy. Ngay cả nói cũng nói không rõ ràng.

“Tiểu thư, buông hắn ra đi.” Vẫn một thân nam trang như cũ là Trầm Thiên Hạm tiến lên kéo Mạc Nguyên Thiển. Thần sắc đậm mạc quét người nọ liếc mắt một cái, bất mãn nhưng không mở miệng.

Hiện tại nên lo lắng là tình huống của Hoài Hương, những người lăm miệng này không quan trọng!

“Thiên Hạm!” Mạc Nguyên Thiển không chịu buông tay. “Người không nghe thấy hắn vừa nói gì sao? Cái gì tâm cơ thâm trầm, lòng dạ độc ác! Hương Hương từ nhỏ đến lớn ngay cả mắng một người cũng chưa từng mắng qua, hắn cư nhiên nói bậy như vậy.”

“Miệng là của người ngoài cuộc, đông không kẻ xiết, tiểu thư quản được sao?” Trầm Thiên Hạm ý bảo Thượng Quan Ngự Kiếm đứng ở một bên kéo Mạc Nguyên Thiển, lại quét mắt liếc về phía người nọ, âm thầm cảnh cáo. “Nếu tiểu thư cùng hắn so đo, chẳng qua là nhục thân phận của mình.”

“Các người.....”

Gương mặt người nọ đỏ ửng, tuy rằng đã được buông ra, nhưng mấy người này vừa động thủ động khẩu, hắn làm sao có thể nuốt trôi cơn tức này.

“Ta.....” Hắn mới mở miệng nói một chữ, liền có hai luồng ánh mắt sắc bén phóng tới. Nhìn về phía hai nam nhân cao lớn kia, những lời định nói hắn đành nuốt trở về, không dám ra tiếng.

“Nàng vẫn chưa dùng cơm xong.” Thượng Quan Ngự Kiếm thấp giọng dỗ dành người trong lòng, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo lướt qua toàn bộ đám thực khách trong tửu lâu, làm cho một đám bọn họ kinh hãi cup mắt xuống, không dám tiếp tục nhìn hướng nữ nhân của hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp Mạc Nguyên Thiển cũng là đỏ bừng một mảnh, nhưng mà là giận đến đỏ mặt. Nàng trừng mắt nhìn người nọ khoảng nửa ngày sau, mới hung hăng dậm chân.

“Buông ra.” Nói là nói với người đang giữ chặt nàng Thượng Quan Ngự Kiếm “Thiên Hạm, đi!”

“Sao?”

“Chúng ta hiện tại phải đến Nhan gia đòi người!”

Nói xong, không thêm để ý đến ai, thân ảnh đỏ tươi nhanh nhẹn xuống lầu, xông thẳng vào Tướng gia phủ.

Nàng không cần biết nhiều như vậy, nàng nhất định phải đem Hoài Hương mang về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Nhưng chuyện cũng không dễ dàng như Mạc Nguyên Thiển nghĩ vậy, nhưng cũng không phải rất khó khăn.

Khi bốn người bọn họ tới Nhan phủ, tuy rằng tổng quản tử chối Nhan phủ quyết liệt, nhưng sau cùng cũng phải mời Hoài Hương ra. Mạc Nguyên Thiển vừa nhìn thấy sắc mặt Hoài Hương trắng bệch, khóc giống như chú mèo nhỏ bị ức hiếp liền muốn trực tiếp mang nàng đi, tổng quản nhà họ Nhan cơ hồ ngăn không được, may mắn Nhan Khánh Ngọc nhận được thông báo vào lúc này chạy về phủ, ngăn trở tất cả.

Mạc Nguyên Thiển nhìn nam tử tuần nhã trước mắt, đối với hắn ngăn trở đương nhiên không phục, “Đào hôn là chỉ riêng một mình ta làm, một mình ta chịu trách nhiệm, Tướng gia khó xử người khác là không đúng.”

“Vậy tiểu thư định phụ trách như thế nào?” Nhan Khánh Ngọc không để ý tới mấy ánh mắt quanh mình không tốt lắm, lực chú ý tạm thời đặt ở trên người Mạc Nguyên Thiển. “Không nói gì đã định mang thê tử của ta đi đó là chuyện người muốn phụ trách đó sao?”

“Hương Hương mới không phải thê tử của ngài! Ngài không phải xem nàng như nha hoàn sao?”

Ánh mắt Nhan Khánh Ngọc chột lóe, hừ lạnh một tiếng. “Mặc kệ ta xem nàng là cái gì, nàng đã gả nhập vào Nhan phủ của ta, các người dựa vào cái gì mang nàng đi?”

Ngay lúc hai phương nhân mã giằng co không ai chịu nhường, một thanh âm nam trầm ấm bình thản vang lên.

“Chỉ bằng giấy bán mình của nàng ở trên tay ta.”

Nhìn thấy chủ nhân thanh âm, Mạc Nguyên Thiên hoảng sợ.

“Ca ca?” Nàng không hiểu sao Ca Ca đến đây, không phải Thiên Hạm nói huynh ấy bận rộn ở xa sao, nên mới đến Nhị Tô sơn tìm nàng? Tại sao Ca ca có thể xuất hiện vào lúc này?

Mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy Nhạc Nạn đi theo phía sau Mạc Tĩnh Viễn, biểu lộ sốt ruột hiếm có.

Quả nhiên, chỉ có Nhạc Nạn mới có thể mời được tên Hồn Thế đại ma vương này.

“Y theo luật pháp ‘Thiên thịnh hoàng triều’, kẻ bán mình của Hoài Hương nếu còn tại Mạc phủ ta, nàng chính là người của Mạc phủ ta, Nhan huynh thân là Tể tướng đương triều, sao lại không biết?” Trên mặt Mạc Tĩnh Viễn nhợt nhạt tươi cười, không chút để ý nói xong lời nói làm cho hai bên nhân mã phản ứng khác nhau rất lớn.

Mắt Mạc Nguyên Thiên tỏa sáng, mày Nhan Khánh Ngọc nhíu lại.

“Nàng đã gả cho ta.” Nhan Khánh Ngọc giống như không đoán trước được nước cờ này, cả người cứng nhắc nhìn về phía Mạc Tĩnh Viễn khi cầu hôn có gặp mặt qua một lần, không hy vọng hẳn đến ngay vào lúc này.

“Không có ta đồng ý, há có thể giữ lời?” Thiên Thịnh hoàng triều có quy định, chủ nhân có giấy bán mình của hạ nhân, chung thân đại sự đều do chủ nhân an bài. “Hơn nữa ngày đó Tướng gia ngài cười là thiên kim Mạc phủ, nhưng chánh chủ chạy trốn, nên để cho Hoài Hương thế thân.” Liếc mắt quét về phía muội muội luôn gây rắc rối, khó có thể nhận ra. “Không lẽ ngài dựa vào chuyện này làm khó Hoài Hương sao? Sao bảo là Hoài Hương đã lập gia đình được?”

“Nàng đã là thê tử của ta!” Nhan Khánh Ngọc trừng mắt nhìn hẳn.

“Được, đừng nói chủ tử ta không thông nhân tình.” Mạc Tĩnh Viễn không e ngại đón nhận, nhìn thẳng vào ánh mắt của hẳn, bắt đầu hối hận nhất thời mềm lòng đáp ứng Nhạc Nạn, chạy tới nơi thị phi rắc rối này,

Hoài Hương, tự người nói đi, là muốn đi theo ta hồi phủ, hay là muốn ở lại này?”

Đồng loạt ánh mắt mọi người đều nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn của Mạc Nguyên Thiên cùng Trầm Thiên Hạm bảo vệ ở bên trong.

Hoài Hương ngẩng đầu, nhanh chóng liếc mắt nhìn Nhan Khánh Ngọc, cúi đầu nói nhỏ: “Ta muốn về nhà.”

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía nàng, Nhan Khánh Ngọc âm thầm cắn răng, cảm giác bị phản bội bất chợt hiện lên.

“Hương nhi, nàng đã quên lời nàng đã hứa với ta sao?”

Hắn nhấn mạnh đầy tức giận, nhìn về phía Trầm Thiên Hạm đứng ở bên trái nàng, cực lực đè nén xúc động muốn chạy đến giật tay người ấy ra khỏi tay nàng.

Hắn tiến lên một bước, Hoài Hương theo bản năng lui một bước.

“Nhan Khánh Ngọc, người muốn làm gì?” Mạc Nguyên Thiên phát hiện động tác của Hoài Hương, trực tiếp đứng về phía vừa, thay nàng chắn đi ánh mắt của Nhan Khánh Ngọc.

Mạc Tĩnh Viễn chậm rãi ngăn muội muội của mình lại, không muốn tiếp tục xảy ra chuyện: “Trò khôi hài mất mặt này là do xá muội gây nên, ngày khác sẽ đến tận nhà để tạ lỗi, hôm nay trước hết không quấy rầy.”

“Mạc thiếu gia định cứ đem người mang đi?” Nhan Khánh Ngọc cố nén cơn giận hỏi.

“Ta làm sao có khả năng ở trước mặt Tướng gia ‘Cứng rắn’ đem người mang đi?” Mạc Tĩnh Viễn nhếch môi cười. “Về lý, kẻ bán mình của Hoài Hương ở trong tay ta, ta muốn mang nàng đi không cần bất luận kẻ nào đồng ý. Về tình thì.....” Hắn miễn cưỡng nhìn về phía Nhan Khánh Ngọc sắc mặt xanh mét. “Hoài Hương tự mình cũng quyết định phải về phủ, mọi người ở đây đều nghe thấy.”

Nhan Khánh Ngọc không thể phản bác, sắc mặt càng ngày càng trầm.

Mạc Tĩnh Viễn không hề nhiều lời. “Đi trước, cáo từ, chuyện này ngày khác sẽ bàn lại.”

Mạc Nguyên Thiên sùng bái nhìn về phía đại ca, quả nhiên ca ca vừa ra tay, chỉ có thành công!

“Hương Hương đi, chúng ta về nhà.” Trờ lại nắm lấy tay của Hoài Hương, Mạc Nguyên Thiển ước gì mau rời khỏi nơi này.

“Đời đã.....” Thấy Hoài Hương sẽ bị mang đi, Nhan Khánh Ngọc không quan tâm nhiều nữa, thầm nghĩ đem nàng cướp về, lại bị Thượng Quan Ngự Kiếm vừa vào cửa đã tràn ngập địch ý với hấn ngăn cản.

“Hương nhi!”

Nghe thấy hấn kêu to, bước chân Hoài Hương ngừng một chút, nhin không được quay đầu trở lại tìm hấn, lại cứ như vậy ngắt đi.....

Tuy rằng thuận lợi đem Hoài Hương mang về Mạc gia ở biệt phủ kinh thành, nhưng sự tình vẫn chưa được giải quyết.

Mạc Nguyên Thiển nhìn Hoài Hương cứ ngơ ngác ngẩn người, trong lòng thật sự rất luyến tiếc.

Hương Hương trước kia ngây thơ lại đơn thuần, tuy rằng thích khóc một chút, nhưng phần lớn thời gian vẫn là vui vẻ , hoàn toàn không phải bộ dáng tràn đầy tâm sự như bây giờ.....

Cũng đâu lâu lắm đâu! Nghĩ vậy, nàng thật sự muốn vọt đến trước mặt của Nhan Khánh Ngọc nắm lấy cổ áo của hấn để hỏi rõ ràng, hấn rốt cuộc đã ngược đãi Hương Hương như thế nào! Đáng tiếc Thượng Quan Ngự Kiếm nói cái gì cũng không chịu để cho nàng tiếp tục quay trở lại nhà họ Nhan, chứ đừng nói đến việc gặp mặt Nhan Khánh Ngọc, về phần hôn ước, hấn nói hấn sẽ có cách xử lí.

Mạc Nguyên Thiển cũng lười tranh cãi cùng hấn, dù sao nhưng chuyện phiền phức này làm sao quan trọng bằng Hương Hương, bây giờ trong lòng của nàng chỉ muốn ở bên cạnh Hương Hương, để cho Hương Hương sớm ngày biến trở lại như Hương Hương trước kia trong trí nhớ.

“Hương Hương đến đây nào, đây là món Thiên Vạn Cao mà muội thích nhất, Nhạc Nhạ làm riêng cho muội ấy.” Mạc Nguyên Thiển cùng Trầm Thiên Hạm đem bánh vào phòng, đó là chưa kể Nhạc Nhạ thật vất vả lắm mới trốn thoát khỏi từ bên cạnh của đại ca, mới trốn vào nhà bếp để làm.

“Món muội thích ăn nhất đó, nhanh ăn đi.” Mạc Nguyên Thiển nhìn thấy nàng hoàn toàn không động đậy, không khỏi có chút hốt hoảng.

Phải biết rằng, nếu là trước kia, vì Nhạc Nhạ làm món Thiên Vạn Cao, chuyện gì Hương Hương cũng làm được. Tại sao bây giờ đĩa bánh đã mang đến trước mặt, nàng cứ nhiên còn nhìn như không thấy? Như vậy bảo các nàng sao có thể không lo lắng a!

“Hương Hương, trong lòng muội nếu có việc, hãy nói ra đi.” Thần sắc Trầm Thiên Hạm ôn nhu là người ngoài khó gặp, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài chưa búi của Hoài Hương, giống như một tỷ tỷ.“Nếu thân mình có chỗ nào không thoải mái, cũng đừng sợ phiền toái, Lãnh Diệc Trần là thần y, tuyệt đối sẽ trị cho muội thật tốt.”

Hoài Hương cuối cùng cũng thu hồi thần trí, nhìn những khuôn mặt quan tâm trước mắt, trong đầu cũng không tự giác hiện lên một khuôn mặt khác.

“Không phải muội đang nhớ đến Nhan Khánh Ngọc chứ?” Mạc Nguyên Thiển thật sự đã nhận ra, liền trực tiếp hỏi .

Tuy rằng Hoài Hương sau khi về đây đã giúp nam nhân kia giải thích, nói muốn nàng đến hậu viện để làm việc đó là bởi vì hấn đang nhất thời giận dữ, kỳ thật nàng vẫn chưa kịp làm chuyện nặng nhọc gì đã bị bệnh. Nhưng mỗi khi nghĩ đến Nhan Khánh Ngọc từng có ý niệm như vậy trong đầu, nàng liền không thể có cảm tình tốt với tên đó được.

Nghe thấy cái tên kia, Hoài Hương lung lay, hốc mắt nhất thời đỏ.

“Muội thật sự thích hấn như vậy sao?” Mạc Nguyên Thiển bị đá kích bội phần. Rốt cuộc là Hoài Hương để ý đến Nhan Khánh Ngọc, hay vẫn là do nàng ngày càng thêm thích khóc mà thôi.

“Đúng.” Hoài Hương chưa bao giờ giấu giếm Mạc Nguyên Thiển điều gì.

“Vậy vì sao muội lại muốn theo chúng ta trở về?” Mạc Nguyên Thiển sắp bị nàng làm cho hồ đồ. Khiến cho nửa ngày, Nàng đã chịu nguy hiểm bị trưởng bối hai nhà Mạc Nhan đánh bẹp chạy về cứu nàng, kết quả lại là chia rẽ một đôi uyên ương.“Thiên Hạm, tình báo của nguoi thật là quá kém cỏi đi.”

Trầm Thiên Hạm thực ra lại biểu hiện bình tĩnh hơn cả.

“Bất luận như thế nào, Hương Hương không có việc gì là tốt rồi.” Nàng liếc mắt nhìn tiểu thư một cái.“Huống hồ, việc này tiểu thư cũng nên về giải quyết.”

“Hương Hương cùng Nhan Khánh Ngọc tình đầu ý hợp, như vậy còn có cái gì phải giải quyết ?” Tất cả mọi chuyện đều giống như nàng suy nghĩ lúc trước a.

“Hương Hương , Nhan gia có phải có người không chấp nhận nguoi, đối với xuất thân của nguoi có ý kiến hay không?” Thân phận giống nhau, lại cũng đã từng trải qua chuyện như vậy, Trầm Thiên Hạm so với Mạc Nguyên Thiển hiểu biết hơn nhiều.

Hoài Hương cắn môi dưới, không trả lời, chính là cam chịu .

“Nhan Khánh Ngọc dám chê muội sao?!” Mạc Nguyên Thiển mắt đẹp phun hỏa.

“Không phải hấn.” Hoài Hương theo trực giác mà phản bác. “Hấn vẫn đối với ta tốt lắm...”

“Đúng vậy, đem muối quăng xuống làm tạp vụ thật đúng là tốt.” Mạc Nguyên Thiên lạnh lùng đáp lại.

Thật sự ghi hận.

“Tiểu thư.” Trầm Thiên Hạm liếc mắt cảnh cáo nàng một cái, hiện tại không phải thời điểm để nổi cáu. “Hương Hương, sự tình rốt cuộc là như thế nào người hãy nói ra xem, chúng ta mới có thể thay người nghĩ biện pháp tốt được.”

Hoài Hương thoáng do dự.

Mạc Nguyên Thiên nghĩ đến cũng chỉ tại mình mới khiến cho nàng lâm vào hoàn cảnh khó khăn này, không khỏi tự trách, thanh âm trở nên ôn nhu hơn.

“Hương Hương, người nghĩ muốn cái gì, thì hãy nói ra.” Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Hoài Hương vẫn cùng nàng nơi nơi đến, luôn hết thầy đi theo nàng. Chưa từng có kiên trì yêu cầu cái gì, nếu thật sự nàng muốn Nhan Khánh Ngọc, nàng như thế nào cũng muốn giúp Hương nhi hoàn thành nguyện vọng này, Hoài Hương nhìn hai nàng, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

“Ta muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hấn.....”

Nghe nói Nhan Khánh Ngọc lần thứ tư tới chơi, Thượng Quan Ngự Kiếm run sợ nghiêm mặt, vội đến đến đại sảnh.

Đại sảnh. Chợt nghe thấy Mạc Tĩnh Viễn đang ngồi trên vị trí chủ nhân nói: “Nhan huynh, dù sao nói cho đúng hơn huynh vốn nên là em rể ta.”

Khóe mắt liếc thấy mặt Thượng Quan Ngự Kiếm hơi trầm xuống, Mạc Tĩnh Viễn lại tự nhiên tiếp tục nói: “Hiện tại huynh luôn đuổi theo ta đòi Hoài Hương, nhưng ta thật ra đã quên hỏi huynh, vậy muối muối của ta huynh tính làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Thượng Quan Ngự Kiếm chợt sắc bén, quay về hướng Nhan Khánh Ngọc ở một bên, tựa hồ chỉ cần câu trả lời của ai kia làm cho hấn không hài lòng, sẽ tiến lên cùng người đó liều mạng.

Tầm mắt sắc bén như vậy, làm cho Nhan Khánh Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn lại một cái. Nhận ra Thượng Quan Ngự Kiếm, bỗng chốc nhớ lại tình huống ngày đó khi bọn họ mang Hoài Hương đi, khi đó Thượng Quan Ngự Kiếm vẫn bảo vệ ở bên cạnh Mạc Nguyên Thiên, thái độ thân mật gìn giữ nàng giống như nàng thuộc quyền sở hữu của hấn, lại đối với mình luôn có địch ý không thể hiểu nổi.

Đều là nam tử hán, hấn hiểu được đó là đại biểu có ý tứ gì. Lần đầu tiên trong ba ngày qua, Nhan Khánh Ngọc lộ ra tươi cười, hiểu được vì sao Mạc Tĩnh Viễn bỗng nhiên nhắc đến cuộc hôn nhân của hấn cùng với Mạc Nguyên Thiên.

“Mạc huynh, nhắc đến ta sớm nên gọi huynh là một tiếng đại ca.” Nhan Khánh Ngọc thần thái lúc này đã trở nên nhàn nhã không còn lo lắng, tao nhã ngồi trở lại trên ghế, thậm chí còn có thể lộ ra tươi cười. “Tuy rằng muối muối đào hôn làm hai nhà gặp phải chuyện phong ba này, nhưng việc hôn nhân hai nhà là đã sớm định ra, hôn lễ cũng đã cử hành qua, thiên hạ đều biết đến việc kết hôn của hai nhà chúng ta, nếu là hiện tại mới từ hôn, chỉ sợ là làm cho người trong thiên hạ chê cười.”

“Ừm, thực sự là mất hết mặt mũi.” Mạc Tĩnh Viễn rất phối hợp lên tiếng trả lời, phi thường hy vọng nhanh chóng đem chuyện này giải quyết, sau đó mang theo Nhạc Nhạn trở về Cẩm Tú thành.

Ánh mắt Thượng Quan Ngự Kiếm càng trầm xuống. Hấn nhìn chăm chăm qua lại hai nam nhân, đương nhiên cảm thấy có sự kỳ quái.

Người trước mắt, một là Tướng gia đương triều, tài trí xuất chúng trăm năm khó gặp, người còn lại là Mạc gia đại thiếu gia Cẩm Tú thành, hơn nữa theo như hấn thấy, Mạc Tĩnh Viễn này là người luyện công phu, công lực sẽ không kém hơn nhiều lắm so với hấn, hơn nữa đầu óc cũng thực linh động, ngày đó có thể mang Hoài Hương về, vẫn là dựa vào hấn đã ra tay.

Hai người kia, không dễ chọc. Hấn trầm mặc, ở trong lòng nhắc nhở bản thân nên cố nén giận, tận lực giữ bình tĩnh, đừng để cho bọn họ hợp lực tính kế mới được. Nhưng nghe xong bọn họ nói chuyện, trong lòng vẫn là một trận lửa giận cháy sạch sẽ!

“Hiện nay mặc dù bên ngoài có lời đồn đãi, nhưng không có người chứng thật thiệt giả.” Nhan Khánh Ngọc sâu sắc phát hiện ai đó đang ở một góc tức giận thì càng hưng phấn, khóe miệng ý cười càng sâu. “Không bằng chúng ta coi như chuyện đào hôn không từng xảy ra, Mạc tiểu thư sẽ theo ta hồi phủ, bái kiến qua phụ mẫu ta, xem như là chuyện tốt đã thành.”

“Vậy Hoài Hương thì sao? Huynh không phải quên muối ấy chứ.” Mạc Tĩnh Viễn gật đầu một chút, tương đương đồng ý.

“Đúng là quên không được, mới có thể bắt kể mọi chuyện chấp nhận Mạc tiểu thư.” Về mặt Nhan Khánh Ngọc hồ hững. “Ta cưới Mạc gia tiểu thư, Hoài Hương là thị nữ tùy thân của nàng, đương nhiên sẽ cùng nàng trở về Nhan phủ, đến lúc đó ta sẽ tiếp tục thu nàng vào phòng, cùng nhau hưởng tề nhân chi phúc, tính ra cũng là kết cục viên mãn.”

“Người mơ tưởng!” Nghe thế, Thượng Quan Ngự Kiếm ở một bên cũng nhin không được ra tiếng.

“Sao?” Nhan Khánh Ngọc nhìn như kinh ngạc chuyển về hướng hấn, cười đến ôn hòa, vạn phần chờ mong. “Thượng Quan công tử tại sao nói lời ấy?”

Thượng Quan Ngự Kiềm nhìn hấn tươi cười, trực giác khẳng định hai người kia đang bày mưu kế gì đó, mà chính mình lại nhìn không được chỉ có thể nhay vào bấy đã giăng sẵn.

Sự tình liên quan Mạc Nguyên Thiển, muốn hấn bình tĩnh bằng quan thật sự là không có khả năng. Hơn nữa ngay cơ hội này, đem đại sự luôn treo ở trong lòng hấn giải quyết một lần cũng tốt, tránh cho hấn cả ngày lo lắng đề phòng !

“Mạc Nguyên Thiển là của ta.” Hấn cho thấy quyền sở hữu.

“Phải không?” Nhan Khánh Ngọc vẫn cười, một chút cũng không có phần nộ thê từ bị nam nhân khác cướp đi. “Nhưng là trên danh nghĩa, Mạc Nguyên Thiển đã là thê tử của ta.” Ngữ khí của hấn vẫn là thoải mái tự nhiên.

“Trên thực tế không phải.” Thượng Quan Ngự Kiềm lạnh lùng đưa ánh mắt giết người về hướng hấn. “Việc hôn nhân này không có ý nghĩa gì hết.”

“Có ý nghĩa hay không, chỉ sợ không phải do người quyết định.” Nhan Khánh Ngọc thực bất đắc dĩ nhún vai. “Nói thực ra, ta cũng hy vọng không có ý nghĩa gì hết, dù sao người ta muốn không phải là Mạc Nguyên Thiển.”

Nghe hấn nói như vậy, sắc mặt của Thượng Quan Ngự Kiềm hòa hoãn xuống một chút.

“Nhưng nếu ta chỉ có thể đi một vòng lớn như vậy để được người mà ta chân chính mong muốn, vậy thừa nhận hôn sự này cũng không có gì phiền toái.” Nói như vậy, đủ rõ ràng rồi chứ.

Thượng Quan Ngự Kiềm nhìn hấn một cái thật sâu, lại nhìn hướng Mạc Tĩnh Viễn ngồi trên vị trí chủ vị đã biến mất, ần nấn nín mồm.

Xem ra Mạc gia bên này lập trường tỏ vẻ thật sự rõ ràng, chỉ cần hấn cùng Nhan Khánh Ngọc hai người bàn luận ổn thỏa, Mạc gia tuyệt đối sẽ không phản đối.

“Đừng vòng quanh nữa.” Thượng Quan Ngự Kiềm không lựa chọn, chỉ có thể mặc người bày bố. “Người muốn thế nào, nói thẳng đi.”

“Chỉ sợ có vài chuyện phải làm phiền đến Thượng Quan công tử.” Nhan Khánh Ngọc cười đến càng sáng sủa.

Thượng Quan Ngự Kiềm nghe, cũng dần dần lộ ra tươi cười.

“Huynh đã đi đâu vậy?” Sau khi trở về phòng, Mạc Nguyên Thiển liền hướng hấn vọt tới.

“Đại sảnh.” Thượng Quan Ngự Kiềm thân nhiên trả lời, trên mặt có hồi lâu không thấy thoải mái khoái ý.

“Đại sảnh?” Mạc Nguyên Thiển ngờ ngạc một chút. “Họ Nhan kia lại tới nữa?”

Nhớ tới nam nhân kia nàng liền tức giận đầy mình. Có tình..... Có tình Hương Hương đem hấn như bảo vật, vừa rồi thậm chí nói muốn trở về bên cạnh hấn.

Cho dù không thích Nhan Khánh Ngọc, nhưng Hương Hương đã mở miệng yêu cầu, nàng cũng chỉ có thể làm theo.

“Ta có chuyện muốn nói với huynh.” Thầm thờ dài một hơi, nàng cũng chỉ có thể tìm hấn thương lượng. “Hương Hương nàng nói, muốn trở về bên cạnh Nhan Khánh Ngọc.”

“Phải không?” Thượng Quan Ngự Kiềm hiếm khi hiện lên ý cười. “Như vậy vừa lúc.”

“Vừa lúc?” Mạc Nguyên Thiển nhướng mày. “Cái gì gọi là vừa lúc?” Nàng cũng không phải là thực tình nguyện đem Hương Hương cho nam nhân kia đâu.

“Vừa rồi ta cùng Nhan Khánh Ngọc đã cùng nhau ước hẹn.” Thượng Quan Ngự Kiềm thâm tình xoa nhẹ đôi má của nàng cẩn thận, mấy ngày nay đều toàn lo lắng.

“Ước hẹn?” Mạc Nguyên Thiển giật mình nhìn hấn, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy hấn dùng khẩu khí bình thản như vậy nhắc tới ba chữ “Nhan Khánh Ngọc”.

“Đừng vậy. Nếu là an bài thích đáng, vấn đề của tất cả chúng ta đều có thể giải quyết.” Nói đến chuyện này, hấn không khỏi bội phục là Nhan Khánh Ngọc lớn mật, cư nhiên ngay cả đương kim hoàng thượng cũng dám lừa.

Có lẽ là tầm quan trọng của Hoài Hương đối với hấn nặng hơn hết thảy, để cho hấn cam tâm đại mạo hiểm cũng muốn làm như vậy. Điểm này thật ra thực hợp với tính khí hấn.

“Tất cả chúng ta?” Mạc Nguyên Thiển đột nhiên biến thành con vẹt, bởi vì nàng thật sự không hiểu Thượng Quan Ngự Kiềm đang nói cái gì.

“Hôn sự của ta và nàng, hôn sự của hấn cùng Hoài Hương, đều có thể giải quyết.”

“Lợi hại như vậy?” Nàng trừng lớn mắt, không quá tin tưởng nhìn hấn. “Người không phải không biết chuyện hiện tại nghiêm trọng đến mức độ nào? Cho

dù Nhan Khánh Ngọc không muốn cưới ta, nhưng hôn ước của Nhan phủ cùng Mạc phủ làm sao bây giờ? Còn có quan hệ giữa hai nhà..... Lại càng đừng nói đến cho dù thật sự hủy hôn, nhưng người nhà của huynh có thể nhận một người như ta sao?”

Chuyện đào hôn, từ hôn, cho dù Nhan gia không truy cứu, nhưng chuyện này vẫn đang được đồn thổi ồn ào, cả nước cao thấp đều biết.

Đến lúc đó chỉ sợ không có vị trưởng bối nhà nào chịu nhận một cô nương như nàng đâu.

“Đương nhiên có thể.” Thượng Quan Ngự Kiếm tin tưởng chắc chắn.

“Người rốt cuộc không nên tin tưởng quá như vậy?” Mạc Nguyên Thiển vẫn là đem phản ứng của hắn như vậy, nghĩ là hắn căn bản không biết tính nghiêm trọng của sự tình.

“Nàng tin ta đi.” Hắn cười ôm nàng vào lòng, tảng đá to trong lòng rốt cục đã được tháo xuống “Hiện tại nàng đừng quan tâm bất cứ việc gì, chờ làm thế tử của ta là được.”

Mạc Nguyên Thiển nháy mắt mấy cái, nàng là rất thích ý làm phế nhân như thế này, mặc kệ mọi chuyện ồn ào bên ngoài, nhưng là.....

“Vậy Hương Hương.....”

“Chuyện của Hương Hương, đương nhiên cũng sẽ giải quyết một lượt. Hơn nữa nàng là trách nhiệm của Nhan Khánh Ngọc, ta không xen vào.” Hắn nói được đương nhiên.

“Huynh không xen vào, nhưng ta quan tâm a!” Nàng trừng mắt, né tránh khỏi hắn. “Ta tự mình đi theo Nhan Khánh Ngọc bàn!” Nếu đáp ứng với Hương Hương, dù bất cứ chuyện gì nàng cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng.

“Không cho phép đi.” Bá đạo đem nàng kéo vào trong lòng mình, Thượng Quan Ngự Kiếm thật muốn hảo hảo đánh nàng một chút, xem có thể làm cho nàng thanh tỉnh chút nào hay không, nghiêm túc một chút, đừng nữa nóng nảy như vậy mãi. “Không cần nàng nói, ta cùng Nhan Khánh Ngọc đã an bài xong cả rồi.”

“Nhưng huynh vẫn không nói cho ta biết ước định là gì.” Mạc Nguyên Thiển mới mặc kệ nhiều như vậy. “Nói không chừng biện pháp của các người không dùng được thì.....”

“Được, ta nói với nàng, nhưng nàng phải nhớ kỹ, nghe lời ta ngoan ngoãn ở nhà chờ làm tân nương, không được tiếp tục suy nghĩ lộn xộn gì, lại càng không cho phép đào hôn, biết không?”

“Nếu chú rể quan là huynh, ta trốn làm chi.” Mắt kiều mỹ thoáng nhìn, tựa tiểu phi tiếu.

Những lời này, đổi lấy nụ hôn nồng nhiệt trên miên của hắn, đôi tay mang nàng siết chặt vào lòng, giống như muốn đem nàng hòa tan vào trong cơ thể của hắn, để cho hai người kết hợp thành một vậy.

“Cho dù nàng trốn, chân trời góc biển ta cũng sẽ đem nàng bắt trở về.”

Nhìn những lời nói như cảnh cáo, nghe vào trong tai tình nhân, lại trở nên ngọt ngào không tả nổi.

“Đã biết. Hiện tại có thể nói với ta, huynh cùng tên Nhan Khánh Ngọc đó rốt cuộc tính làm như thế nào chưa?” Nàng thật sự càng ngày càng tò mò.

Thượng Quan Ngự Kiếm mỉm cười, bắt đầu kể rõ kế hoạch của Nhan Khánh Ngọc.

Mạc Nguyên Thiển càng nghe ánh mắt trừng càng lớn, cuối cùng..... Cát tiếng cười to.

Mấy ngày nay, toàn bộ dân chúng ở kinh thành tùm tùm gặp mặt đàm luận, vẫn là việc hôn nhân của Tướng gia cùng tiểu thư Mạc gia.

Bất đồng là, chuyện này lại khác với phiên bản cũ, vẫn là quan phương chính xác bản cũ!

Thì ra, “Tỳ nữ ác độc giả thay” lúc trước hoàn toàn là sai lầm! Trên thực tế, cùng Tướng gia thành thân xác thực không phải Mạc gia tiểu thư, nhưng như vậy thì sao, chẳng ai để ý a!

Nghe nói là chuyện ngoài ý muốn, một sai sót ngẫu nhiên, tiểu thư Minh Hà trang lên nhằm kiêu hoa của Nhan gia, mà kiêu hoa vốn dĩ của tiểu thư Mạc gia cùng đội ngũ Minh Hà trang về tới Phi Hà đảo, cùng thiếu chủ Minh Hà trang hòa chung khúc nhạc luyện ái.

Càng làm cho mọi người nói chuyện say sưa là, Hoàng Thượng sau khi biết được chuyện này, tự mình hạ chỉ tứ hôn, cũng đem hôn kỳ ban bố vào ngày quốc khánh đại điển hôm đó, nguyện cho song đôi uyên ương này nhờ phúc của vương triều, nhân duyên thật dài thật lâu, vợ chồng tương kính yêu nhau.....

Trong hỉ phòng đỏ thắm, nhìn nữ tử mang hỉ khăn ngồi ngay ngắn ở mép giường, nhu tình trong lòng Thượng Quan Ngự Kiếm tràn đầy.

Đẩy hỉ khăn ra, dung nhan tuyệt mỹ so với ngày thường càng thêm diễm lệ, còn thêm một chút ý xấu hổ, tuyệt sắc như vậy, làm cho hắn không khỏi nhìn đến ngây người.

“Huỳnh ngây ngốc đứng đó làm cái gì?” Chi tiếc, vừa mở miệng liền lại trở thành Mạc Nguyên Thiên thường ngày kia.

“Không có gì, ta nhìn nương tử kiều diễm vô song a.”

“Ba hoa.” Nàng cười nhẹ đánh hấn một cái, lại làm cho hấn bắt được tay.

“Nương tử, chúng ta mới thành thân, nàng đã muốn mưu sát chồng sao?”

“Huỳnh võ công cao cường, ta làm sao giết được huỳnh.” Nàng tức giận nhìn hấn.

“Nhưng nàng sẽ luyến tiếc.” Hấn tin tưởng tràn đầy. “Không có trượng phu như ta, để xem về sau nàng gây họa ai sẽ thu dọn giúp nàng.”

“Ai nói.” Mạc Nguyên Thiên cũng không chịu phục. Bất quá..... “Không nghĩ tới chuyện phiền toái như vậy, huỳnh cùng Nhan Khánh Ngọc chỉ kể một câu chuyện đã giải quyết xong.”

Hại các nàng trước đó lo lắng đòi mạng, không nghĩ tới đơn giản như vậy.

“Người thôi, luôn thích nghe kể chuyện.” Thượng Quan Ngự Kiếm lơ đãng nhún nhún vai. “Hơn nữa tài tử giai nhân, ông trời tác hợp cho, chuyện kể như vậy mới có người chịu nhân hoan nghênh a.”

So với lời đồn đãi bất lương lúc trước, câu chuyện này của bọn họ hay hơn rất nhiều.

“Cũng đúng.” Mạc Nguyên Thiên cười khanh khách không ngừng. “Nhưng sư phụ không yên tâm, đã cùng ta trở về Minh Hà trang.”

“Ông ấy là ta lừa đến.”

“Cái gì?” Nàng bỗng đứng ngồi thẳng thân mình, kinh ngạc nhìn hấn làm như không có việc gì. “Tại sao huỳnh lại lừa ông ấy đến?”

“Ta nói, tuy rằng chúng ta có kể chuyện để mọi người tin phục, nhưng người nhà của ta cũng không dễ dàng cho qua mặt như thế, dù sao nàng từ trước đến giờ vẫn chưa từng theo ta trở về đảo. Mà cha mẹ lúc trước lại từng nghe đồn đãi chuyện đào hôn của nàng, cho nên đối với nàng không được thiện cảm cho lắm, chỉ sợ sẽ không chịu nhận nàng làm dâu.”

Mạc Nguyên Thiên theo dõi hấn, bắt đầu cảm thấy hấn có thể làm thiếu chủ Minh Hà trang kiêm Kiếm Thánh, quả nhiên không phải là nhân vật đơn giản.

“Cho nên dưỡng của ta, bá phụ của huỳnh, mới có thể không ngại cực khổ như vậy, một đường hộ tống ta gả đến nơi này, vì giúp ta với cha mẹ chàng ‘Tâm sự’?”

“Không, ta là nói với di nương của nàng.” Thượng Quan Ngự Kiếm nhẹ răng cười, trong nháy mắt có vẻ có tia âm hiểm. “Ngày đó, ta cũng đem thân phận chân thật của bá phụ nói cho bà hay.”

Người này..... Tiểu nhân a!

“Ngay cả điểm ấy huỳnh cũng đã thăm dò rồi sao!” Ngay cả hấn cũng biết, nhược điểm của sư phụ chính là di nương, chỉ cần di nương mở miệng, cho dù ông không nguyên ý, cũng phải làm theo. “Khó trách lần cuối cùng sư phụ gặp ta là về mặt oán giận..... Ta còn nghĩ đến ông ấy không hy vọng ta lập gia đình như vậy.”

“Nói ngắn lại, ta coi như là đem người tìm trở về, các trưởng bối có muốn làm gì xứng đều không liên quan đến ta.” Hấn chính là làm tròn trách nhiệm của một người con.

“Không biết tâm tình của sư phụ hiện tại như thế nào? Lâu như vậy không về nhà.....” Mạc Nguyên Thiên nghĩ, không phát hiện trong mắt người bên cạnh đã dấy lên ngọn lửa, một đôi đại chưởng lĩnh hoạt còi gà y đồ thẫn ra.

“Nàng hiện tại nên nhớ, đó là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.” Hôn lên môi nàng thật mạnh, thu hồn phách nàng trở về chuyện chính, hấn bắt nắn hừ nhẹ.

“Ai nha, việc này không phải chỉ một ngày một bữa, không cần vội.” Nàng ngăn chặn đôi tay không an phận của hấn, tùy tiện sửa sang hỷ phục đồ thảm tú công tinh xảo trên người vội vã đứng dậy. “Chúng ta đi nghe lên được không? Vừa rồi khi ta bái đường, hỷ khăn che kín tất cả nên không nhìn thấy gì, nói không chừng bọn họ hiện tại đang ‘Ôn chuyện’ đó.”

Nàng vẫn rất ngạc nhiên, tại sao sư phụ ở Minh Hà trang tốt như vậy lại không chịu, mai danh ẩn tích lưu lạc thiên nhai.

“Mạc Nguyên Thiên!” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đông lạnh người phát run, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào đến thân ảnh nhún nhún kia.

“Nhanh lên một chút, nếu bọn họ nói xong thì làm sao bây giờ!” Nàng hoàn toàn không phát hiện sắc mặt chú rể quan tức giận đến xanh mét, nghiêm túc đẩy cửa phòng ra, nhìn xem xét bốn phía chung quanh.

“Uy, huynh mau tới đây.” Đôi tay nhỏ bé còn không biết chết sống vung về phía sau. “Bên này ta không quen đường, huynh tới dẫn đường.”

“Nàng nằm mơ!” Đưa tay ôm ngang thắt lưng bé bỏng nàng lên, Thượng Quan Ngự Kiếm dùng sức đóng cửa phòng, đem nàng quăng đến giữa giường.

“Huynh làm cái gì vậy.....” Bị rơi thất điên bát đảo, Mạc Nguyên Thiển khởi động thân mình muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng một thân thể cao to đã nằm đè lên.

“Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, nàng không có thể ăn phận một chút, một ngày không gây phiền toái sao?”

Không đợi nàng trả lời, môi lưỡi nhiệt tình đã nuốt sống nàng, bàn tay to lớn của hắn bắt đầu thoát giả y đồ thẩm, quyết định hảo hảo dạy nàng quy củ của thê tử một chút!

Chết tiệt, hắn nên để cho nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được, đầu óc ở cũng không rảnh suy nghĩ đến chuyện loạn thất bát tao nữa!

Hươ tay hạ sa màn đỏ thắm xuống, quả nhiên như hắn mong muốn, trong phòng trừ bỏ thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tim đập yêu kiều ra, không còn có tiếng động nào khác.

Đêm động phòng hoa chúc, ai ai cũng vội vàng a!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Kiếm Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.